

Girlne Ya

Bí mật tình yêu phố Angel 3

KIM DONG

Phần II

MỤC LỤC
Contents

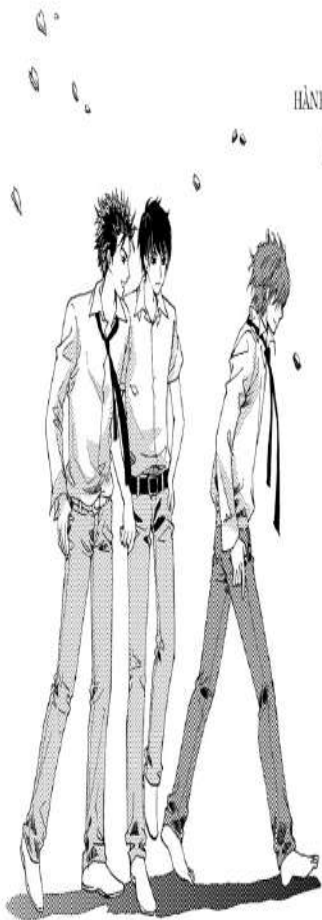
17
1
THIỆU MỘT NGƯỜI ĐEO CÀNH THỦ ĐU
Strange hidden friend

49
2
PHÉP THUẬT TÀNG HÌNH CỦA
HOÀNG TỬ TRÚC
Bamboo prince's magic

67
3
HÀNH TRÌNH MỚI TỚI THẮNG LỢI
Run to new challenge

107
4
GIẤU ĐẦU HỒ ĐUÔI
Two imaginary enemy

137
5
KHE CẦU VỒNG CỦA ANH HÂN THU DẠ
Over rainbow valley

1. THIÊ U MỘT NGƯỜI ĐEO CÀNH THÙ DU

Strange hidden friend

2. PHÉP THUẬT TÀNG HÌNH CỦA HOÀNG TỬ TRÚC

Bamboo prince's magic

3. HÀNH TRÌNH MỚI TỚI THẮNG LỢI

Run to new challenge

4. GIẤU ĐÀ U HỒ ĐUÔI

Two imaginary enemy

5. KHE CÀ U VÔNG CỦA ANH HÀN THU DẠ

Over rainbow valley

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỔ ANGEL

Tập 3

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐÔNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085

Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511)

3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THẮNG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO

Trình bày: NGUYỄN KIM DIỆP

Minh họa: THEO NGUYỄN BẢN

Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 10.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và
DVTM Phú Thịnh

Đăng ký kế hoạch xuất bản số: 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấp
ngày 1/12/2011

Quyết định xuất bản số : 413/QĐKĐ kí ngày 17/12/2012
In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/2013.

1

Chương

THIỆU MỘT NGƯỜI ĐEO
CÀNH THÙ DU⁽¹⁾
Strange hidden friend

(1) Người Trung Quốc tin rằng đeo cành thù du vào người trong tết Trùng Dương có thể đuổi tà, diệt ác.

[Sa hốt]

Chả ai biết được

Sau khi rơi vào cái hốt sẽ thế nào

Cho nên mỗi bước đi đều phải thận trọng

Tôi càng không nên biết

Phía trước tôi chính là định mệnh dở khóc dở cười.

Tết Trùng Dương (còn gọi là tết Trùng Cửu) vào ngày mùng chín tháng Chín hằng năm theo Âm lịch. Trong Kinh Dịch, người ta coi số sáu là số âm, số chín là số dương. Ngày mùng chín tháng Chín cả tháng và ngày đều là số dương, hai số chín gặp nhau nên gọi là tết Trùng Dương hay Trùng Cửu. Người xưa cho rằng đây là ngày tốt đáng để ăn mừng. Những hoạt động trong ngày lễ Trùng Dương vô cùng phong phú, thường bao gồm việc đi dã ngoại khám phá thiên nhiên, lên núi ngắm cảnh, ngắm hoa cúc, đeo cành thù du, ăn bánh Trùng Dương, uống rượu hoa cúc... Từ “cửu” trong “cửu cửu Trùng Dương” đồng âm với từ “trường cửu”, số chín lại là số lớn nhất nên nó có ý nghĩa lâu dài, trường thọ. Hơn nữa mùa thu cũng là mùa thu hoạch, vì vậy tết Trùng Dương rất có ý nghĩa.

Lại một mùa thu đến sớm.

Ánh sáng bạc nhảy múa trong không gian giông như ngọn sóng lăn tăn trên mặt nước xanh thẳm, những phiến lá phong đỏ ối dưới chân núi đứng đưa trước gió, giông như một dải lụa đào. Ngọn núi Đại Nguyệt chìm trong bầu không khí dịu dàng, ấm áp, lại đơn đả đón chào những du khách tới ngắm cảnh. Từng đoàn khách lơ lửng men theo con đường lát sỏi đi đến chân núi.

“Hi, chào các bạn! Tôi là Hà Tương Tương nhanh miệng, người dẫn chương trình hôm nay!” Một cô gái có đôi mắt to đen láy đang mãi nhìn vào gương trang điểm, khi thầy ố ng kính máy quay chia vào mình liền nở nụ cười cực kì chuyên nghiệp, “Mời các bạn theo chân chúng tôi đi khắp các ngõ ngách lễ hội Văn hóa Mùa thu trong Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa, để tận mắt chứng kiến các tiết mục hấp dẫn và đầy kịch tính. Bây giờ tôi trình trọng giới thiệu với mọi người một vị khách đặc biệt, đó là Vương của làng công thập trước, bạn Hàn Thu Dạ đến từ trường trung học Đức Nhã!”

Ố ng kính máy quay tiếp tục lia sang phía bên cạnh, ánh mắt của mọi người đổ dồn vào một người dáng cao cao trông rất lãng tử.

Chi thầy Hàn Thu Dạ từ tởn vuốt lại mái tóc hơi bị rối vì gió, miệng nở nụ cười tươi dịu dàng, gật đầu nhìn xuống phía dưới. Nhìn từ xa trông anh ấy giống một vị thiên sứ với vòng hào quang tỏa sáng.

“Hàn Thu Dạ! Hoàng tử tương vi xanh trông đẹp trai quá!”

“Á! Anh Hàn Thu Dạ đang cười với mình kìa!”

Trong tiếng bàn tán ồn ào sôi sục của mọi người, ánh mắt ấm áp của Hàn Thu Dạ chậm lướt qua khắp nơi một lượt. Khi ánh mắt anh hướng về phía Lạc Tiểu Liên, cô bỗng lặng người đi, có cảm giác nặng nề đè nặng trong lòng, Tiểu Liên cắn răng bặm lợi, bất giác lảng tránh ánh mắt ấy.

“Các bạn thân mến!” Giọng nói cực kì cuốn hút của Hà Tương Tương lại ngân lên, khiến mọi người phấn khích vô cùng, “Lễ lựa trại tết Trùng Dương tối nay sẽ tuyên bố danh sách bảng nhất vương tam soái mới mà mọi người mong ngóng đã lâu. Chắ c chắ n trong đầu các bạn đã có danh sách vương soái của riêng mình. Nào

còn chờ gì nữa, hãy để tôi nghe tiếng cổ động hết mình của mọi người đi.”

“Hàn Thu Dạ! Thu Dạ giữ ngôi Vương! Thu Dạ quyết thắng!”

“Giang Sóc Lưu, đệ nhất Liên minh là Sóc Lưu!”

“Ứng Thiên Ngữ! Ứng Thiên Ngữ! Soái vương tranh ngôi!”

“Hoàng tử tường vi xanh quyết thắng!”

“Tân vương Giang Sóc Lưu quyết năng, vô địch thiên hạ!”

Ông kính máy quay lại di chuyển. Các băng rôn, cờ quạt, biểu ngữ treo chi chít khắp nơi, các *fan* như phát cuồng, hét toáng cả lên, không ai chịu kém cạnh.

“Vâng, xin cảm ơn các bạn! Những tiếng cổ vũ thật phấn khích! Bây giờ tôi xin được phỏng vấn các dũng sĩ leo núi, chúng ta hãy nghe những bài tuyên thệ thi đấu của họ...”

Hà Tương Tương lòng trào dâng cảm xúc, quay đầu lại, bèn nhìn thấy tên đầu tổ quạ Tiêu Nham Phong đứng lù lù ngay gần đó. Cô chìa ngay micrô về phía hắn.

“Mời bạn, trông kiểu tóc của bạn vô cùng độc đáo, xin hỏi lời tuyên thệ thi đấu của bạn là gì?”

Tiêu Nham Phong ngay lập tức *pose* hình trước ông kính, làm dáng vuốt vuốt những sợi tóc cứng như thép, rồi đưa hai ngón tay trở ra, chúc xuống phía dưới: “Lần này trường Tinh Hoa chiến thắng là cái chắc. Tại trường Đức Nhã cứ chờ mà bị đi dưới gót giày đi. Giang Sóc Lưu mới là số một! Ha ha ha ha.”

“Ai chà! Lời tuyên thệ rấ t chi là đanh thép!” Hà Tương Tương ngửi thấ y mùi thuố c súng, bèn nhanh nhẹn đư a cái micrô về ` một bên, “Nào, chúng ta cùng nghe xem các bạn trường Đứ c Nhấ có tự tin đấ p trắ không nhé!”

Ô `ng kính lia tới, Hà Tương Tương hí hửng đư a micrô về ` phía Thẩ m Tuyế t Trì mặt mầ y lạnh tanh như xác chế t.

“ ... ”

Tùng giầ y từng phút trôi qua, Thẩ m Tuyế t Trì vẫn đứ ng im như gổ lim.

Hà Tương Tương cười tươi roi rói, nhưng khóe miệng dầ n cụp xuố ng vì bà u không khí im ấ ng đế n đắ ng sợ. Cuố i cùng, cô đầ nh thu micrô về `, cười gượng gạo.

“Ô, quả là sự im lặ ng như quả bom chồ bùng nổ! Lúc này mà vẫn giữ im lặ ng chứ ng tỏ các bạn trường Đứ c Nhấ vững như bàn thạch, có niề m tin không thể lay chuyể n. Đượ c rồ i! Lễ hội đắ ng cao Trùng Duơ ng sắ p bắ t đầ u! Các bạn hãy cô ` lên! Chúng ta hẹn gặ p nhau trên đầ ng núi!”

Hà Tương Tương nói đọ a, tay phải nắ m chặ t lại, giơ cao lên làm thầ n tư thế quyế t chiế n, các học sinh khác cũng hào hứng hưởng ứng theo. Tiế p theo đó là tiế ng súng hiệu lệnh xuấ t phát và tiế ng xe tuyên truyề n lao vút đi chỉ để lại làn khói đen kịt...

Ngọn lửa chiế n đầ u của lễ Văn hóa Mùa thu hừ ng hực chấ y.

“Tuyế t Trì! Ban nấ y cậu *cool* quá đi!” Lạc Tiể u Liề n hít một hơi sầ u, chạy ào đế n bên cặ nh Tuyế t Trì, nở nụ cười nặ ng đầ m, rồ i liế c xéo tên Tiề u Nham Phong đầ u tổ quạ đầ ng chạy phía trước

không xa, cô ý nói rõ to, “Không giống như ai đó lúc nào cũng thích thể hiện, ngốc hết thuốc chữa!”

Quả nhiên Tiêu Nham Phong lập tức quay đầu lại, ngọn lửa uất hận bốc lên đỉnh đầu: “Này con vịt bà kia, cô vừa nói gì đó hả? Thua bóng rổ bết nhè mà vẫn chưa sáng mắt ra à?”

Lạc Tiểu Liên cũng không chịu kém cạnh, thoát một cái biếu thành đầu sĩ thành Troy: “Hừ! Chẳng biết đũa nào giờ thủ đoạn bỉ ổi trước, lần thi đó coi như không tính.”

“Không phục hả! Vậy chúng ta thi đấu tay đôi lại!” Tiêu Nham Phong vừa điên tiết khiêu chiến, vừa liếc xéo Thẩm Tuyết Trì mặt mày vô cảm, rồi nói oang oang, “Ô! Nữ thiên tài mặt gỗ lim cũng tự mình xuất kích cơ à? Mặt mày như đũa đấm thế kia chắc là căng thẳng dữ lắm, lát nữa đừng có quỳ xuống chân tôi xin tha cho đó!”

“Đồ đầu gai mít! Ngậm cái mỏ quạ lại đi!” Thầy Thẩm Tuyết Trì bị hạ nhục, Lạc Tiểu Liên như bị sét đánh trúng, cô hùng hổ đứng che trước mặt Thẩm Tuyết Trì, giọng nấc đấm lên dữ dữ liên hồi.

“Ê con vịt bà si đần! Đầu ta là kiểu đầu thời thượng chứ không phải đầu gai mít.”

“Hừ, đầu hành tây! Hôm nay chúng ta đầu dứt khoát một phen, chóng mặt lên mà nhìn nhé.”

“Con nhỏ kia, đây là đầu xì tin chứ không phải đầu hành tây. Đầu thì đầu, bắt đầu luôn đi, một, hai...”

Ai dè chưa đến đến “ba”, Tiêu Nham Phong đã đột ngột tăng tốc, giống như Na Tra đạp vòng lửa “xoẹt” một cái lao về phía trước, chỉ còn lại tiếng cười đắc ý như ngọn gió vụt qua.

“Há há há há... Đòi đầ u với ta à? Còn non và xanh lắ m!”

Nhìn Tiêu Nham Phong lao vút đi như tên lửa siêu tồ c, chẳng má y chỗ c biế n thành một chắ m nhỏ tí trong tầ m mắ t, Lạc Tiểu Liên bỗng buồ n bã cú i đầ u.

“Tên bi ổi, chơi trò chạy trước. Nhưng...”

Tiểu Liên bắ t chọt ngược đầ u lên, mắ t bỗng lóe sáng như bóng đèn điện cao áp, giơ ngón tay trở về phía Thắ m Tuyế t Trì mặt lạnh như tiề n và Trương Hình Như đang vui như sáo:

“A ha ha ha... Tuyế t Trì! Cậu siêu thật!... Tên đầ u tổ quạ có trách thì tự trách mình quá ngu si, dễ bị trúng kế thối. Hôm nay hắ n tàn đời rồ i. Hơ hơ hơ...”

Tiêu Nham Phong thắ y Lạc Tiểu Liên tự dưng chạy chậm, không đuổi theo nữa, bèn chạy ngược lại.

“Này, con cóc ghẻ trường Đứ c Nhắ kia, biế t đắ ng nào cũng thua nên bỏ cuộc rồ i hả?” Lời nói của Tiêu Nham Phong như con châu chắ u nhảy tanh tách giở ngón đòn chân, tiế p tục đá liên hoàn cước.

Đồ `ngồ c...

Lạc Tiểu Liên coi như không có gì, xem hắ n như không khí. Cô vẫn thắ nhiên chuyện trò với Thắ m Tuyế t Trì và Trương Hình Như rồ i ung dung đi về phía trước.

Lạ nhi? Lũ con gái này đang mưu tính chuyện gì vậy ta?

Một đám mây đen ngòm bỗng chỗ c bao phủ trên đầ u Tiêu Nham Phong, hắ n gắ đầ u gắ tai không hiểu, đứng như chôn chân trên mặt đắ t, nhưng rắ t nhanh sau đó, đầ u hắ n lại sáng như đèn pha ô tô.

“Ha ha ha, tôi hiểu rồi! Định giờ kê làm lung lay lòng quân hả? Đừng hòng nhé!” Tiêu Nham Phong ngược đầu lên, hung hăng chỉ về phía đỉnh núi.

“Lũ rùa chậm chạp thì cứ rù rì ở đằng sau mà hít khói đi, thiêu u gia ta lên núi trước đây! Bye bye!”

Tiêu Nham Phong lao về phía trước nhanh như xẹt điện, sau đó hí hửng móc điện thoại trong túi ra, lẩm bẩm một mình: “Hơ hơ hơ... Chỉ là một lũ rùa ngu si vừa chậm chạp, chả có gì phải lo lắng hết! Mình cứ gọi điện cho Lưu xem cậu ấy đang ở đâu. Cậu ấy cũng thật là... sao không tới tham gia cuộc thi nhỉ?”

Sau khi bấm phím tanh tách, tiếng chuông điện thoại là bản dương cầm vang lên khắp sườn núi tĩnh mịch.

Tiêu Nham Phong nhíu mày khó hiểu: “Quái lạ! Hình như cậu ấy đang ở gần đây. Lưu đã nói là không tham gia cơ mà?”

Lạc Tiểu Liên nghe thấy tiếng chuông điện thoại réo rắt gần đó, bất giác ngẩng đầu lên, định tìm kiếm nơi phát ra tiếng chuông nhưng nó đã tắt ngóm từ lúc nào.

Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi lại tiếp tục bước về phía trước.

Tiêu Nham Phong buồn bã gập điện thoại lại, lẩm bẩm một mình: “Chán quá đi mất, sao lại không nghe máy chứ?...”

Sau đó hắn dứt điện thoại vào túi, tiếp tục lao về phía trước.

Ánh mặt trời vàng như mật ong chiếu xuyên qua kẽ lá của những tán cây rậm rạp, khe khàng trải rộng trên sườn núi Bạch Lĩnh không xa.

“Cạch!” Một bàn tay thon dài gập điện thoại lại, rồi cho vào trong túi. Chỉ thấy thấy thoáng cái bóng cao cao mặc áo sơ mi trắng đang đứng đón ngọn gió tấp tới.

“Luu, sao lại không nghe điện?” Nam sinh cao to mặc đồ`ng phục màu xanh lam ngạc nhiên hỏi.

“Không phải đã giao hẹn với nhau rồi sao? Xem cờ thì miễn bình luận. Đã nhập cuộc thì nước đi xấu hay tốt đều do mình cả thôi.”

Cái bóng mặc áo sơ mi trắng vẫn đứng im như tượng, dường như đang ngấm nhìn cảnh gập ghế`nh dưới chân núi, chỉ có vạt áo bay phấp phới trong gió. Dáng vẻ cậu ta quý tộc nhưng lại lặng lẽ, trầm tư đến nỗi không ai dám đến gần mà chỉ đứng nhìn từ xa. Đôi mắt đang khép lại, đột nhiên từ từ mở ra, trông mắt lấp lánh như phẳng phẳng ánh sáng lạnh lẽo, thờ ơ...

Mặt trời từ từ bò lên đỉnh núi, đến đúng mười hai giờ trưa, nó đã biến thành một quầng lửa đỏ rực, như muốn hun đúc cả mặt đất. Tốc độ leo núi của các nhóm bắt đầu ỉ ạch.

Tiêu Nham Phong thở phì phì, hai tay chống đầu gối, ngẩng đầu lên nhìn đỉnh núi phía xa trong tầm mắt nhưng không thể với tới, quệt lấy quệt để mồ` hôi.

“Tuyệt vời! Đến đây đã được nửa đường rồi, tụi mình vẫn còn dai sức lắm. Hơ hơ hơ... Chúng ta chẳng thấy mệt lắm nhi!”

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc bay tới tai Tiêu Nham Phong. Hấn ngạc nhiên quay lại thì thấy Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyệt Trì và Trương Hình Như giống như ba đám mây trắng nhón nhờ, phe phẩy chiếc quạt trên tay, đi ngang qua chỗ mình đứng thờ` dợc.

Lạc Tiểu Liên đột nhiên quay đầu lại nhón miệng cười toe toét: “Cố lên đi chứ, mới được nửa đường đã đuối sức thế cơ à?”

Tiêu Nham Phong há hốc mồm, cả người như sắp biến thành tượng đá.

“Đồ yêu nữ! Sao lại thế nhỉ? Rõ ràng vừa rồi tụi nó bị mình cho hít khói ở xa títt mù tấp cơ mà.”

“Ê Tiêu Nham Phong, cậu quên rồi à?” Lạc Tiểu Liên quay đầu nói thản nhiên như không, trong mắt cô như có ngọn lửa nhảy múa, “Ba điềuu cámkị khi lên núi, một là phải đi bộ chứ không nên chạy, cứ sai một bước bằng ba bước như cậu thì chỉ làm tăng áp lực cho xương bánh chè, nên cậu mới...”

Lạc Tiểu Liên liếc hai chân Tiêu Nham Phong đang mê m ra như bún, tiếp tục đứng đĩnh rớt vào tai hắ n: “Hai là phải giữ tâm trạng ổn định, không được nôn nóng, vội vã.”

Mặt Tiêu Nham Phong như phủ một lớp khí đen dày đặc, Lạc Tiểu Liên nghiêng đầu cười hi hi rồi giơ ba ngón tay ra:

“Thứ ba, không nên nhìn lên phía trước để giảm cảm giác mệt mỏi.”

Nói xong, cô vui vẻ như con chim sẻ, nháy mắt với Thẩm Tuyế t Trì: “Tuyế t Trì! Vừa rồi tôi nói có chính xác không?”

“Chính xác!” Thẩm Tuyế t Trì mặt lạnh, nghiêm nghị gật đầu.

“Ôi! Tiêu Nham Phong, chẳng nhẽ cả ba điềuu cámkị đơn giản như thế mà cậu điềuu phạm phải sao?” Lạc Tiểu Liên tỉnh bơ quay đầu nhìn Tiêu Nham Phong đang chìm trong địa ngục tăm tối, cô ý kêu lên kinh ngạc.

Viu viu!

Cơn gió lạnh đến thổi u xương thổi vút qua, toàn bộ cơ thể Tiêu Nham Phong như bị rơi xuống vực thẳm không đáy đen ngòm.

Lạc Tiểu Liên tung tăng như một chú thỏ non, khoái chí bật nhảy cái bình nước mang theo bên người: “Tuyệt Trì! Hình Như! Mau uống chút nước đi, đằng trước còn cả quãng đường xa mà...”

Bốp!

Đúng lúc này Tiêu Nham Phong lao tới như một cơn lốc, cánh tay đập mạnh vào bình nước, khiến cái bình rơi lăn lông lốc trên mặt đất.

“Á! Cậu làm trò gì vậy?”

“Hô hô hô hô, cô cũng hậu đậu quá nhỉ?” Nhìn thấy nước trong bình bắn tung tóe trên mặt đất, Tiêu Nham Phong cười gian manh ra vẻ tiếu cợt, “Nơi này cách trạm uống nước khá xa đấy. Nhưng mà suối Thanh Xuyên ở ngay gần đây thôi, cô chịu khó mò đến đó biết đâu lại gặp may chăng. Bye nha!” Tiêu Nham Phong nói xong, lao đi như tên bắn.

“Cậu!”

“Đúng là quá đáng! Chơi hèn thế không biết.”

Trên sườn núi Bạch Lĩnh, Lạc Tiểu Liên ngồi bên dòng suối Thanh Xuyên nước xanh trong vắt, lấy nước vào chiếc bình cao su.

Đây chính là một trong mười cảnh đẹp của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa - suối Thanh Xuyên.

Thực ra Thanh Tuyền không phải là suối. Dòng sông Ngân Hà bên cạnh núi Đại Nhạc đi qua Bạch Lĩnh, đường núi khúc khuỷu nên tạo thành dòng nước chỉ chảy róc rách như suối, hơn nữa nước suối lại phản chiếu cỏ và rêu xanh rì ở đáy nước cho nên nhìn từ xa giống như một dải lụa màu xanh đang bay bay trên núi Bạch Lĩnh, nên người ta mới gọi nó là Thanh Tuyền.

Nhưng cảnh sắc tươi đẹp và dòng chảy xanh trong của suối Thanh Tuyền không thể làm nguội lạnh cơn tức giận ngút trời của Lạc Tiểu Liên. Cô tức sôi máu, hai tay chống cằm trầm tư mãi đến khi nước đã y bình mới định thần lại, cô tìm cái nút bình bên cạnh nhưng nó đã không cánh mà bay.

Lạc Tiểu Liên ngẩn ngơ quay đầu lại, bây giờ mới phát hiện ra nút bình như mọc chân chạy tới bên một cái hồ cách đó cả mười mét.

“Phù... Đúng là xui tận mạng, ngay cả nút bình cũng trêu chọc mình. Chán thế không biết t...”

Lạc Tiểu Liên thở dài buồn bã, đứng dậy đi đến gần miệng hồ. Lúc cô cúi người xuống chuẩn bị nhặt cái nút bình thì...

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

“Chết nè!”

“Oái!”

Ai ngờ như có một luồng gió táp công từ phía sau lưng, Lạc Tiểu Liên vẫn chưa kịp định thần với những gì xảy ra thì cả người đã lao dúi dúi xuống hồ.

Rầm!

“U hu hu hu hu... Đau quá! Ai vậy?” Cả người Lạc Tiểu Liên ngã xuống nên đất cứng như đá, suýt nữa gãy cả xương.

Cô tức anh ách ngược đầu lên nhìn thì thấy một cái đầu tổ quạ lấp ló trên miệng hồ.

“Ê, tên đầu tổ quạ kia! Sao cậu lại đẩy tôi xuống hồ?”

“Ừ đấy, tôi đẩy đó! Thì sao nào?” Tên Tiêu Nham Phong đầu tổ quạ mặt mày gian manh như mèo ăn vụng cá, dương dương tự đắc vênh ngược mặt lên trời, “Đồ vịt bầu si đần, lần này thì cô thua chắc rồi, đợi đó mà mặc váy lá múa điệu thổ dân ở quảng trường Phi Nguyệt đi! Ha ha ha ha ha ha!”

“Tiêu Nham Phong! Cậu chơi bản nó vừa thôi! Mau kéo tôi lên!”

“Ai thèm kéo cô lên! Là lá la! La lá là! Chờ mợ c mếp ra đi nhá!”

Lạc Tiểu Liên ngơ ngơ chồm hồm như ếch dưới đáy giếng, ngửa cổ hét lên uất ức với trời xanh. Nhưng cô càng kêu to thì Tiêu Nham Phong lại càng khoái chí.

“Đồ đầu tổ quạ hèn hạ!”

Lạc Tiểu Liên gào lên như bom nổ trong hồ. Tiêu Nham Phong quay đầu lại mỉm cười ma mãnh, rồi lẩm bầm.

“Hừ! Đồ con gái ngu ngốc! Muốn đầu với con lóc Tiêu Nham Phong này hả, đợi mấy chục năm nữa nhé. Cho người biết thế nào là lễ độ. Cứ ngoan ngoãn hoá đá ở đó đi. Khà khà khà!”

Tiêu Nham Phong cười ngật nghèo, hiên ngang ưỡn ngực như con gà trống cất tiếng gáy, bước vội vàng về phía trước. Khi đến chỗ cửa vào suối Thanh Xuyên, hắn đột nhiên hứ một tiếng lạnh như

bằng, rồi lôi từ trong túi ra một tờ giấy trắng và cái móc dính, sau đó dán tờ giấy vào gốc cây long não bên cạnh đường đi.

Tờ giấy trắng bay bay trong gió thu se se lạnh, trên đó có hàng chữ to như gà mái ghe:

Nước suối Thanh Tuyền đang cần xử lý, mời các bạn đến trạm nước tiếp theo lấy nước.

Róc rách! Róc rách! Róc rách!

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống dòng nước Thanh Tuyền trong vắt nhìn thấy tận đáy, dường như có vô số con cá nhỏ màu bạc đang bơi lội tung tăng, sóng nước sáng lấp lánh. Bãi cỏ bên cạnh suối Thanh Tuyền toàn cây cao to, làm thành một bức tường dày, giống như đào nguyên giữa trần thế. Mùi thơm ngào ngạt của hoa cỏ lan tỏa khắp không gian, thêm vào đó là tiếng nước chảy róc rách và tiếng chim hót riu rít, khiến toàn bộ không gian như cảnh tiên đẹp mê hồn.

Nhưng có điều...

“Có ai đó không? Thảm Tuyền Trì! Tiểu Như! Tôi bị rớt xuống hố rồi! Có ai nghe thấy không?”

“Không biết tên dở hơi nào đào cái hố chết tiệt này nhỉ? Sao thiên lôi không đánh chết tên chết bầm ấy cho rồi. Cứ đợi đó, người sẽ không được yên thân đâu!”

Rào rào rào!

Thảm cỏ bên cái hố sâu hoắm hoắm vang lên tiếng rửa xả như sấm dậy.

Lạc Tiểu Liên như con ếch dưới đáy giếng, tức giận ngồ ỉ phệt xuống đất, một tay khẽ day day mắt cá chân bị sưng phồng như cái bánh bao. Lúc ngược đầu lên thì chỉ thấy vòm trời cao lồng lộng, cô đành ngao ngán thở dài.

Chết thật, cứ đà này thì mình sẽ thua trong phần thi leo núi mất. Tuyết Trì và Hình Như chắc đang chạy đôn đáo khắp nơi tìm mình. Sợ làm mất điện thoại di động nên mình để nó ở trong phòng rồi còn đâu... Biết thế này mình đã mang theo điện thoại... Nếu thế anh Hàn Thu Dạ sẽ biết tin đến cứu mình...

Nghĩ tới đây, tim Lạc Tiểu Liên như trống đánh liên hồi, khẽ run lên bần bật.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô uể oải lắc mạnh đầu.

U hu hu... Lạc Tiểu Liên, lúc này mày còn nghĩ vẩn vơ cái gì vậy? Bây giờ điều duy nhất mày cần nghĩ tới là... làm thế nào thắng trong cuộc thi này mới đúng. Khó khăn lắm mới dự được Tuyết Trì tham gia. Lạc Tiểu Liên, mày phải tỉnh táo lại đi, gắng gượng lên nào!

Bốp!

Lạc Tiểu Liên nắm chặt tay, dậm thật lực vào cái đầu như màn hình tivi đang bị nhiễu, rồi đưa mắt chầm chầm nhìn lên phía miệng hồ.

“Việc đã đến nước này, dù có chết cũng phải nghĩ cách thoát ra mới được.”

Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Chỉ vài phút sau, Lạc Tiểu Liên như lính đặc công đeo bình nước chéo vai, cố gắng cắn răng chịu đau, đứng lên dựa lưng vào cái

thành hồ.

“Í? Đây là...”

Có lẽ lúc này mình bực quá nên đầu óc rờ i bèn beng, không để ý thấy trong hồ có một cái thùng gỗ nhỏ cũ nát. Trên đó dán một tờ giấy trắng đề dòng chữ đã phai màu, nhưng vẫn nhìn thấy bút tích màu xanh rất đẹp và phóng khoáng:

Bảng giá đồ` cung cấp khi gặp nạn

(Dành riêng cho người không may rơi xuống hồ)

Bánh khô: 10 đô`ng/bịch

Băng dán vết thương: 5 đô`ng/miế`ng

Kèn kêu cứu: 20 đô`ng/lầ`n

Phía cuối còn in một cái dấu trông như chiếc điện thoại di động.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Ôi cười chết mất! Ai mà có ý tưởng quái dị như vậy nhỉ? Treo cái bảng này ở đây để kiếm mảnh mồi sợ chứ!” Sau khi đọc xong mảnh giấy, khoe miệng của Lạc Tiểu Liên giắt hai cái rờ i cô cười phá lên, sau đó lảm bảm, “Sao mà kèn kêu cứu đắt thế không biết, những 20 đô`ng? Chặt chém người bị nạn khiế`p thật!”

Phù... Thế là tiêu đời rờ i, ai bảo mình bị kẹt ở đây cơ chứ? Lạc Tiểu Liên cắn răng chịu đựng.

Hôm nay mình lại không mang tiề`n theo. Bây giờ bụng đói meo nên chẳng còn sức để gào thét kêu cứu nữa, có điề`u Lạc Tiểu Liên

này quyết không làm việc trái với lương tâm, tham đồ của người khác.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên vội thu tầm mắt mình khỏi cái thùng gỗ nhỏ, ngược đầu lên nhìn miệng hố cao vút. Cô mò mẫm nắm được hai khối đá nổi lên, hít một hơi sâu, đặt cái chân phải không bị đau vào chỗ lộ ra, đẩy mạnh toàn thân lên.

Huych!

Cơn đau buốt từ chân trái truyền tới tận óc, cô không thể giữ được thăng bằng nữa, cả người như tờ giấy dán bị mất độ dính, ngã oạch xuống đất.

“Ui da... Đau quá!” Lạc Tiểu Liên đau đớn nhíu mày, cắn răng chịu đựng. Gay thật! Lúc này lại ngã xuống, cái chân đau càng nặng thêm.

“Ô! Bé Củ Lạc đây à?”

Nghe thấy trên đầu có người kêu tên mình, Lạc Tiểu Liên đang tuyệt vọng bỗng như ngọn lửa đã nguội lạnh được bơm thêm dầu, bùng cháy trở lại.

Cô vui mừng ngẩng vội đầu lên. Dưới ánh sáng nhúc mắt, một dáng người mờ ảo xuất hiện trước mắt cô.

Lạc Tiểu Liên đưa tay lên che trán rồi nheo mắt lại. Khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó, cô bỗng chờ người ra, niềm hi vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng bỗng hóa thành cơn gió, bay đi mất tầm mắt tích.

“Thời Tuân? Sao lại là cậu?”

“Sao lại là tôi?... Bé Củ Lạc này, bộ bé đang chờ ai ở đây hả?” Thời Tuân dường như nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Lạc Tiểu Liên. Cậu chột ngẩng cằm, vẻ mặt không vui, “Bé Củ Lạc, chưa ai dám nhìn tôi với bộ mặt như đưa đám thế đâu. Bé làm tôi buồn quá!”

“Hử? A ha ha ha...! Đâu... đâu có! Cậu hiểu nhầm rồi! Tại tôi bị đau chân thôi mà!” Lạc Tiểu Liên sưng người ra, mỉm cười gượng gạo.

Bây giờ không thể đắc tội với thầy cha này được, nhờ đâu hấn cụt hứng bỏ đi mất thì mình hóa thạch ở dưới cái hồ này mất.

“Đúng rồi, Thời Tuân, cậu kéo tôi lên được không? Chân trái của tôi bị bong gân rồi, tôi lo cuộc thi leo núi...”

Thời Tuân nhìn Lạc Tiểu Liên đang vã mồ hôi như tắm, rồi nhìn xuống cái mắt cá chân sưng vù của Tiểu Liên, im lặng một lát.

“Thi đâu? Lạc Tiểu Liên, cô khỏi phải lo hã đi. Kể cả bây giờ cô có leo lên được thì cũng thua chắc rồi! Nhưng...” Thời Tuân ngừng lại đôi chút, khoe miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười rạng rỡ như ánh sáng ban mai, “Mà bé Củ Lạc này, sao tự nhiên bé lại bị rớt xuống hồ vậy? Định chạy theo một tá mắng hả?”

“Tôi... tôi bị tên Tiêu Nham Phong đầu tổ quạ của trường cậu hãm hại, đẩy xuống hồ này.” Nhắc đến cái tên Tiêu Nham Phong, cơn tức giận trong lòng Lạc Tiểu Liên lại réo lên như nước sôi 100 độ. Hai tay cô nắm chặt, cả người run lên bần bật, “Chỉ vì muốn chiếm thắng mà hấn dùng thủ đoạn bỉ ổi thế này. Nhưng tên đầu tổ quạ đó xem thường tôi quá, tôi sẽ không bỏ qua cho hấn đâu.”

“Ồ hớ... Hóa ra là cậu ta làm à?...” Thầy Lạc Tiểu Liên không tiếc lời rửa xả Tiêu Nham Phong một thôi một hồ, ánh mắt Thời

Tuân như đang nghĩ ngợi điếu gì, sau đó nhoẻn cười như con mèo mướp lăm le rình chuột.

“Tiểu Liên... Có điếu này tôi không hiểu.” Một lát sau Thời Tuân lại cúi đầu xuống hô, nhìn chằm chằm Lạc Tiểu Liên, “Tại sao cô cứ như con gà mái ăn nhảm ớt, kêu gào cả ngày mà không thấy mệt thế nhỉ? Cô muốn trở thành người tài năng, có địa vị đến vậy cơ à?”

Gà mái ăn nhảm ớt? Sao lại có kiêu so sánh bóc mùi thế nhỉ?... Không được, không được... không được chọc giận hấn bây giờ, đợi lát nữa hấn cứu mình lên rồi tính sổ cả thể. Phải nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn! Lạc Tiểu Liên! Mà phải nhẫn nhịn.

“Đương nhiên là quan trọng rồi!” Lạc Tiểu Liên cố giữ nụ cười trên môi, ngược đầu lên nhìn thẳng Thời Tuân, “Bởi vì chỉ khi nào trở thành người mạnh mẽ thì tôi mới có thể bảo vệ được những người xung quanh mình...”

“Bảo vệ?...”

Thời Tuân bỗng lặng người đi, cằm hơi ngược lên, ánh mắt nhìn xa xăm... Cậu dường như hồi tưởng lại cảnh Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên ôm lấy nhau ở cổng công viên. Một cảm giác trằm mặc đến nghẹt thở như vậy chặt lấy Thời Tuân.

Lạc Tiểu Liên ngờ ngạc không hiểu Thời Tuân đang nghĩ gì. Lát sau trên khuôn mặt cô sáng bừng nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương: “Này, cậu đang nghĩ gì thế?”

“Không... Không có gì!...” Thời Tuân cúi đầu, nhìn thấy nụ cười trong sáng của Lạc Tiểu Liên, cậu bỗng lặng người đi một hồi lâu, đôi mắt xa xăm như sao băng lướt qua bầu trời.

“Oái! Chết thật! Từ nãy mãi nói chuyện quên bém mắt đang thi đâu.” Đột nhiên, Lạc Tiểu Liên kịp hoàn hồn, sốt ruột nhìn Thời Tuân. Cô giống con cún đánh đuôi tút tút như quăng dây, “Thời Tuân, năn nỉ cậu đừng y! Mau kéo tôi lên đi mà! Cuộc thi tiếp theo sắp bắt đầu rồi!”

“...” Thời Tuân im lặng nhìn chiếc đồng hồ trên tay, đột nhiên giật mình nhớ ra điều gì đó, “Thôi chết! Muộn thế này cơ à? Không ngờ đã nửa tiếng trôi qua rồi... Bé Củ Lạc này, tôi còn có chút việc nên đi trước đây! Bye bye!”

“Hả? Đi... đi trước?” Lạc Tiểu Liên như nghe được chuyện lạ, tròn mắt. Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên thì thấy cái đầu Thời Tuân đã rụt khỏi miệng hồ.

“Này! Này! Thời Tuân! Đợi đã! Cậu kéo tôi lên rồi hãy đi! Thời Tuân! Thời Tuân!... Tên... tên tệ hại kia!”

Thời Tuân đang chuẩn bị rảo chân bước đi thì nghe thấy tiếng hét như bát mẻ.

Cậu đã c ý lè lưỡi, tiếp tục rảo bước về phía trước.

Đình đang! Đình đang!

Đột nhiên chuông điện thoại trong túi Thời Tuân vọng ra. Cậu liền nhấn phím nghe.

“Sao vậy? Ừm, là tôi... bây giờ tôi đang ở lưng chừng núi, sẽ tới ngay... Mười phút? Được, không vấn đề gì. Tôi sẽ đến ngay... À... đợi đã!”

Nói đến đây, Thời Tuân đột nhiên lặng người đi, cúi người xuống nhìn bên dưới, dường như đang suy tính chuyện gì đó. Một lúc sau, cậu tiếp tục nói với người ở đầu dây bên kia.

“Xin lỗi, mười phút tôi không thể tới được, ba mươi phút nữa gặp nhau nhé!”

Cạch!

Mặc cho đầu bên kia vang lên tiếng phản đũa, Thời Tuân dứt khoát ngắt điện thoại, rồi quay đầu nhìn chằm chằm cái hồ như đang suy tính gì đó, sau đó tăng tốc, bước nhanh về phía trước.

“Thời Tuân! Đồ ác độc không có lương tâm, đồ lòng lang dạ sói, lòng dạ hẹp hòi. Đồ nguy quân tử! Đồ thô i tha! Đồ giả nhân giả nghĩa! Đồ đầu độn, biến thái!”

Trong cái hồ con, Lạc Tiểu Liên tức giận hét lên như bắn súng liên thanh. Vài phút sau, thấy trên miệng hồ không có động tĩnh gì, nước mắt cô như nước sôi bốc hơi khỏi khóe mắt, thay vào đó là sự tức giận muốn nổ tung cả mắt.

Tên Thời Tuân rõ đê tiện! Không giúp mình thì thôi, sao lại còn nhieu lời với mình thế chứ?... Khó khăn lắm mới thuyết phục được Tuyết Trì tham gia, hơn nữa cuộc thi này có liên quan tới việc dự thi công tháp, nếu không có kết quả tốt thì... Không được! Mình không thể từ bỏ ước mơ. Lạc Tiểu Liên này sẽ trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa, sao mình lại có thể vì chút khó khăn con con này mà lùi bước chứ? Kể cả không có ai cứu, mình vẫn có thể dựa vào sức mình cơ mà...

Lạc Tiểu Liên nghĩ đoạn, cắn chặt răng đứng lên, cô co cái chân trái bị thương, dựa vào sức của chân phải bật nhảy lên, giống như con thạch sùng đang áp mặt vào tường, trèo lên thành hồ.

Bịch! Bịch!

“Oái... Đau... Đau quá! Sấp... sấp không chịu nổi nữa rồi...”

Lạc Tiểu Liên cô trèo lên đến lên thứ mười mấy, nhưng tiêng là cả người như miêng nam châm cùng chiêng với thành hồ. Mỗi lên nhích lên được chút ít, người lại mất thăng bằng ngã về phía sau, rồi lăn lê bò toài ra nên đất của hồ.

Cuối cùng, Tiểu Liên cắn chặt răng, nhìn cái hồ cao chót vót với ánh mắt vô vọng. Nhưng rất nhanh sau đó, cô lại định thần, cô lết người toàn về tằm tím để trèo lên hồ. Hai tay bám chặt thành hồ như quyết chiến với số phận đến lên thứ N.

“Hừ hừ... dù thế nào... lên này... lên này nhất định mình phải bò lên được!”

Dù cả người bê bê t mồ hôi, cánh tay bám vào thành hồ cũng run lên bần bật nhưng cô không hề bỏ cuộc, kể cả chỉ còn một giây nữa, cô cũng gắng hết sức...

“U hu... hu... mình phải cố gắng!... Mình phải nỗ lực!... Mình cần...”

“Ừa? Bé Củ Lạc sao vẫn ở đây?”

“Hả?... Oái!”

Bịch!

Lạc Tiểu Liên khó khăn lắm mới trèo được tới nửa đường, bặm môi bặm lợi gắng tự cổ vũ mình, nhưng tự dung lại nghe thấy tiếng nói vang trên miệng hồ. Tên Thời Tuân vừa mới rời khỏi chột quay lại. Cậu ta nằ m rạp trên miệng hồ, tròn xoe mắt tò mò nhìn Lạc Tiểu Liên đang bám vào thành hồ như con thạch sùng, rồi nở nụ cười tươi như nắng ban mai.

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, hai tay đột nhiên buông ra, thế là lên thứ N+1 đáp đất...

“Bé Củ Lạc, trông tư thế trèo của bé xấu quá đi, mất hết cả hình tượng! Nãy giờ bé chơi trò thạch sùng bám tường đó hả? Hơ hơ hơ!”

“Hừ, im miệng ngay!” Thầy Thời Tuân cười nhe nhớn bốn cọt, ngọn lửa căm hờn trong lòng Tiểu Liên bốc lên cao hơn cả nhà chọc trời. Cô ngược mắt nhìn Thời Tuân, tức tối hét lên, “Lần này tôi không mắc lừa cậu nữa đâu! Kể cả cậu không giúp thì tôi vẫn có thể trèo lên miệng hồ. Đừng tưởng sẽ làm khó được tôi!”

“O! Ý cô là tôi đừng có nhúng tay vào hả?” Thời Tuân nậm bò trên bãi cỏ cạnh miệng hồ, một tay chống cằm, nở nụ cười độc chiêu như thể “muốn tôi giúp hãy quỳ xuống cầu xin đi”, “Thieu gia đây đã có lòng tốt, bỏ cả việc quan trọng để quay lại cứu cô, thế mà cô...!”

“Không thềm! Không thềm!” Lạc Tiểu Liên tức giận hét lên, lắc mạnh cái đầu, rồi nhìn chằm chặp tên Thời Tuân xấu bụng đang toan tính điếu gì đó, “Kể cả tôi có hóa đá ở đây thì cũng chẳng thềm nhận sự giúp đỡ của cậu đâu. Cậu mau biến đi cho khuất mắt tôi!”

“Bé Củ Lạc này, con gái mà chuyện gì cũng muốn tự mình gánh vác là sẽ mau già lắm đó.”

“Tôi nói rõ rồi! Không cần cậu giúp! Tốt nhất cậu nên biến đi càng xa càng tốt!”

“Haiz... Đã vậy thì tôi chỉ còn cách đi thôi!” Thầy Lạc Tiểu Liên gất gồng, Thời Tuân thở dài mệt mỏi, trước khi quay đầu đi còn làm ra vẻ nuối tiếc nhìn trời, lẩm bảm một mình, “Nghe nói nửa tiếng nữa phần thi tiếp theo sẽ bắt đầu, hai cô bạn trong đội và cả anh Hàn Thu Dạ yêu quý của cô đang lo sốt vó chạy đi tìm cô khắp nơi đấy. Thực ra tôi cũng muốn thử làm người tốt một lần xem sao nhưng mà...”

Anh Hàn... Hàn Thu Dạ cũng đang đi tìm mình ư?...

“Đợi! Đợi đã! Thời Tuân!” Thâ y Thời Tuân sắ p sửa quay gót bỏ đi, Lạc Tiểu Liên chế t điề ng người, không kịp nghĩ ngợi nhiề u, vội vàng gọi giật cậu ta lại.

“Sao thế ?” Nghe thâ y Lạc Tiểu Liên kêu tên mình, Thời Tuân làm bộ ngây thơ, “Cô đã không muố n tôi cứu cô lên, lại còn không cho tôi đi à?”

“Không... không phải thế ...” Mặt Lạc Tiểu Liên đỏ bừng, cảm xúc trong lòng trào dâng những đợt sóng, cô vừa do dự vừa ngượng ngùng nhìn Thời Tuân, sau đó lắ p ba lắ p bắ p như gà mắ c tóc, “Thực ra vừa nãy ... Tôi... tôi... đùa với cậu đầ y... Tôi... tôi mong cậu giúp tôi lên...”

“Ồ !...” Thâ y Lạc Tiểu Liên dịu giọng, Thời Tuân nghiêng mặt sang một bên nhìn cô, rồ i cười gian xảo. Nhưng cậu ta thu lại nụ cười của mình rắ t nhanh, tiế p tục nói tỉnh bơ như vừa nãy.

“Giúp cô lên cũng được thôi, nhưng tôi có một điề u kiện.”

“Điề u kiện?... Điề u kiện gì cơ?” Lạc Tiểu Liên rồ i như tơ vò.

“Điề u kiện của tôi là...” Thời Tuân hai tay chồ ng xuồ ng bãi cỏ, lảm nhảm, “Nế u tôi cứu cô lên, cô phải làm A Lộc cho tôi một tuầ n!”

“A Lộc?... A Lộc là cái gì?” Mắ t Lạc Tiểu Liên sáng lắ p lánh.

“A Lộc là cái gì á?...” Thời Tuân nói đoạn, vội vàng quay đầ u lại nở nụ cười như ác ma khiế n Lạc Tiểu Liên ớn lạnh, “A Lộc là nô tì chăm sóc tôi hắ ng ngày hắ ng giờ. Nói một cách ngắ n gọn là Ôsin đó. Nế u cô đồ ng ý thì in đầ u vân tay lên tờ hợp đồ ng này.”

Thời Tuân nói xong, tay trái chộp lấy cổ áo, còn tay phải lôi một tờ giấy ra khỏi túi, ném xuống hồ.

Lạc Tiểu Liên đưa đầu lên nhìn tờ giấy bay phấp phới, thấy các tế bào trong cơ thể mình sắp sửa nổ tung đến nơi.

Hừ! Mình thừa biết thằng cha này làm gì có chuyện cứu mình không công. Đúng là giậu đổ bìm leo, lợi dụng lúc mình nguy khốn để kiếm Ôsin giá rẻ. Hừ! Đừng hòng!... Nhưng... nhưng nếu mình không đồng ý thì... chỉ còn hai mươi phút nữa là tới phần thi tiếp theo, liệu có kịp không? Tuyệt Trì và Tiểu Như mãi không tìm được mình, chắc là sót ruột lắm rồi, còn cả anh Hàn Thu Dạ nữa...

“Xin em đừng sợ! Lần sau đừng có biến mất đột ngột như vậy...”

Câu nói của Hàn Thu Dạ ở công khu vui chơi lúc ôm chặt Lạc Tiểu Liên vào lòng như hiển hiện trong đầu cô.

Tiểu Liên chợt dấy lên cảm giác chua xót. Cô ngẩng cao đầu, trợn mắt nhìn tên cáo đội lột tỏ non:

“Được! Tôi hứa với cậu! Bây giờ sẽ in vân tay lên hợp đồng.”

“...”

Thời Tuân đang uể oải một tay chộp lấy đầu nắm bờ trên bãi cỏ, khi vừa nghe thấy lời tuyên bố đõng dạc của Lạc Tiểu Liên, rồi thấy cô luống cuống ấn ngón tay lên tờ giấy, ánh mắt cậu bỗng le lói chút hụt hẫng.

“Ha ha ha...” Sau khi in xong vân tay lên hợp đồng, Lạc Tiểu Liên mồ hôi nhễ nhại giờ tờ hợp đồng lên. Cô chỉ muốn vo tròn nó như vò nát khuôn mặt cọc nhà của Thời Tuân. Tiểu Liên gượng gượng cười, giờ đôi tay lấm lem bùn đất phủy tờ giấy cho phẳng phiu,

rồi ngược đầu lên, “Này, tôi đã in vân tay rồi đây! Cậu mau cứu tôi lên đi!”

“Ồ, không vấn đề gì!” Ánh mắt hững hờ của Thòi Tuân dường như chỉ là ảo ảnh. Nghe thấy Lạc Tiểu Liên nói vậy, Thòi Tuân vội vùng dậy, nhận lấy tờ hợp đồng trong tay Lạc Tiểu Liên, gấp lại cho vào túi. Khuôn mặt cậu ta vô cùng rạng rỡ, giờ ngón tay ra làm thành hình chữ V, sau đó ném một cuộn dây xuống hồ.

“Bé Củ Lạc, nắm chặt sợi dây này, tôi sẽ kéo bé lên!”

“...” Nhìn chiếc dây thừng vắt trên miệng hồ, Lạc Tiểu Liên hơi sững người.

Dây thừng... dây thừng này ở đâu ra vậy? Lẽ nào lúc này hấn đột nhiên biến mất là để đi tìm dây thừng cứu mình?... Hơ, Lạc Tiểu Liên, sao mày ngốc thế? Thằng cha hồ li tinh đó làm gì có chuyện tốt đột xuất như vậy? Kể cả có thể đi chăng nữa, hấn cũng kiếm được Ôsin giá bèo là mình đây... Nói tóm lại hấn vẫn là tên cà chón!

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên buông bã giờ tay ra, nắm lấy cái dây thừng rồi buộc một vòng vào người, sau đó kéo kéo dây, ngược đầu gọi Thòi Tuân:

“Tôi xong rồi đây! Mau kéo tôi lên đi!”

“Ừm, được rồi! Tôi kéo dây đây!”

Kít! Kít!

Nghĩ tới việc sắp được gặp Thẩm Tuyết Trì, Trương Hình Như và tiếp tục tham gia thi đấu, đặc biệt là... Hàn Thu Dạ sẽ không phải lo lắng cho mình nữa, lòng Lạc Tiểu Liên đang buông bực bõng

nhiên nhẹ nhõm hẳn đi. Dây thừng càng nhích dần tới miệng hồ, Lạc Tiểu Liên càng thấ y khoan khoái lạ thường.

“Có điê u...” Khi cô ngược đầ u lên, nhìn thấ y Thời Tuân đang lấ y hế t sức bình sinh kéo dây thừng lên khỏi miệng hồ, ánh mắ t Lạc Tiểu Liên bỗng lóe lên tia sáng ranh mãnh.

Làm A Lộc một tuầ n hả?... Ồ hơ hơ hơ, Thời Tuân, người tưởng Lạc Tiểu Liên này sẽ ngoan ngoãn để người dắ t mũi hả? Đợi khi lên khỏi hồ an toàn, ta sẽ cho người nế m mùi đau khổ. Cứ đợi đó mà xem!

Kít! Kít!

Lúc này, đỉnh đầ u của Lạc Tiểu Liên đã thò lên khỏi miệng hồ.

Cô bắ t đầ u giơ tay lên, dùng hế t sức bám vào ven miệng hồ, thêm vào đó nhờ sức kéo của Thời Tuân, thế là cô trèo được lên khỏi hồ, trở về mặt đầ t thành công.

“Ôi trời! Công nhận bé Củ Lạc nặng như heo, thật tình... con gái gì mà...!” Mọi việc xong xuôi, Thời Tuân rút chiế c dây thừng trong tay đi, quay quay hai cánh tay rồ i ấ m ức nói, “Sao bé không giảm béo đi? Tôi thấ y, từ giờ gọi bé là Củ Lạc tròn quay mới chuẩn.”

Rẹt! Rẹt!

Lạc Tiểu Liên tháo cái dây thừng trên người, quay đầ u hắ n học nhìn tên Thời Tuân mặt mày đang tươi rói như nắ ng xuân.

Đúng thế ! Chính lúc này đây!

Lạc Tiểu Liên nhâm tính trong bụng sẽ bắ t ngờ lao về phía Thời Tuân, một tay thọc mạnh vào túi của cậu ta để cướp lại tờ hợp đờ ng.

Nhưng... khi cô vừa chạy được mấy bước, chân trái bỗng vấp phải một hòn đá. Cảm giác đau buốt lan khắp người, Lạc Tiểu Liên mất thăng bằng, chân tay lóng ngóng lao về phía trước.

“Oái! Á á á!”

“Bé Củ Lạc làm gì thế?”

Cố p!

Vù vù!Vù vù!

Một làn khói bụi mỏng tanh bay trong không gian, cảnh sắc bên suối Thanh Xuyên lại yên ả.

Trên thảm cỏ úa vàng, một cô gái tóc bím đứng im như tượng, mặt mũi đanh lại như ngày tận thế, một lúc sau ngã huych xuống đất. Cách mũi cô khoảng một milimét là một cái mũi cao thẳng tắp, đôi mắt sáng lấp lánh, như đang lẳng lẳng quan sát từng đường nét trên khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Liên...

Thế này... thế này là sao? Mình... mình... mình chỉ định giành lại tờ giấy đó trong túi của Thời Tuân thôi mà, nhưng... nhưng... nhưng... bây giờ mình... mình đang làm gì thế này?

“Bé Củ Lạc! Không ngờ bé lại mạnh bạo thế ... Hóa ra bé định dùng cách này để bày tỏ tình cảm với tôi à?”

“Cái... cái gì? Bày tỏ... bày tỏ tình cảm!?” Câu nói của Thời Tuân như sét đánh ngang tai, Lạc Tiểu Liên bỗng thấy tất cả máu trong người như sấp đông lại, cô sồn hết cả da gà, “Cậu cậu cậu... nói láo! Tôi tôi tôi... chỉ định... chỉ định...”

“Hơ hơ hơ hơ! Muốn cướp cái này hả?” Thời Tuân đã c ý rút tờ giấy trong túi ra, rồi hươ lên hươ xuống như thể như mò cá

trước mặt Tiểu Liên, sau đó cậu ta nở một nụ cười sáng chói, “Hơ hơ hơ hơ... Bé Củ Lạc muố n cướp cái này của tôi hả? Đâu có dễ như thế? Bao giờ lễ Trùng Dương kết thúc, bé nhớ ngoan ngoãn tới chỗ tôi làm nô tì đầ y!”

Không ngờ gian kế của mình bị lộ tẩy, mặt Lạc Tiểu Liên căng mọng lên như trái cà chua chín, gờ tay định đầ m một phát vào đầ u Thòi Tuân.

“Grừ ... Thòi Tuân! Đầ tồ i, chỉ giỏi đục nước béo cồ!”

Thòi Tuân nhanh tay đỡ lầ y nắ m đầ m của Lạc Tiểu Liên, rồ i cười khoái trá: “Ha ha ha! Bé Củ Lạc mắ c cớ quá nên nổi điên hả? Có điề u... sao bé lại mê mẩn tôi đầ n vậy chứ? Không nờ rời xa vòng tay của tôi hả?”

“Cậu... cậu đừng có mà nói láo! Cái gì mà không nờ?”

Nghe thầ y lời nói cợt nhả của Thòi Tuân, Lạc Tiểu Liên *shock* quá, ngã lẩn xuố ng đầ m cồ. Nhưng bớ p một cái, trán cô va phải tảng đá bên cạnh, đầ đầ n nổi suýt nữa ngắ t xỉu.

“Hơ hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc vừa rời xa vòng tay tôi đã đầ lòng đầ n thế cơ à?” Thầ y Lạc Tiểu Liên đầ đầ n tái mặt khóc rung rức, Thòi Tuân ngồ i bật dậy, hai tay chồ ng xuố ng bắ cồ, quay đầ u nhìn Lạc Tiểu Liên đang lẩn lóc bên cạnh, hí hửng trêu chọc.

“Tôi mà thêm đầ lòng á?” Nước mắ t Lạc Tiểu Liên tuôn xồ i xả như mưa, ôm lầ y cục u trên đầ u, hậm hực nhìn Thòi Tuân, “Tôi mừng còn chẳng kịp nữa là... Ái, híc híc híc!”

“Vậy sao? Đầ y bé xem, tôi đã nói mà. Nắ m trong vòng tay ấ m áp của tôi hẳn là bé vui lắ m, bé Củ Lạc dễ thương ghê!”

“Hừ... Thòi Tuân! Đầ khồ n!”

“Ha ha ha! Bé Củ Lạc câu rô`i kìa!”

Tiêng la ó tức tô`i cùng với tiếng cười giòn giã như nắng đã`u hạ, vang lên bên suô`i Thanh Tuyê`n, thế` giới nhỏ bé cách biệt hẳn với bên ngoài.

Ánh mặt trời chiếu`u qua khe hở giữa những tán lá cây rậm rạp, rô`i lại lẳng lặng lọt vào thế` giới nhỏ bé đó. Dòng nước mát trong lành vẫn chảy róc rách, những chú chim bắ`ng nhắ`ng tiế`p tục ca vang líu lo. Đúng lúc này, không ai phát hiện ra trong rừng cây rậm rạp cách đó không xa có một bóng trắ`ng đang đứng lặng lẽ dưới gô`c cây to, tay câ`m điện thoại, nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắ`t.

Cạch!

Một lát sau, người đó gập điện thoại lại, bỏ tọt vào túi. Khi người á`y quay đầ`u định bỏ đi thì một bàn tay bỗng đặt lên vai. Bóng trắ`ng sững người, quay đầ`u lại nhìn.

“Tôi không rõ tại sao cậu lại ở đây, nhưng nếu cậu dám động tới người đó, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.” Chủ nhân của bàn tay nọ đi thẳng vào vắ`n đề`, giọng ô`m ô`m nghiêm nghị mang đầ`y uy lực.

“Hơ hơ hơ, đáng tiế`c thật!” Bóng trắ`ng đó nhanh nhẹn há`t cái tay kia xuô`ng khỏi vai mình, rô`i nói thản nhiên như không, “Mặc dù tôi không phải là người thích phá hoại nhưng đôi khi con người khó mà có thể sô`ng theo chí hướng của mình, đúng không nào? Nếu không ai đó đã chẳng đứng ở đây...”

“...” Nghe thắ`y giọng nói của cái bóng trắ`ng đó, bàn tay kia khựng lại, không có chút phản ứng nào.

Bóng trắ`ng không nói gì thêm nữa mà chỉ quay người bước nhanh thoắ`t về` phía con đường chính dẫn lên đỉnh Bạch Lĩnh.

Thấy cái bóng trắng dần dần đi khuất, chủ nhân của bàn tay nọ mới thở phào nhẹ nhõm. Người đó đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn xuyên qua đám cành cây...

Bên sườn Thanh Tuyền âm u, xanh thẳm, Thòi Tuân đang giơ cao tờ giấy trong tay, khoái chí cười khì khì. Còn Lạc Tiểu Liên như con khỉ giành chuôi ăn, vừa la hét ồm ồm, vừa nhảy nhót xung quanh Thòi Tuân.

Một lát sau, trong không gian lại vang lên tiếng nói trầm trầm, xuyên thấu cả nỗi lo lắng:

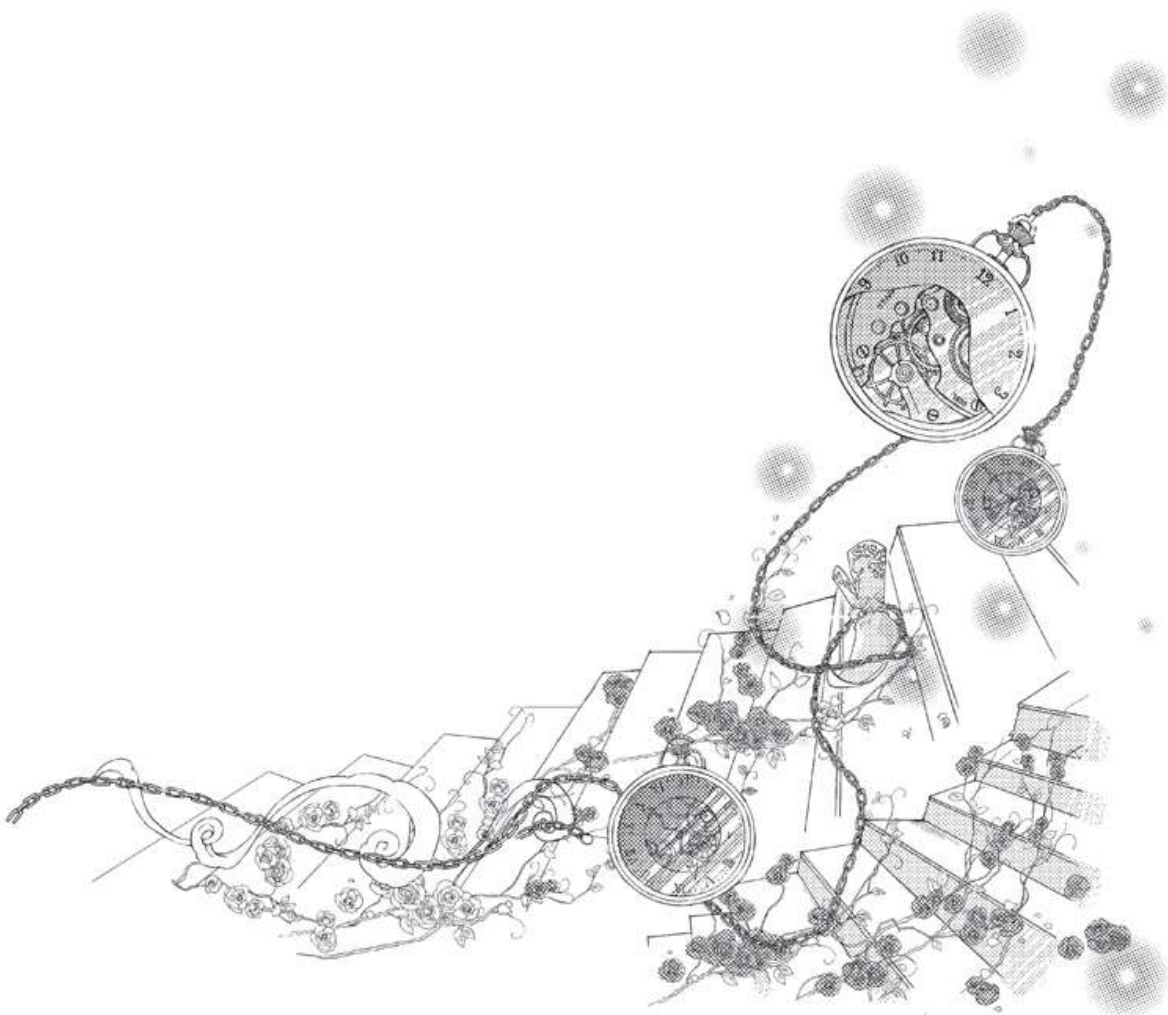
“... Tất cả nhất định phải diễn ra như vậy sao?... Tôi... tôi biết làm gì cho cậu đây?”

Tiếng ồn ào xa dần, lưng chừng ngọn núi lại chìm vào cô tịch.

Một ngọn gió khẽ lướt qua, cây long não lay động, dường như muốn xua đi không khí ảm đạm trong không gian. Cả ngọn núi chỉ nghe thấy tiếng lá xào xạc trong gió. Những chiếc lá màu vàng, xanh đan xen như trận mưa thu dưới trần thế, trút bỏ khỏi cành cây để về với lớp bùn đất dưới gốc, phát ra những tiếng thở than vô cùng tận...

Bầu trời mỗi lúc một trong vắt, chỉ thấy những đốm đen như kiến kim lặng lẽ di chuyển trên ngọn núi.

Không ai có thể đoán được cuối ngọn núi kia ẩn chứa điều gì...

"Tôi luôn nă`m mơ thấ`y mình giang rộng cánh bay về` phía bên kia chân trời."

Câu nói â`y vẫn văng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thầ`m câ`u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắ`t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thậ`t thề` sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thầ`m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bằ`ng lời.

Khi sao Bắ`c Cực lên cao, bầ`u trời đêm u uầ`t có vài tia sáng yế`u ớt.

Thề` là bạn giang cánh, kiên quyề`t bay về` phía con đường mà sô` phận đã sắ`p đặt.

Bầ`t chầ`p bao nhiêu gian khổ và vầ`t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dẫ`ng dặ`c...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế`t rằ`ng, bầ`u trời sao mà bạn ngược vọng, không có cánh buồ`m trắ`ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bầ`u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao â`y thực tình khát vọng không tên của mỗi người bằ`ng chính ánh sáng của nó.

*Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sự tỉnh khỏi cơn mơ đã ãng
đăng*

Bình tĩnh ngộ ãi trên ngai vàng đóng băng nhiê ù năm,

*Nàng hiểu rã ãng mình không câ ãn một kị sĩ hay một chàng
hoàng tử*

Mà câ ãn một bộ áo giáp bã ãng sã t và ánh mã t kiên ãnh

Vì thê , hã y bước tiế p ãi, ãi về ã phía chân trời mà mình ã chọn

Kể cả khi ãôi mã t có bị nhạt nhòa bởi nước mã t của nỗi ãu

Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hã i xé toang ãôi cánh

When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, ãóa hoa bé nhỏ mọc trên vách ãá

*Tác phẩm tiêu biểu: Bí mật tình yêu phô Angel (Phã ãn 1 và
phã ãn 2); Cô nàng xui xẻo; Phép tã c của quý; Chim Sẻ ban
mai*

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyê t Trì bị tai nạn giao thông nên lỗ mã t cơ hội sang Mỹ ãu học. Cả hai cùng ãng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tỉnh Hoa. Bị Thẩm Tuyê t Trì bày kế ã chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyê t tâm ãánh bại Thẩm Tuyê t Trì và Giang Sóc Lưu - Người ãược mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tỉnh Hoa.

YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture
Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House,
Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar
Culture Co., Ltd

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Guo Ni &
Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2011.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2013.

Trình bày bìa: **Diep colour**

"Chú đã không chế toàn bộ ván cờ
trong tay rồi."

"Giang Sóc Lưu... ta sẽ cho người
không bao giờ góc đầu lên được..."

Trên đại lộ Tình Hoa, thành phố Tình Hoa.

Tí tách! Tí tách! Tí tách!

Sáng sớm thứ ba, sau một trận mưa đêm, bầu không khí dường như chìm trong làn sương nhẹ mịn màng. Bầu trời đã hửng sáng, đại lộ Tinh Hoa bỗng trở nên ồn ào bởi những tiếng còi xe inh ỏi. Cánh cửa kính xe taxi màu lam hơi nhích xuống, một cái đầu du khách thò ra ngoài, ngao ngán nhìn dòng xe dài nối đuôi nhau rờn rợn lên mây phía trước, rồi lại thụt đầu vào, khẽ lẩm bẩm:

“Hôm nay là ngày gì vậy? Nhiều xe thế không biết?”

Nghe thấy lời than vãn của khách, tài xế cười méo xệch, rồi đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu:

“Hôm nay là ngày lễ Trưng Vương, cũng là ngày cuối cùng mở cổng tự do của các trường trong Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa, du khách khắp nơi đổ về đây xem.”

“Ừa? Ngày mở cổng tự do?...” Vị khách nọ hơi ngạc nhiên, bắt đầu nhìn ra ngoài, “Nhưng trường học thì có gì để tham quan chứ?”

“Ha ha ha ha, chắc anh là người từ nơi khác đến đây phải không?” Lái xe cười híp mí gặng hỏi.

“Ừm, đúng thế. Tôi vừa mới đến hôm qua!”

“Ha ha ha, thảo nào anh không biết.” Người lái xe khẳng định, “Thành phố Tinh Hoa có sông có núi, là nơi có cảnh đẹp nổi tiếng nhất nhì cả nước. Bây giờ đang vào mùa thu, khắp núi Đại Nguyệt tràn ngập sắc vàng của hoa cúc nở bung, đương nhiên là rất đẹp. Núi Đại Nguyệt nằm trong khu Liên minh trung học Tinh Hoa nên họ mở cổng tự do cho mọi người thưởng thức cảnh thiên tiên độc nhất vô nhị.”

“Hóa ra là vậy. Xem ra tôi đến cũng đúng lúc nhỉ?...” Du khách sực tỉnh, tò mò hỏi thêm, “Mỗi năm vào mùa này cảnh trong Liên minh trung học Tinh Hoa là đẹp nhất hả?”

“Ha ha ha, không đâu. Cảnh đẹp trong Liên minh Tinh Hoa rực rỡ cả bốn mùa anh ạ.” Người lái xe cười sáng khoái, rồi nói một tràng dài như cháo chảy, “Hồ Kình Tinh, núi Đại Nguyệt, hoa đào Bạch Lĩnh vào tháng Tư. Sông Ngân Hà, rừng Tử Trúc, tháng Chín đặng cao ngất hoa cúc. Anh muốn hỏi ở Tinh Hoa đâu mới là chỗ bông lai tiên cảnh? Đó chính là Tháp Sao...”

“Tháp Sao?” Mắt vị khách nọ bỗng sáng bừng, “Tại sao mọi người lại ví Tháp Sao với cảnh đẹp trời ban?”

“Bởi vì Tháp Sao có từ đời Tô Ng, là công trình kiến trúc của một vị hòa thượng, sau đó rất nhiều người ngưỡng mộ danh tiếng nên tới đây, xin làm môn hạ của vị hòa thượng nọ. Lâu dần, Tháp Sao trở thành khu văn hóa của thành phố Tinh Hoa cho tới tận hôm nay. Bốn trường nổi tiếng nhất của thành phố Tinh Hoa cùng với quần thể Tháp Sao đã trở thành một trong những trung tâm giáo dục nổi tiếng cả nước, lấy tên là Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa.” Lái xe say sưa kể về Tháp Sao.

“Ồ!” Du khách nọ vẫn thấy chưa thỏa chí tò mò, tiếp tục câu chuyện, “Thế bên trong Tháp Sao có gì vậy?”

“Cái này...” Lái xe lặng người đi, một hồi lâu mới lặc đàu, ngại ngừng nói, “Cái này... Nghe nói chỉ có những học sinh ưu tú của Liên minh mới biết.”

Du khách càng tò mò đưa mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy một ngôi tháp cổ kính được rừng trúc tím bao bọc xung quanh. Thân tháp màu tro xám thoắt ẩn thoắt hiện trong làn sương trắng y như cảnh tiên...

***Rừng trúc tím trên núi Đại Nguyệt, trường trung học
Tinh Hoa.***

Tách! Tách!

Rừng trúc tím sau cơn mưa bỗng trở nên im lìm, không khí xung quanh cũng như ngưng tụ lại.

Lá trúc xanh ngắ t, thân trúc màu tím được nước mưa gột rửa sạch sẽ, ánh lên lấp lánh. Có âm thanh lanh lảnh từng hồ i vọng lại lúc xa lúc gần trong làn sương nhẹ bẫng.

Nhìn về phía phát ra âm thanh ấy, thấy một con đường nhỏ vẫn chìm trong màn mưa dẫn về phía xa xa. Hai bên đường những đóa cúc vàng nở rộ bắt mắt ngậm những hạt mưa như viên ngọc. Chiếu đình hóng mát hình bát giác sơn đỏ đã tróc lở thân tháp thoáng trong rừng trúc, dường như nó được che chắn bởi một bức bình phong nên gió không thể lọt tới.

Làn khói xanh lúc mờ lúc tỏ bốc lên từ cái lư hương màu đen chạm khắc tinh xảo trên bàn đá trông như những con rắn ngoằn ngoèo tỏa ra xung quanh.

Bên trái chiếu lư hương đặt một bàn cờ trắng như ngọc. Gió sớm mai thổi qua, những chiếu lá trúc dài nhọn bên đình hóng mát khẽ phe phẩy, như những ống tay áo của diễn viên kinh kịch hát lên hát xuống. Ánh sáng mờ ảo chiếu xuống thẳng qua cành lá, giống như phân tách bàn cờ thành hai thế giới sáng và tối.

Một thanh niên mặc áo sơ mi trắng tóc ngang vai, cung kính ngồi trên ghế đá. Ánh sáng nhạt nhòa chiếu nghiêng nghiêng khuôn mặt chàng trai, dưới đôi lông mày hình cánh cung là đôi mắt sâu thăm thẳm.

Bên phải bàn cờ dường như là một thế giới hoàn toàn khác, chỉ thấy nửa bàn tay bị che khuất bởi tay áo màu đen, thò ra cầm lấy quân cờ, rồi huơ ngang dọc trên bàn cờ như con thoi.

Bốp!

Một âm thanh vang lên.

Chàng trai áo trắng bỗng lặng người đi, nhíu mày nhìn bàn cờ, im lặng một lúc rồi ngẩng đầu lên cung kính nói với người phía bên kia:

“Chú đã không chế toàn bộ ván cờ trong tay rồi.”

“Ha ha ha, dạy trẻ từ thuở còn thơ mà...” Người thanh niên vừa dứt lời thì tiếng cười trầm đặc vọng lên từ phía bóng tối, “Đúng là cờ tướng như bốp trận, điểm con cờ như điểm quân. Cách đánh cờ quan trọng là ‘binh quý thân tốc, giành vào trận trước tiên.’ Giang Sóc Lưu chẳng qua cũng chỉ là con chim chưa đủ lông đủ cánh. Chính vì chưa đủ tuổi tham gia công tháp nên mới chậm hơn chúng ta một bước, chú sẽ không bao giờ để cho Giang Sóc Lưu có cơ hội công tháp...”

Tiếng nói vừa dứt, đôi tay trong tay áo đen sì lại lấp lánh sang phía có ánh sáng trắng trắng, nước cờ tiến lui chỉ trong chớp mắt.

“Ừm...” Chàng trai nọ chăm chú lắng nghe, cúi đầu phán đoán tình hình trên bàn cờ, sau đó dường như đã hiểu ra điều gì đó liền cười nhạt, “Cái này gọi là ‘Võ quyết dày có móng tay nhọn’. Chú à, cháu đã hiểu rồi. Giang Sóc Lưu... ta sẽ cho người không bao giờ ngóc đầu lên được...”

Nói đoạn, chàng trai nọ giơ bàn tay phải trắng trẻo của mình ra, cầm một quân cờ màu trắng rồi nhích lên phía trước một bước.

Tiếng nói quả quyết bật ra khỏi đôi môi như cánh hoa đào.

“Chiêu tướng!”

“Ha ha ha, thông minh lắm!” Thầy quân trắng bị quân đen lấn át, giọng nói trầm đặc kia đầy vẻ đắc ý, “Sau ngày tết Trùng Dương, chú chờ xem cháu hành động thế nào...”

“...” Chàng trai ngược đầu lên, lặng lẽ nhìn đỉnh Tháp Sao thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng trúc. Trước màn sương giăng kín, ánh mắt cậu ta vô cùng khó hiểu...

*Tiểu Liên, nếu lần này em thắng trong cuộc
thi, cuối tuần anh mời em đi xem phim, coi
như là phần thưởng khích lệ được không?*

"Ừm... Sao rồi?"

"Mời... mời em đi xem phim?"

[Thấ ng và thua]

Mướt mát mồ` hôi chạy trên đường

Chỉ nửa giây cũng đủ quyế t định thấ ng thua

Trên bãi cát tiế ng la hét vang dội

Kẻ đứng vững tới phút chót mới là người vô địch

Trên con đường của số phận

Chỉ có dũng khí mới quyế t định thấ ng thua.

Trên đỉnh núi Đại Nguyệt, thành phố Tỉnh Hoa.

Buổi tối tề t Trùng Dương, bầu trời đêm của thành phố Tỉnh Hoa dịu dàng mềm mại như chiếc lông vũ của thiên nga. Lúc này, núi Đại Nguyệt đang chìm trong giấc ngủ ngon lành, bỗng thức giấc bởi làn không khí nô`ng nặc mùi thuốc súng.

Trong sân trường rộng rãi hình chữ nhật trên đỉnh núi, học sinh mặc đồ` thể dục bốn màu cam, trắng, lam, lục đứng thẳng hàng ngay lối i. Mặt mày ai nấ y cũng đề`u hùng hực khí thế`, nhìn thẳng về` phía hàng của đồ i phương như những chiến binh sắp sửa lâm trận. Cờ của bốn đội bay phầ n phật trong gió, nhìn từ xa giồ ng như bốn ngọn lửa trại đang cháy bùng bùng.

Trên ngực tất cả các nữ sinh đề`u cài một bông hoa cúc màu hồ`ng, còn trước ngực nam sinh cài hoa màu tím, giồ ng như điểm

xuyê t chút nhẹ nhõm cho những khuôn mặt đang căng như sợi dây đàn.

MC Hà Tương Tương và bạn dẫn chương trình Mike đứng bên những sọt trúc cắ m đầ y cành thù du xanh muốt, nhìn hàng học sinh đang đứng im phăng phắ c để n rợn người mà khóe miệng khê giầ n giật.

“Mike, tại sao mọi người lại câm như hế n thê ?” Hà Tương Tương thắ y bắ t an, ghé tai hỏi nhỏ, “Hay là chúng ta làm gì sai chắ ng?”

“Không đâu!” Mike nghiêng mặt qua, khê trả lời, “Cô lâ n đầ u dẫn chương trình nên không biế t đầ y thôi, lễ hội Văn hóa Mùa thu có liên quan trực tiế p tới việc tích lũy điể m công thắ p của học sinh. Vì vậy cả bớ n trường đề u tranh giành bá m riế t nhau tới cùng. Đây chính là bước đầ u tiên để giành đượ c tư cách tham gia công thắ p, trở thành nhắ t vương tam soái.”

“Hóa ra là vậy...”

“Này! Lôi thôi gì vậy? Chắ ng nhê định đọ i tới sáng mai mới thi đố i thơ sao?”

Một giọng nói sớ t ruộ t vọng lên từ phía đội hình màu lam. Hà Tương Tương và Mike giậ t bắ n mình, phát hiện ra nam sinh đầ u tổ qua ngồ i ở đầ u hàng đang vênh mặt ghé ch chân lên như vua, hai tay chồ ng phía sau lưng, mặt mày sa sầ m trùng mắ t nhìn họ.

“Á... ha ha ha! Xin lỗi! Xin lỗi!” Thắ y tên nam sinh đầ u tổ qua lườm xéo mình, Mike hơi rùng mình, vôi vàng giậ t giậ t vạt áo Hà Tương Tương, sau đó mím cười chuyên nghiệp như phản xạ có điề u kiện, “Các bạn học sinh Liên minh trung học Tỉnh Hoa thân mế n, cuộc thi đố i thơ - vòng thi thứ hai của lễ hội Văn hóa Mùa thu sắ p

bắ t đầ u. Trước tiên xin mời Hà Tương Tương giới thiệu cho mọi người luật chơi...”

Nam sinh đầ u tỏ quạ thấ y thê liê n đấ c ý, bắ t đầ u rung đùi, cười thản nhiên như không.

Nhưng khi đưạ mắ t qua đội hình màu xanh lục, đôi chân đang tung tẩy bỗng ngừng lại như đạp phanh, còn đôi mắ t đang cười híp mí bỗng mở trờng trờng như ô c bươu nhả miệng.

Xẹt xẹt xẹt!

Một đôi mắ t tóe lửa bắ n ra từ phía đội hình trờng Đức Nhấ rô i đụng nhau chan chát với ánh mắ t của nam sinh đầ u tỏ quạ.

“Mình có hoa mắ t không nhỉ! Sao con vịt bầ u si đầ n đó cũng ở đây? Lẽ nào cô ta độn thổ chui từ dưới đấ t lên?... Sao lại thê đượ?” Tên đầ u tỏ quạ vừa ngạc nhiên vừa phẫ uấ t, nhìn chấ m chấ m cô gái tóc bím trong đội hình trờng Đức Nhấ, không dám tin nỏ vào mắ t mình.

“Đồ hèn...”

Ở góc khác, Lạc Tiể Liên sau khi thoát khỏi cơn nguy khố n, vừa nhìn thấ y Tiêu Nham Phong thì giồ ng Tôn Ngộ Không bị nhố t trong lò luyện đan, toàn thân nóng bừng bừng như bị rang trên bê p, trợn mắ t bặm môi nhìn hắ n.

Đúng lúc cuộc “đại chiế n mắ t hình viên đan” khai hỏa, thì Tiêu Nham Phong bỗng đột nhiên đảo mắ t như đang suy tính âm mưu gì đó. Hắ n cười ranh mãnh, đưạ tay lên làm dầ u *number one*, chỉ về phía hai tấ m băng rôn màu đỏ do hai tên theo đuôi đang giơ cao, rô i lại đưạ tay làm dầ u *knock out* với Lạc Tiể Liên, sau đó chỉ chỉ xuố ng dưới đấ t.

Thiên tài của các thiên tài Giang Sóc Lưu sẽ là người chỉ đạo của trường Tinh Hoa

Lạc Tiểu Liên nhìn theo tay tên đầu tổ quạ chỉ rồi lầm nhảm đọc. Đầu cô đang căng ra như dây đàn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Nói như vậy tức là... A ha! Mình hiểu rồi!

Hóa ra... hóa ra vụ mình bị đẩy xuống hố, thương tích đầy mình đều là do tên khốn Giang Sóc Lưu đứng sau rèm chỉ đạo.

“Thật bỉ ổi! Giang Sóc Lưu, người đứng là đồ xảo trá.” Lúc này cột khói đen trên đầu Lạc Tiểu Liên bốc lên hùng hục, cô cắn răng cắn lợi lầm nhảm như đọc thần chú, “Mấy trò mèo đó đều do hấn nghĩ ra, dùng kế hèn hạ ép mình thua cuộc... Có điếu, Giang Sóc Lưu, Tiêu Nham Phong, hai người muốn quay ta như dê là hơi khó đấy... Lần này, ta phải dạy cho các người một bài học. Cứ đợi đấy mà xem.”

“... Vừa rồi là luật chơi trong cuộc thi đố i thơ. Bây giờ các nhóm hãy chuẩn bị thật kỹ, sau năm phút, chúng ta sẽ bắt đầu thi đấu vòng một.”

Tít tít tít... Tít tít tít...

Đúng lúc này, câu nói chậm rãi của hai MC từ xa vang tới tai Lạc Tiểu Liên. Cô lạng người đi, ngạc nhiên tròn vo mắt.

Í? Luật chơi... đã công bố xong! Thôi chết rồi, ban nãy mình mãi ngần ngại rửa Giang Sóc Lưu và tên đầu tổ quạ nên không nghe MC giải thích luật chơi.

“Không được phép thua!” Bỗng giọng nói như một viên đá vừa lạnh vừa cứng đập lên đầu Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, quay đầu về phía bên phải, phát hiện ra Thẩm Tuyết Trì ngồi bên cạnh đang trừng mắt cảnh cáo mình.

“Á ha ha ha... Cứ yên tâm đi... Tôi... tôi sẽ không làm mọi người vướng chân vướng mắt đâu.” Một giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn trên trán Lạc Tiểu Liên xuống, cô cười gượng gạo, rồi gãi gãi đầu, “Nhưng, luật chơi, tôi vẫn chưa...”

Cốp!

Một tiếng động vang lên, tất cả các học sinh đều tò mò nhìn về phía phát ra âm thanh đó, chỉ thấy Lạc Tiểu Liên đang hai tay ôm lấy cục u trên đầu, mặt mày bất mãn, chu môi ra, nhưng lại không dám nói thêm lời nào.

“Đồ ngốc!”

Thẩm Tuyết Trì vẫn giữ nắm đấm còn nóng hôi hổi, lườm xéo Tiểu Liên, rồi đưa mắt nhìn chân trái của Tiểu Liên đang sưng phồng lên như cái bánh bao. Ánh mắt Tuyết Trì khẽ xao động. Một lát sau, cô chuyển sang nhìn đồng đội Trương Hình Như, mặt mày vô cảm, nhắc nhở:

“Mau nói đi!”

“Ồ à... hiểu, hiểu rồi!” Thấy Thẩm Tuyết Trì trừng mắt nhìn mình, Trương Hình Như toát mồ hôi hột, vội vã gạt đầu lia lịa, căng thẳng đến nỗi cứ lắ p ba lắ p bắ p.

“Luật... luật chơi đời thơ... lấy đề tài là ‘Đăng cao’⁽¹⁾, bọn trường lên lượt đọc thơ. Trường nào đọc không kịp thì...”

“Thua!” Thẩm Tuyết Trì lạnh lùng tiếp lời.

“Nếu đọc thơ sai, học sinh cùng trường có cơ hội sửa một lần, nhưng nếu sửa sai thì...”

“Thua!”

“Người giành được quyền đối thi thơ và đọc thơ chính xác sẽ được nhận một cành thù du. Kết thúc trận đấu, trường nào được nhiều cành thù du hơn thì...”

“Thắng!”

Nói tới đây, Thẩm Tuyết Trì quay đầu lại, mắt nhìn chằm chằm tên Tiêu Nham Phong đang cười nói vui vẻ với những người bên đội hình trường Tinh Hoa. Toàn thân cô như tỏa ra luồng khí lạnh Bắc Cực, khiến Tiểu Liên rùng mình kinh hãi. Thẩm Tuyết Trì nhíu mày, cuối cùng bả một ánh mắt cảnh cáo về phía Lạc Tiểu Liên.

“Không được thua!”

“Biết rồi! Nếu tôi làm vương chân vương cả hai người, tôi sẽ mặc váy thổ dân nhảy trên quảng trường Phi Nguyệt...” Lạc Tiểu Liên cứng cổ há t cằm lên khẳng định với Thẩm Tuyết Trì. Tuyết Trì quay người đi, chẳng thèm để m xia đến câu nói đó.

Hừ... không sao! Tôi nay mình phải gắ ng hết sức tiến lên phía trước, không được chùn bước, phải để cho tên tiểu nhân bỉ ổi Giang Sóc Lưu ném mùi đau khổ mới được. Hơn nữa... anh Hàn Thu Đa khó khăn lắm mới đấu tranh được cho mình tham gia cuộc thi lần này... Dù thế nào đi nữa, mình cũng không thể làm anh ấy thất vọng được.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên lại ưỡn ngực, ánh mắt tràn trề hi vọng hướng về phía sọt đựng cành thù du đặt giữa sân, ngọn lửa

quyết đầu hùng hực chấy như dung nham núi lửa bị nung nóng.

“Các bạn thân mến, cuộc thi đôi thơ của lễ hội Văn hóa Mùa thu năm nay xin được bắt đầu!”

Xoạt!

Học sinh trường Tinh Hoa nhao nhao giơ tay. Tiêu Nham Phong ngồ i ngay trước đội hình như kẻ lãnh đạo tồ i cao. Hắ n giắ ng lắ y micrô, hắ ng giọng liên tục rồ i lắ c lư cái đầ u như con vịt xiêm kêu quàng quạc:

“Bài thơ Đường của Vương Duy⁽²⁾: ‘Ngày Trùng Cửu nhớ anh em Sơn Đông’. *Một mình quê người thành khách lạ. Mỗi lầ n tắ t đắ n chạnh nhớ thân. Không biế t quê nhà còn lên núi. Chỉ biế t thù du cắ m thiế u người.*”

“Bài thơ này có từ ‘lên núi’, trường Tinh Hoa được nhận một cành thù du.”

Rào rào rào!

Tiế ng vỗ tay nhiệt tình vang lên, Tiêu Nham Phong liế c xéo Thảm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên, rồ i khiêu khích huơ huơ cành thù du trong tay, sau đó chậm rãi quay về chỗ ngồ i.

“Đồ đầ u đắ t...” Thắ y điệu bộ oai như cóc ghè của Tiêu Nham Phong, Thảm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên đồ ng thanh kêu lên. Tớ i lượt trường Đức Nhã, Lạc Tiểu Liên cũng không chịu kém cạnh, giơ tay lên:

“Bài thơ Đường của Đỗ Mục: ‘Ngày mừng chín lên núi Tê` Sơn’. *Bóng nhận trời thu in nước biế c. Sánh cùng khách lạ chén voi đầ y. Đòi người chìm nổi cười đầ u tá? Cúc kia điểm tóc gót quay đầ u.*”

“Chính xác! Bạn gái tóc bím đại diện cho trường Đức Nhã sẽ được nhận một cành thù du. Chúc mừng bạn!”

Rào rào rào!

“Nào, tiếp theo là trường Khâu Lâm...”

Bốn trường đấu nhau bất phân thắng bại. Tất cả mọi người đều vất óc suy nghĩ tìm những bài thơ có chủ đề “Đăng cao”. Để tăng thêm phần kịch tính cho cuộc thi, MC đẩy nhanh tốc độ trận đấu, chiêm trống âm ỉ. Càng về cuối, ngay cả thời gian để suy nghĩ cũng không còn nữa.

“Trường Nghiêm Lễ bị loại!”

MC tuyên bố trong nụ cười, một trường đã bị loại khỏi cuộc chơi.

“Một cành, hai cành... năm cành, bảy cành... chín cành...” Trong đội hình trường Đức Nhã, Trương Hình Như bận rộn đếm lại những cành thù du, rồi khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, hào hứng nói, “Tiểu Liên, Tuyệt Trì, có tổng cộng mười một cành thù du. Chúng ta siêu thật!”

“A ha ha ha! Hôm nay mọi người phải gọi tớ là Lạc Tiểu Liên vô đô i!” Lạc Tiểu Liên đã c ý giờ ngón tay cái về phía Trương Hình Như, nhếch mép cười toe, để lộ hàm răng trắng bóng sáng lấp lánh.

“Không được mất cảnh giác, đừng đả c ý quá sớm!”

Rào rào rào!

Dường như bị một chậu nước lạnh ụp xuống đầu, Lạc Tiểu Liên bỗng thấy từ đỉnh đầu xuống gót chân lạnh toát, nụ cười trên

khuôn mặt chợt đông cứng lại. Cô bất mãn quay đầu nhìn Thẩm Tuyết Trì đang ngò i bên mặt mày vô cảm, nhai rau rầu bánh sô cô la. Nhìn theo ánh mắt của Thẩm Tuyết Trì, Lạc Tiểu Liên thấy tên Tiêu Nham Phong đang đứng chố ng nạnh, xem hai tên theo đuo i để m những càn thù du.

Hơ hơ hơ! Xem ra hắ n ta cũng sô t ruột lắ m, mình đã tự nhắ sô càn thù du của đội trường Tinh Hoa rô i. Tên đầ u tổ quạ giành được chín càn thù du, thua Đức Nhắ đến hai càn lận. Mà kẻ cũng bất ngờ thật, tên đầ u đắ t đó mà cũng có chút tài lể đắ y chứ... Nhưng có Lạc Tiểu Liên này ở đây, còn lâu đội trường Đức Nhắ mới thua nhé.

“Tương Tương, chắ c cô không biế t, cuộc thi đố i thơ tề t Trùng Dương năm ngoái, cả trường Đức Nhắ và Tinh Hoa đầ u lọt vào vòng chung kế t. Hàn Thu Dạ và Văn Chắ n Hải vừa là nhân tài hiế m có của Liên minh Tinh Hoa, lại vừa là trai đẹp ngắ t ngắ y. Nói chung cuộc thi năm ngoái đặc sắ c, kịch tính lắ m... Trường Đức Nhắ và Tinh Hoa đúng là đố i thủ truyề n kiế p. Ha ha ha...”

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang mắ suy tư thì câu nói oang oang của Mike khiế n cô á y định thầ n lại.

Một lát sau, Lạc Tiểu Liên nở nụ cười đầ y ẩn ý, trong đầ u hiện ra ba chữ “Giang Sóc Lưu”, mắ t phát ra tia sáng lạnh lùng, gờm gờm thách thức.

...

Nửa tiế ng đã trôi qua, trường Khâu Lâm bị loại, chỉ còn hai trường Tinh Hoa và Đức Nhắ vẫn đầ u trận sô ng mắ bất phân thắ ng bại.

“Ôi giờ ơi... Sao mà gay cá n thế không biết!” Khi không khí cuộc thi bỗng thành làn khói trắng, tiếng kêu gào cổ vũ rộ lên khắp nơi.

“Đại ca định rút khỏi cuộc chơi à?” Thầy Tiêu Nham Phong mặt mày chán ngán, tên đầu cua nịnh nọt thò đầu ra, mỉm cười hỏi.

“Đồ ngu!” Tiêu Nham Phong đập mạnh vào tên đầu cua, rồi rút trong túi ra một cuốn sổ bìa đen. Ở giữa cuốn sổ ghi ba chữ to đàng được tô đi tô lại nhều lần:

Danh sách đen

Liệt vào vị trí số một và số hai là Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì.

“Bây giờ mà rút lui là mất quyết tâm thi đấu! Mọi người đặt niềm tin ở mình, mình vẫn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ, phải trừng trị cái lũ con gái không biết trời cao đất dày là gì. Còn con nhỏ gỗ lim đó... Hừ hừ hừ, nó dám khiêu khích mình, đúng là chán sống rồi... Chẹp chẹp, phải điểm thêm chút thú vị cho cuộc thi mới được...”

“... Tên Trùng Dương... tên... xin lỗi, tôi quên mất rồi...”

Đúng lúc này, một nam sinh giành được quyết định thơ gãi gãi đầu, lấp ba lấp bấp nói về trước của câu thơ, sau đó không rạn ra nổi chữ nào nữa.

“Thật đáng tiếc, bạn đã mất quyết định thơ, xin hỏi bạn nào của trường Tinh Hoa có thể đọc thơ thay cho bạn này không?” Hà Tương Tương tay cầm micrô, vừa nói vừa đảo mắt nhìn đội trường Tinh Hoa.

Im lặng... Im lặng...

Sau vài giây, không ai ở trường Tinh Hoa trả lời được, đội trưởng Đức Nhã bỗng dậy sóng hào hứng, háo hức chờ đợi.

Ha ha ha! Cuối cùng ông trời cũng mở mắt rồi. Bây giờ tỉ số đã là 13 : 15, còn năm phút nữa cuộc thi sẽ kết thúc. *Yeah!* Bên mình thắng chắc rồi!

Lạc Tiểu Liên ôm cành thù du trong tay, mừng thắm.

“Đề tôi!”

Đột nhiên một tiếng nói ngạo mạn vang lên từ phía trường Tinh Hoa.

Tất cả mọi người đều ngẩn mặt ra, đổ dồn ánh mắt về phía đó, thì thấy Tiêu Nham Phong lấy tay phủi phủi bụi trên quần, rồi khoanh tay trước ngực nhìn khinh khinh đội trưởng Đức Nhã.

“Hừm! Tên bài thơ là ‘Vô đề’, nguyên tác Giang Sóc Lưu, cải biên Tiêu Nham Phong.” Tiêu Nham Phong giằng lấy cái micrô trong tay Mike, liếc xéo Lạc Tiểu Liên đang nổi giận đùng đùng và Thẩm Tuyết Trì vẫn thản nhiên như không. Cậu ta làm ra vẻ nghiêm túc, đọc đồng dạng từng câu một, “*Tết Trùng Dương ngắm hoa cúc, nữ sinh Đức Nhã tích cực thay. Áo xanh bay bay trước mặt hồ, nghiêng trước ngả sau khoe bụng êch.*”

“Ha ha ha! Đây là thơ Giang Sóc Lưu viết hả?”

“Mô tả nữ sinh trường Đức Nhã thật sống động. Ví với êch ộp! Ha ha ha!”

Tiêu Nham Phong vừa dứt câu, cả khoảng sân rộng lên tiếng cười giòn giã như pháo nổ.

Học sinh trường Tinh Hoa, Khâu Lâm và Nghiêm Lễ đều cười nghiêng ngả, còn học sinh trường Đức Nhã mặt ai nấy đều đỏ như quả cà chua, nhìn nhau với ánh mắt tức giận.

Thầy tinh thần trường Đức Nhã bắt đầu đi xuống, Tiêu Nham Phong đã cố đứng như con gà trống kiêu căng, cười gian manh thương thức chiến thắng của mình.

“Á! Tiêu Nham Phong!” Mike hét nhìn đội trưởng Đức Nhã, lại nhìn Tiêu Nham Phong, khó xử áp úng mãi, “Bài thơ... bạn Tiêu Nham Phong vừa đọc mặc dù có từ ‘Trùng Dương’, nhưng nội dung...”

“Nội dung làm sao?” Tiêu Nham Phong hằm hè vênh ngược mặt lên, nhíu mắt nhìn Mike với vẻ hăm dọa, “Đây là bài thơ Giang Sóc Lưu mới sáng tác. Cậu không biết Giang Sóc Lưu là ai hả? Cậu ấy là thiên tài số một của trường Tinh Hoa, không phải, của cả Liên minh trung học Tinh Hoa mới đúng. Cậu ấy sẽ là Vương mới! Ê, ông bạn còn muốn làm MC tiếp không vậy? Cuộc thi chỉ quy định là thơ, thơ tự sáng tác cũng là thơ mà.”

“Điêu này...”

“Tránh ra! Cảnh thù du này là của tôi!” Tiêu Nham Phong đẩy Mike sang một bên, lao ra khỏi hàng, tự mình cướp lấy một cảnh thù du, sau đó quay người lại đắc ý huơ huơ cảnh thù du về phía Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì.

“Giang Sóc Lưu dám sỉ nhục nữ sinh trường Đức Nhã! Quá quá thật!” Thầy Tiêu Nham Phong cười sặc sụa như ma làm, Lạc Tiểu Liên tức đến nỗi đom đóm mắt, không đợi MC kịp tuyên bố bắt đầu đọc thơ tiếp, cô bật dậy như chiếc lò xo, không nói nửa lời mà lao vút về giữa sân.

“Lại đây!”

Một tiếng nói lạnh lùng pha chút tức giận vang lên. Lạc Tiểu Liên chờ người ra, quay đầu nhìn lại thì thấy Thẩm Tuyết Trì đang đứng giữa đội hình, nhìn Tiêu Nham Phong với ánh mắt sắc như dao cạo.

Lạc Tiểu Liên chẳng dám lên mê, ngoan ngoãn chạy nhanh trở lại, Thẩm Tuyết Trì khẽ rí tai thì thà m...

Vài phút sau, mắt Lạc Tiểu Liên sáng quắc lên, chạy thẳng một mạch tới chỗ Tiêu Nham Phong, rồi vênh ngược mặt lên giới: “Hơ hơ, thơ gì cũng được hả, tôi cũng có một bài đây.”

“Hừ! Óc đậu phụ mà cũng bày đặt làm thơ cơ à!” Tiêu Nham Phong đang định bỏ về đội bỗng dừng chân, há m hứ khinh thường, “Trường Đức Nhã mà đòi đấu với Tinh Hoa á? Đợi một trăm năm nữa nhé! Lũ cóc ghẻ chuẩn bị mà bị loại đi, đừng đứng đây cho mất mặt nữa!”

“Hừ! Cậu đóng tai lên mà nghe cho rõ đây. Bài thơ có tiêu đề ‘Mùa thu đến Tinh Hoa’, tác giả là Thẩm Tuyết Trì. *Ngày thu Trùng Cửu tới Tinh Hoa, nhận về phương Nam qua bóng cây. Một đàn hai trái núi nghiêng lại đổ, một đàn ngang dọc qua lưng trời. Hai đàn nhập lại thành một chữ, biến thái chữ ấy tặng Tinh Hoa!*”

Lạc Tiểu Liên hít một hơi dài, thấy trong lòng khoan khoái nhẹ nhõm hẳn, đọc một lèo hết cả bài thơ.

“Láo thật! Dám mắng học sinh trường Tinh Hoa là biến thái!”

Bài thơ của Thẩm Tuyết Trì chẳng khác nào một mũi lửa, châm nổ tanh bành thùng thuốc súng Tiêu Nham Phong. Hấn tức lông gợn nướm mắt lên, mắt trợn ngược, chỉ muốn lao tới dạy dỗ cho ‘con nhỏ mặt lạnh’ Thẩm Tuyết Trì một trận nên thân.

Có điê`u... Từ trước tới giờ mình không bao giờ đánh phụ nữ cả!

Nghĩ tới đây, nắ`m đắ`m của Tiêu Nham Phong bỗng hạ xuô`ng, hắ`n quay lại nhìn đội trường Tinh Hoa, múa may quay cuô`ng rô`i hét lên: “Đáng ghét! Má`y người... má`y người còn đứng đực ra đó làm gì? Nói gì đi chứ! Mau nghĩ ra bài thơ nào đi! Phải chơi lại tụi cóc ghè trường Đức Nhã một trận!”

“Í?... Phải nghĩ ra ngay bây giờ hả? Nhưng mà...”

“Bọn Đức Nhã đều thật!” Tên mặt rồ` đỏ gay mặt, đột nhiên gào lên.

“Thật chẳng ra sao cả! Mà`y muô`n tao bị bẽ mặt hả?” Tiêu Nham Phong thắ`y thắ`, đỏ gắ`ng mặt, vừa tức giận vừa xắ`u hổ, nắ`m lắ`y cổ áo tên mặt rồ`.

“Đại... đại ca...”

“Đã hế`t thời gian!” Sau khoảng vài phút nhô`n nháo, Thẩm Tuyế`t Trì liế`c mắ`t nhìn đò`ng hồ` rô`i nhìn MC đang đứng nguyên tại chỗ, ánh mắ`t như nhắ`c nhở.

Hà Tương Tương và Mike kịp hoàn hô`n, tuyên bố` đồng dục:

“Á... Đú`ng... đú`ng thắ`! Thời gian đã hế`t!”

“Theo luật của cuộc thi, bài thơ không được có hàm ý châm chọc, nhạo báng người khác. Cho nên từ bài thơ ‘Vô đê`’ trở đi sẽ không được tính điểm. Cuô`i cùng tôi xin tuyên bố` ... Bên giành phá`n thắ`ng trong lâ`n đò`i thơ này là trường trung học Đức Nhã.”

“Yeah! Yeah! Chúng ta thắ`ng rô`i! Trường Đức Nhã chúng ta thắ`ng trường Tinh Hoa rô`i!” Vừa nghe thắ`y kắ`t quả cuộc thi, Lạc

Tiểu Liên quên hết cả cái chân đau, ôm chầm lấy Thẩm Tuyết Trì, hai bím tóc như sấp dựng ngược cả lên.

“*Biến thái hai chữ tặng Tinh Hoa. Thẩm Tuyết Trì muôn năm!*
Ha ha ha!”

Thẩm Tuyết Trì ngại ngừng cổ giấy giụa, nhưng Lạc Tiểu Liên không chịu buông tay ra. Nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của Lạc Tiểu Liên, cô chợt thất thần, tai chỉ nghe thấy tiếng cười giòn tan của Tiểu Liên. Khuôn mặt lạnh như đá tảng của cô như dần dần tan chảy, mắt ánh lên niềm vui...

“Gì cơ? Mình mà lại thua hai con cóc ghẻ trường Đức Nhã á?”

MC vừa tuyên bố dứt lời, Tiêu Nham Phong giận đến đỏ mặt, hét lên cay cú. Nhưng tiếng hét đó nhanh chóng bị nhấm chìm trong tiếng hò reo rộn rã của học sinh trường Đức Nhã. Tiêu Nham Phong đột nhiên phát hiện ra, trong đội Đức Nhã có một người không reo hò, mà chỉ đứng lẳng lặng nhìn mình với ánh mắt quyết không đội trời chung.

“Con nhỏ gỗ lim đáng ghét! Không biết nó bị chập cheng hay là hư não rồi. Có mỗi cái huy hiệu mà thù mình đến thế cơ à.” Tiêu Nham Phong nghiến răng ken két, trợn trừng mắt nhìn đám học sinh Đức Nhã đang nhảy múa xung quanh Thẩm Tuyết Trì và Lạc Tiểu Liên, rồi cáu tiết lắm bầm, “Hứ! Chờ đó rồi xem!”

Cuộc thi đối thơ kết thúc, mặt trăng lúc này đã lên tới đỉnh trời, như mảnh đĩa bạc lơ lửng chiếu rọi khắp không gian.

Trong khu rừng nhỏ kê bên núi Đại Nguyệt, những kẽ hở của tán lá cây nhấp nháy ánh sáng bàng bạc, nhìn từ xa như những chòm sao thoắt ẩn thoắt hiện rớt từ trên trời xuống.

“U hu hu... Đau quá! Giang Sóc Lưu! Hừ! Cái gì mà Vương mới của Liên minh Tinh Hoa chứ? Chỉ là con rùa rụt cổ thôi.” Lạc Tiểu Liên ngò i một mình duỗi cái chân đau, xuýt xoa rên rì.

“Đi cũng chẳng nổi nữa, thi khiêu vũ thì biế t tính sao đây? Thôi thì... cứ tìm phòng y tế để chữa cái chân sưng vù này trước đã. Mình phải kiên trì tham gia cuộc thi tới giây cuối cùng.”

“Ai da!”

Lạc Tiểu Liên khó khăn lắ m mới có thể lê cái chân bị thương về phía trước, đột nhiên chân vắ p phải cái gì đó cứng cứng, cô mắ t đã đổ rằ m xuố ng đắ t như chặt chuồ i.

Trời ơi! Hôm nay là ngày xui xẻo nhắ t đời của Lạc Tiểu Liên này. Sao mà số quạ thề không biế t!

Lạc Tiểu Liên nằ m bẹp trên đắ t như con ế ch, tức giận nhìn hung thủ vừa đố n ngã mình. Té ra là một gồ c cây chồ i lên, cô muồ n khóc cũng không ra tiế ng. Đột nhiên cô nhìn thắ y một bóng người cao cao đứng lặ g lế ở phía xa xa trong khu rừng thưa cây khuắ t nẻo.

Tiểu Liên bỗng rùng mình, ngạc nhiên trợn tròn mắ t, tâm trạng đang lo lắ ng bỗng như bị co thắ t lại, giồ ng như một cái mô tơ được lên dây, suýt nữa thì tim nhảy ra khỏi lò ng ngực.

Anh Hàn Thu Dạ... hình như anh ấy đang đứng ở đó!

Nghĩ đoạn, cô cô nén cơn đau ở mắ t cá chân, giơ cánh tay bị xây sát lên rồ i lê t cái chân đau như kéo hành lí nặng, bước thắ p bước cao tiế n về phía rừng cây.

Trong rừng cây im ắ ng, Hàn Thu Dạ đang đứng dưới khóm trúc cao vút thanh thoát, dường như làn gió đêm cũng mê mắ n Thu Dạ,

khẽ thổi bay vạt áo, lướt qua mái tóc, rồi vuốt ve khuôn mặt thanh tú của anh ấy.

Nhưng Hàn Thu Dạ không may mắn để ý đến mà chỉ khẽ thở dài, bỏ nhánh hoa cúc cài trên áo khoác ngoài xuống. Anh ấy quay người lại, ngược đầu lên nhìn ngọn trúc xanh biếc thẳng tắp sau lưng mình, nhẹ nhàng cài nhánh hoa cúc lên cành trúc như cây phước. Rất lâu sau đó, anh ấy nhìn đăm đăm cành hoa cúc khẽ lay động trong gió, ánh mắt trĩu nặng như đang ngắm món đồ quý giá mà mình nâng niu.

Lạc Tiểu Liên cũng người đứng trong bóng cây âm u, lặng lẽ nhìn chằm chằm khuôn mặt bị che khuất bởi làn tóc đen mượt của Hàn Thu Dạ như được gội rửa dưới ánh trăng. Ánh mắt Tiểu Liên như bị trói chặt ở đó, không hề dịch chuyển.

Kể cả thiên sứ cũng chỉ giống như Hàn Thu Dạ lúc này thôi. Bất kể là vẻ ngoài hay tài năng, anh Hàn Thu Dạ đều vô cùng hoàn mỹ...

“Lạc Tiểu Liên, mày nhất định phải cố lên! Nhất định phải giành chiến thắng trong cuộc thi lần này để chứng minh khả năng của mình, như thế mày mới có thể bày tỏ lòng mình với anh Hàn Thu Dạ!” Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên cố hết sức không chế nhịp tim đang loạn nhịp, rồi nắm chặt tay tự cổ vũ tinh thần. Nhưng đúng lúc cô định quay đi thì đôi chân đã không chịu nổi sức nặng của cơ thể, chẳng nghe theo lời mình nữa.

Hết cách rồi, đành lên đi vậy. Nhân lúc anh Hàn Thu Dạ chưa thấy bộ dạng nhếch nhác thảm hại của mình thì tốt nhất nên chuồn mau mau cho đỡ mất mặt.

“Ai ở đó vậy?”

Ai ngờ cô vừa lê t được vài bước thì tiế ng Hàn Thu Dạ đã vang lên bên tai, tiế p đó có tiế ng bước chân theo sau.

Lâ n này thì thăm rô i, bị anh Thu Dạ phát hiện ra là cái chấ c. Có khi anh ấy nghĩ mình là đứa hay lén rình mò nhìn trộm, theo dõi anh ấy cũng nên?

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên không dám đáp lại, chỉ gắ ng sức chui vào bụi rậm phía trước.

Nhưng gay quá! Cái đầ u vừa chui vào thì cả người đã bị mắ c kẹt. Á á á... Lạc Tiểu Liên cuố ng quýt lắ c lắ c cái mông, nhưng bụi cây như con thú cắ n chặt đôi chân của cô, không tài nào nhúc nhích được.

Khi cô đang tiế n thoái lưỡng nan, thì đột nhiên thấ y người mình nhẹ như bấ c. Á! Là ảo giác hả? Bụi cây dường như giãn ra. Cô như gỡ được gông cùm, vội vàng quay đầ u lại thì nhìn thấ y đôi tay trắng trẻo thon dài từ từ rẽ đám cây bụi ra. Cô ngạc nhiên ngóc đầ u lên, bắ t gặp đôi mắ t dịu dàng, trong vắ t của Hàn Thu Dạ...

“Tiểu Liên? Sao lại là em?”

Hàn Thu Dạ tròn mắ t nhìn Lạc Tiểu Liên, khuôn mặt đẹp như một vị thiên sứ lắ p lánh dưới ánh trăng bàng bạc, toàn thân thoang thoảng mùi thơm dịu dịu... Lạc Tiểu Liên nghiêng nghiêng đầ u nhìn Thu Dạ, thấ y người mình như bị tan chảy.

Một lúc lâu sau, Lạc Tiểu Liên mới chợt nhận ra mình đang trong tình trạng dở khóc dở cười. Cô ngại ngùng đưa mắ t nhìn Hàn Thu Dạ, giố ng như con mèo bị mắ c xương ở họng, phát ra tiế ng kêu ngao ngao.

“Anh... em... em...”

“Tiểu Liên!” Hàn Thu Dạ nhanh nhẹn đỡ cô đứng dậy, lo lắng nhìn lên nhìn xuống người cô khấp lượt, “Lúc lên núi, đột nhiên không thấy em đâu, anh đi khắp nơi tìm em, rồi nhận được điện thoại của bạn em nói là em đã về đến nơi rồi... Có chuyện gì vậy?”

“Á... không, không có gì, em... em định tìm đường tắt để lên núi, nhưng không ngờ bị lạc đường...” Không thể để cho Hàn Thu Dạ biết mình bị tên đầu tổ quạ hãm hại, Lạc Tiểu Liên ấp a ấp úng trả lời. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Thu Dạ, tim Tiểu Liên cứ đập thình thịch.

“Phù... không sao thì tốt rồi...” Hàn Thu Dạ thở dài, “Đúng rồi, Tiểu Liên! Sao em lại ở đây?”

“Em...”

Không được, không thể nói với anh ấy chuyện mình bị thương ở chân. Sao lần nào gặp anh ấy mình cũng thế thảm vậy? Nếu cứ tiếp tục thế này thì hình tượng của mình trong lòng anh ấy chắc sẽ có ngày bị xóa sổ mất...

“Ồ!... Ha ha ha! Không... không có gì, cuộc thi đôi thơ vừa kết thúc, em chỉ muốn... chỉ muốn thư thái đầu óc chút... Hơ hơ hơ...”

“...” Thấy Lạc Tiểu Liên gượng cười ngây ngô, giơ tay chân ra làm động tác co duỗi, Hàn Thu Dạ lạng người đi một lúc, sau đó đột nhiên giơ tay đặt lên trán Tiểu Liên, “Không sao thật chứ? Sao trán em lại sưng to thế này?”

“Á!... Là muỗi cắn! Ha ha ha!” Tim Lạc Tiểu Liên nảy lên như trái bóng, cô bất giác đưa tay che cục u nổi trên trán, tay chân cứ múa may liên hồi, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

“Đúng... đúng rồi! Anh Hàn Thu Dạ, trường Đức Nhã của chúng ta giành chiến thắng trong cuộc thi đối thơ đây. Em giành được rất nhiều cảnh thù du nè!”

Vì không muốn Hàn Thu Dạ chú ý cục u trên đầu mình, Lạc Tiểu Liên vội vã đánh trống lảng.

“Ha ha ha, ban này anh cũng là một người trong ban giám khảo. Anh ở bên cạnh theo dõi em mãi, em cứ lả m!” Hàn Thu Dạ như đang nói chuyện với em gái mình, giờ tay xoa xoa đầu Lạc Tiểu Liên, rồi nở nụ cười dịu dàng như ánh trăng.

“Á... Hóa ra anh luôn theo dõi cuộc thi ạ?” Lời động viên của Hàn Thu Dạ như viên đá ném được tảng lự, khiến Lạc Tiểu Liên hùng hực khí thế, tràn trề sinh lực. Cô tự hào vỗ ngực mình, “Anh cứ yên tâm, lát nữa em sẽ cố gắng hết sức. Đây là cơ hội mà anh dành cho em, em sẽ không để anh phải thất vọng đâu. Có điếu... nếu lần này em giành chiến thắng... em... vậy em có thể... có thể... có thể...”

“Cô thích anh ta... có đúng không? Khi thích một người nào đó... ai cũng biến thành kẻ nhút nhát... nhưng nước mắt là thứ vô ích nhât!”

“Đợi đến lúc cô thắng trong cuộc thi tết Trưng Dương thì hãy tự mình bày tỏ lòng mình với anh ta...!”

Câu nói của Thời Tuân như ngọn lửa thiêu đốt khuôn mặt Lạc Tiểu Liên, khiến mặt cô đỏ au như thép trong lò lửa.

Cô ngẩn ngơ nhìn đôi mắt sáng như sao của Hàn Thu Dạ, sau đó cố gắng lấy hết dũng khí định đề nghị hẹn hò, nhưng nhành hoa cúc màu tím đang lay động trên cành trúc chợt lọt vào tầm mắt cô, khiến tim cô như thất lại vì xúc động...

Đúng rồi... Trong ngày tết Trùng Dương, hoa cúc thể hiện tâm lòng ngưỡng mộ của mình với ai đó, cũng giống như cành hoa hồng vậy... Anh Hàn Thu Dạ lại căm cành hoa cúc của mình ở đây, lẽ nào anh ấy không muốn trao nó cho ai sao? Chắc trong lòng anh đã có một người...

Nhưng nếu không nói ra thì mình sẽ mãi mãi không có cơ hội ở bên cạnh anh ấy. Người sống sâu sắc và chung tình như anh ấy làm mình cảm động...

Thấy Lạc Tiểu Liên cứ nhìn mình chằm chặp, Hàn Thu Dạ ngần người, một lát sau, anh dường như hiểu ra điều gì đó, khẽ mỉm cười dịu dàng.

“Tiểu Liên, nếu lần này em thắng trong cuộc thi, cuối tuần anh mời em đi xem phim coi như là phần thưởng khích lệ được không?”

“Ừm... Sao cơ? Mời... mời em đi xem phim?” Lạc Tiểu Liên sững người, không dám tin vào tai mình, cứ nhìn chòng chọc Hàn Thu Dạ mãi. Cô thấy lòng mình hào hứng như nham thạch chực trào ra khỏi miệng núi lửa, máu toàn thân sôi sùng sục.

“Ừ!” Hàn Thu Dạ mỉm cười gật đầu, “Cuối tuần có chiếu một bộ phim hay lắm, không biết anh có được hạnh mời công chúa Lạc Tiểu Liên đồng cảm tới cùng xem không?”

“Đương nhiên là được chứ!” Lạc Tiểu Liên chỉ biết gật đầu lia lịa, dòng máu nóng từ gót chân bốc lên tận đỉnh đầu cô.

“Ha ha ha ha ha!” Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu thuôn khiết của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ không nhịn được bật cười thành tiếng. Nụ cười của Thu Dạ như có ma lực khiến Tiểu Liên không biết nói lời nào ngoài việc gật đầu đồng ý.

“Tiểu Liên, cuộc thi khiêu vũ sắp bắt đầu rồi, chúng ta về thôi!”

“Um... không... không được rồi! Anh Thu Dạ, em còn chút việc, anh cứ đi trước đi...” Nghĩ tới cái chân đau, Lạc Tiểu Liên ngược khuôn mặt hăng còn đỏ gay, ngại ngùng nhìn Hàn Thu Dạ rồi mỉm cười.

“... Thế nhé! Nếu có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh!”

Hàn Thu Dạ vẫy tay chào Tiểu Liên, rồi lại đưa mắt nhìn nhành cúc nhỏ cắm trên cành trúc, sau đó quay người đi về phía khoảng sân trên ngọn núi.

Lạc Tiểu Liên đứng yên tại chỗ, lưu luyến nhìn theo cái bóng của Hàn Thu Dạ dần xa khuất sau rừng cây, rồi thở phào nhẹ nhõm, giống như người mới chạy xong quãng đường tám trăm mét.

Phù... căng thẳng quá!

Trước mặt Hàn Thu Dạ, mình căng thẳng đến nín thở, không biết nếu bày tỏ lòng mình với anh ấy thì kết quả sẽ thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên bất giác quay đầu nhìn về phía bông cúc cắm trên thân cây trúc xanh biếc...

Haiz, nếu mình biến thành một bông cúc, được anh Thu Dạ để mắt tới thì tốt biết bao.

Xạt xạt xạt!

Lạc Tiểu Liên chìm đắm trong những vọng tưởng đẹp đẽ, miệng nở nụ cười ngọt ngào. Trông cô chẳng khác nào thiếu nữ đang mơ mộng, mặt mũi đỏ lựng lên. Tiểu Liên không hề phát hiện ra đã ng

sau cây long não phía xa xa, tiếng bước chân như ngọn gió lướt qua cây cỏ, đi về phía ngược lại.

Lúc này tiếng chuông điện thoại chọt réo lên.

Người đó bỗng dừng chân lại, bàn tay trắng hồng thọc vào trong túi quần màu lam, lôi điện thoại ra, rồi ấn phím nghe.

Trong điện thoại di động phát ra tiếng nói âm ấm: “Luu, lát nữa có lễ hội khiêu vũ, cậu có tham gia không?... Hừ lúc này thi đồ thi thơ tức chết đi được. Hai con nhỏ cóc ghê đó...”

Nghe thấy câu cuối cùng, bàn tay trắng hồng ấy không chút do dự ngắt máy, rồi nắm chặt điện thoại trong tay, dường như chìm vào trong suy tưởng.

Một làn gió thổi lướt qua, ánh trăng xuyên thấu những kẽ lá của tán cây bị gió thổi, chiếu lên khuôn mặt thanh tú và bàn tay xách theo túi cứu thương.

Nam sinh đó đứng yên trong gió rất lâu, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Lạc Tiểu Liên đang đứng. Con đường dưới những cành trúc xanh vắng lặng trở nên trống trải, không hề có một thứ gì.

Cậu ta hơi cúi xuống, mái tóc màu hạt dẻ bị gió thổi tung lên. Trước ngực cậu đeo một chiếc dây chuyền hình đôi cánh. Một giọng nói trầm ấm thoát ra khỏi miệng bay theo làn gió:

“Giang Sóc Luu, chẳng giống mày tẹo nào...”

“Đầu cua, mặt rỗ, hai đứa tính sao đây?” Cùng lúc ấy bên góc sân, Tiêu Nham Phong và hai tên đàn em châu đầu vào nhau, thì thầm to nhỏ gì đó.

“Yên tâm đi đại ca, đã bàn thê` rô`i mà.” Đầ`u của ghìm giọng xuô`ng, tự tin đáp lại, “Nghe nói là ý của Giang Sóc Lưu, ai dám không tuân lệnh chứ?”

“Có điề`u... đại ca nè... Làm vậy không sao chứ?” Mặt rồ lo lắ`ng chau mày, hỏi lại cẩn thận, “Nhờ đâu Giang Sóc Lưu biế`t chuyện thì sao?...”

“Cẩng thẳng gì chứ? Có gì thì ‘con lô`c’ Tinh Hoa Tiêu Nham Phong này sẽ đỡ cho.” Tiêu Nham Phong gắ`t lên với tên mặt rồ nhất chề`t, “Hơn nữa, tao làm thay cho Lưu mà!”

“Cũng phải!”

“Hơ hơ hơ!... Lũ cóc ghẻ kia cứ chờ đó, sắ`p có kịch vui để xem rô`i!”

Tiêu Nham Phong quay đầ`u đi về` phía đám đông, mặt nom rồ gian xảo.

Vầ`ng trắng lơ lửng trong không gian, phát ra ánh sáng lắ`p lánh trái dài bao trùm mọi vật.

Trong tiế`ng cổ vũ rộn ràng khắ`p đỉnh núi Đại Nguyệt, người đứng đầ`u lầ`n công tháp trước - Hàn Thu Dạ, dưới sự hộ tồ`ng của ba người công tháp xuấ`t sắ`c xê`p sau, câ`m ngọn đuô`c chạy tới giữa sân, đố`t lên ngọn lửa cao ngang thắ`t lưng người.

“Oa! Năm nay có thi lửa trại. Hay thật! Trông anh Hàn Thu Dạ quyề`n rữ làm sao!”

“A ha ha ha! Chỉ mong mau mau tới màn khiêu vũ.”

“Các bạn thân mê`n! Cuộc thi khiêu vũ mà mọi người háo hức chờ đợi đã lâu xin được bắ`t đầ`u!...”

MC Hà Trương Tương và Mike thay trang phục mới tiếp tục lên khán đài dẫn chương trình. Dưới ánh sáng như thiêu đốt của lửa trại, ai cũng phấn khích đến nổi mặt mũi đỏ gay.

“Theo thông lệ, tất cả các nam sinh phải đeo mặt nạ. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu vòng thi khiêu vũ đầu tiên. Các bạn nữ sẽ mời các bạn nam nhảy, tham gia khiêu vũ tập thể.”

“Âm nhạc! Bắt đầu!”

Tiếng nhạc du dương vừa cất lên, mọi người đang đứng thành hàng bốn, bỗng tỏa ra, bốn màu sắc đan xen nhau, nhìn từ xa như dải cầu vồng đẹp tuyệt vời.

Trong tiếng ồn ào huyên náo, Thẩm Tuyết Trì từ khi bắt đầu khiêu vũ đã chẳng có chút hào hứng gì, chỉ đứng im một chỗ nhìn ngó khắp nơi. Trương Hình Như đứng bên đống lửa, ánh mắt lấp lánh như pha lê khẽ đung đưa, rồi do dự nhìn xuống chân Lạc Tiểu Liên.

“Đau lắm à?”

“Ừ!” Lạc Tiểu Liên không kịp phản ứng, chỉ lẳng lặng chớp chớp mắt.

“Đồ ngốc!” Thẩm Tuyết Trì thốt ra hai từ, sau đó quay ngoắt đầu lại, không thèm để ý tới Lạc Tiểu Liên nữa. Nhưng nhanh như cắt, Hình Như đã hiểu ý của Thẩm Tuyết Trì.

“Tiểu Liên, ý của Tuyết Trì là chân cậu có đau không?...”

“Không cần đâu!” Lạc Tiểu Liên như bưng tỉnh, trong lòng thấy ấm áp vô cùng. Cô nở nụ cười rạng rỡ rồi lắc đầu, “Mọi người cứ đi đi, không sao đâu mà.”

“Thế thì... Bọn tớ đi trước nhé!...”

Trương Hình Như nói xong, ngược ngùng cùng bạn nhảy bước vào trong đám đông. Thẩm Tuyết Trì cũng thân nhiên bỏ đi, mặc các nam sinh ra sức đuổi theo.

Thầy Thẩm Tuyết Trì và Trương Hình Như đều đã đi khỏi, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm. Cô giơ tay lên cho giãn gân cốt, miệng nở nụ cười mãn nguyện.

“Haiz, bây giờ ai cũng có đôi. Mình cũng phải cố gắng mới được.”

Tiểu Liên lẩm bẩm một mình, sau đó đưa mắt nhìn nam sinh mặc bộ đồ màu cam của trường Nghiêm Lễ.

Nhìn là đã biết nam sinh đó có thể khiêu vũ. Ừm, chọn đại cậu ta vậy!

Lạc Tiểu Liên khẽ hít một hơi thật sâu, sau đó bước nhanh về phía đối tượng mình chọn. Khi đến nơi, cô mỉm cười vỗ vai nam sinh nọ.

“Xin chào! Tôi là Lạc Tiểu Liên bên trường Đức Nhã, cậu có thể làm bạn nhảy của tôi không?”

Không nhìn thấy rõ thái độ trên khuôn mặt nam sinh đeo mặt nạ, nhưng toàn thân cậu ta bỗng run lập cập như sợ bị nhiễm vi khuẩn, chưa nói lời nào đã vội vã ba chân bốn cẳng chạy mất hút.

“...”

Nhìn theo bóng nam sinh kia chạy mất tăm, Lạc Tiểu Liên đứng đó, bần thần cả người.

“O... Ha ha ha!” Một lúc lâu sau, cô mới cười đau khổ, rồi rút tay lại, lau lấy lau để mồ hôi ở lòng bàn tay, lầm nhảm tự an ủi mình, “Chắc là cậu ta đã có bạn nhảy rồi. Không sao, mình mời người khác vậy.”

“Chào cậu, tôi là Lạc Tiểu Liên...”

“Í! Cô là Lạc Tiểu Liên? Á! Xin lỗi...” Đột ngột tiếp theo nhìn Tiểu Liên như thể nhìn một con nhặng xanh đáng ghét, rồi bỏ chạy mất cả dép.

...

“Sao lại thế này?...” Lạc Tiểu Liên lạc lõng đứng bên đống lửa trại, hai bím tóc tung tủy trước ngực, “Mời bọn, năm người mà sao ai cũng từ chối vậy nhỉ? Lẽ nào trên người mình có mùi lạ?”

Tiểu Liên lầm bầm một mình, sau đó nhíu mày, cúi đầu người người tay mình.

“Ê vịt bầu si đần! Bộ cô là con cún hả? Sao lại người tay mình vậy?”

Ừa! Ai vậy?

Nghe thấy giọng nói huênh hoang phía sau lưng, Lạc Tiểu Liên lạng người đi, trợn mắt quay đầu lại. Khi nhìn thấy tên đầu tổ quạ, cô hơi nheo mắt:

“Đầu tổ quạ? Lại là cậu?”

“Ai chà chà, Lạc Tiểu Liên, cô vô duyên thật đấy. Mãi mà vẫn chưa mời được bạn nhảy à? Chắc là mọi người sợ bị lây bệnh si đần của cô đó!” Tiêu Nham Phong nói thản nhiên như không, ánh mắt dừng lại trên người Lạc Tiểu Liên hai giây, sau đó hừ một tiếng lạnh

như băng, “Có điê`u hôm nay coi như cô gặp may, nê`u cô khăn khoản xin nhảy với tôi thì tôi sẽ làm bạn nhảy của cô.”

“Gì cơ? Làm bạn nhảy với cậu á?” Tiêu Nham Phong vừa nói dứt lời, Lạc Tiểu Liên như thể nghe thâ`y chuyện cười vô duyên nhâ`t thể` giới, ngược đầ`u lên nhìn thẳng Tiêu Nham Phong, rồ`i ôm bụng cười nghiêng ngả, “Ha ha ha!”

“Con nhỏ này!” Thâ`y Lạc Tiểu Liên cười giấu cọt mình, Tiêu Nham Phong như bị kích động, tóc dựng ngược lên như con nhím xù lông. Nhưng hắ`n vẫn cô` tỏ ra bình tĩnh, nhưóng mày cao, khoanh tay trước ngực.

“Lạc Tiểu Liên, chắ`c là cô tự ti, không dám mời ‘con lô`c’ Tinh Hoa này làm bạn nhảy chứ gì?”

“Tôi mà tự ti á?” Lạc Tiểu Liên chun mũi lại, hứ hai tiê`ng lạnh ngắ`t, đầ`u quay ro ro như mô` tơ đang rung bầ`n bật.

Chắ`c là hắ`n lại có toan tính gì đây. Có điê`u theo quy định cuộc thi, những nữ sinh không có bạn nhảy sẽ ảnh hưởng tới kê`t quả thi đầ`u... Đã vậy thì cứ đồ`ng ý đại cho xong rồ`i tùy cơ ứng biế`n.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên hít một hơi dài, nhúu mày nhìn khắ`p lượt bộ mặt đắ`c ý, miệng cười ngoác đế`n tận mang tai của Tiêu Nham Phong.

“Đã thể` thì tôi sẽ cho cậu một cơ hội!”

“Hừ... Xem ra cô cũng có mắ`t nhìn người đầ`y!”

Tách tách! Lép lép!

Vũ hội dầ`n bước vào giây phút đẹp như trong tranh, lửa trại ở giữa sân càng lúc càng bùng sáng, nổ lép lép như tiê`ng pháo tếp.

Học sinh các trường vây quanh đống lửa trại, phất phất quạt quay tròn theo tiếng nhạc vui tươi, chốc chốc lại vang lên những tiếng cười ngượng ngùng và khoái trá.

Lúc này, đôi nhảy mới nhập cuộc đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lạc Tiểu Liên và Tiêu Nham Phong đứng mặt đối mặt, sau khi cúi đầu chào nhau. Hai người nắm tay nhau như hai con rô bốt cứng kè kè, mặt ai cũng nhăn nhó như sắp ới đến nơi.

“Thẩm Tuyết Trì, là Tiểu Liên kìa! Á? Sao cậu ấy lại nhảy với tên đầu tổ quạ nhỉ?” Vừa nhìn thấy Lạc Tiểu Liên, Trương Hình Như đang đứng cạnh Thẩm Tuyết Trì bỗng kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Tuyết Trì đang mãi mê chỉnh ống kính quay về phía vũ hội, bỗng dung ánh mắt lóe lên tia sáng khó hiểu.

“Oái!”

Đột nhiên, có tiếng kêu đau đớn vang lên trong đám vũ hội.

Xoạt! Cùng với tiếng kêu, đèn đỏ bỗng lóe sáng.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía phát ra tiếng kêu như xé vải ấy, chỉ thấy Lạc Tiểu Liên như con bò tót nhìn thấy tấm vải đỏ, hai mắt hừng hực lửa giận nhìn Tiêu Nham Phong.

“Á! Xin lỗi nha! Vừa rồi không cẩn thận nên dẫm phải chân cô.” Tiêu Nham Phong nói vuốt đuôi, nhếch mép cười gian xảo.

Nghe thấy lời xin lỗi, Lạc Tiểu Liên đành tự an ủi mình là đen đủi.

Cô quay đầu nhìn về phía bảng thông báo điện tử, bên dưới có ánh đèn đỏ nhúc nháy, trong lòng cảm thấy âm ỉ. Cuộc thi khiêu vũ lần này quy định không được dẫm vào chân bạn nhảy, hơn nữa mỗi người chỉ được phạm quy mười lần. Đèn đỏ chính là “giám khảo điện tử” của cuộc thi lần này. Mỗi lần bước sai nhịp đèn đỏ sẽ bật sáng. Khi đèn đỏ bật mười lần thì coi như bị loại.

Lạc Tiểu Liên buồm quay đầu lại, nhưng chưa kịp điểu chỉnh bước nhảy thì Tiêu Nham Phong lại dẫm mạnh lên chân cô.

“Oái!” Lạc Tiểu Liên không chịu được nữa hét âm lên, các đôi nhảy khác lại chau mày nhìn về chỗ cô với ánh mắt khó chịu... Ngọn đèn đỏ không hề bỏ qua lại nhảy lên.

“Á! Xin lỗi, vừa rồi tôi lại không cẩn thận!” Tiêu Nham Phong nhún vai, giải thích liến láu, không hề vấp váp.

Thắng thua này rõ ràng là cô ý. Hấn cô ý dẫm vào chân mình, để mình nhảy sai bước. Đáng ghét! Nghĩ tới những mong muốn của anh Hàn Thu Dạ và hẹn ước sau khi chiến thắng, Lạc Tiểu Liên cắn răng hít một hơi sâu, xoa xoa chỗ chân bị đau, đứng thẳng người kéo tay Tiêu Nham Phong, tiếp tục khiêu vũ.

“Hi hi hi!” Thấy tất cả đều nể trong dự tính của mình, Tiêu Nham Phong cười lên.

Trong cả khúc nhạc khiêu vũ, Tiêu Nham Phong thường xuyên giả vờ “không cẩn thận” dẫm lên chân Lạc Tiểu Liên, khiến cô đau đến tái mặt.

“Lạ thật! Giang Sóc Lưu đã ra lệnh không nam sinh nào được phép nhảy với Lạc Tiểu Liên cơ mà! Sao tên con trai kia lại nhảy với cô ta nhỉ?...”

“Đèn đỏ đã bật sáng đến bốn lần. Nếu cứ tiếp tục thế này Lạc Tiểu Liên sẽ bị loại mất!”

Khi Lạc Tiểu Liên gượng nhìn đau và tiếp tục quay vòng vòng với Tiêu Nham Phong, bên ngoài mọi người bắt đầu rì rầm bàn tán.

A! Hiểu rồi!

Tiểu Liên như người vừa tỉnh mộng, nhìn chòng chọc khuôn mặt gian xảo của Tiêu Nham Phong. Thảo nào không có ai nhảy với mình... hóa ra là do tên Giang Sóc Lưu bày chuyện.

Làm thế này khác nào đẩy mình vào ngõ cụt. Giang Sóc Lưu và tên đầu tổ quạ đúng là hai tên khốn... Trên thế giới này không có tên nào vô liêm sỉ hơn hai tên đó.

“Oái! Hình Như, nhẹ tay chút!”

Trong lúc nghỉ giải lao, dưới tán cây long não bên cạnh sân, Trương Hình Như cẩn thận tháo tất và giày của Lạc Tiểu Liên ra, ngạc nhiên đẩy gọng kính trên sống mũi, tròn tròn mắt nhìn “kì quan” trước mắt.

“Trời ơi! Tiểu Liên, chân cậu sao lại sưng to thế này? Trông như cái bóng đèn tròn í...”

“Đều do tên đầu tổ quạ đê tiện đó hết!” Lạc Tiểu Liên khi mũi tức giận.

“Tiểu Liên, lát nữa khiêu vũ, tớ thấy cậu đừng nên tham gia nữa...” Trương Hình Như hơi lo lắng, khuyên nhủ Tiểu Liên.

“Làm thế nào được?” Lạc Tiểu Liên làu bàu, ngang bướng, kiên quyết đến mức mười con bò cũng không thể kéo nổi, “Tiêu Nham Phong và tên Giang Sóc Lưu đã bày kế hãm hại tớ, đừng hòng tớ để

chúng được yên. Hồ mà không ra oai, người khác tưởng mèo cụp đuôi. Lâ n này... chắ c chắ n tó sẽ thắ ng.”

“Không!”

Ai dè Thắ m Tuyế t Trì nắ y giờ đứ ng yên bên cạnh không lên tiế ng, ánh mắ t bắ ng đắ nh xẹt tia lửa điện. Cô không thề m đế m xĩa ánh mắ t ngắ c nhiên của mọi người mà chỉ nói chắ c như đĩ nh đố ng cộ t:

“Nhắ t đĩ nh phải thắ ng!”

Khi tiế ng nhạc du dương ngân lên, vòng thứ hai thi khiêu vũ, đế n lượt nam sinh mời nữ sinh khiêu vũ.

“Hừ! Bây giờ đế n lượt Tiêu Nham Phong này trở tài. Oa ha ha ha!”

Tiêu Nham Phong sướ ng phỏ ng mũi, giồ ng như vị tướng chỉ huy ngàn quân vạn mã, giơ tay ra hiệu với hai tên hầ u cận, rồ i lao vào trong đắ m người khiêu vũ.

“Hơ hơ hơ, cô có thể nhảy với tôi một bản không?”

“Xin lỗi, tôi... tôi không được...”

... “Cô gái xinh đẹp, có thể nể mặt nhảy với tôi một bản không?”

“Á, xin lỗi, tôi không muồ n nhảy.”

...

“Này, tôi là ‘con lô c’ Tinh Hoa, có thể vinh dự mời cô nhảy một bản không?”

“Đồ ` thầ n kinh!”

...

Xung quanh đống lửa trại, các nam thanh nữ tú đã quay tròn theo tiếng nhạc, đắm mình vào niềm vui phấn khởi.

Còn nhóm của Tiêu Nham Phong giống như ba con cun cút bị vớt bỏ, mặt mũi thất thểu, dựa lưng vào nhau, ngưỡng mộ nhìn về phía đám người đang khiêu vũ. Nhưng khi Tiêu Nham Phong bắt gặp nụ cười lạnh như băng của Thẩm Tuyết Trì, hấn bỗng hiểu ra mọi chuyện.

“Này, con vịt giò nảo phẳng kia!” Một giây sau, Tiêu Nham Phong hùng hổ xông qua đám người, gỡ mặt nạ ra, mặt hăm hăm như thằn lết nổi đóa, trợn mắt với Thẩm Tuyết Trì, “Cô dám giở trò chơi xấu tôi hả? Có biết kết cục của kẻ đắc tội với tôi là thế nào không?”

“Hừ!” Lạc Tiểu Liên há tởm lên, tức giận lườm hấn, “Đây gọi là ăn miếng trả miếng nhé. Lệnh cấm của Tuyết Trì đâu phải trò đùa. Hừ! Tôi nay sẽ chẳng có nữ sinh nào thềm khiêu vũ với cậu đâu. Có điếu, tôi thấy thương hại cậu, chỉ cần cậu cầu xin tôi, biết đâu tôi sẽ rủ lòng thương...”

“Hừ, đồ vịt bà u, cô được lắm! Đúng là điếu không sợ súng mà, đã thế tôi sẽ cho cô nếm mùi đau khổ. Muốn khiêu vũ hả? Đi thì đi, sợ quái gì chứ!”

Kì cục là tiếng kêu đau đớn vang lên trên sân vẫn không phải ai khác mà lại là Lạc Tiểu Liên.

Nhìn thấy đôi chân linh hoạt của Tiêu Nham Phong cứ tìm cơ hội dẫm vào chân mình, nhưng Lạc Tiểu Liên không còn sức chống lại được nên bị dẫm trúng liên tục.

Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Đèn đỏ bên dưới cái tên Lạc Tiểu Liên lại tiếp tục sáng lên.

Nhìn theo bóng xoay tròn của Lạc Tiểu Liên và Tiêu Nham Phong, Trương Hình Như lo lắng cất tiếng hỏi: “Thẩm Tuyết Trì... Tiểu Liên đã bị đèn đỏ nháy bảy lần rồi, cứ thế này thì nguy quá, cậu ấy sẽ bị loại mất...”

Thẩm Tuyết Trì mặt mày vô cảm quay người đi không trả lời, nhưng mắt như hiện lên hàng chữ “tất cả đã nằm trong tay tôi”.

Bản nhạc kết thúc, Tiêu Nham Phong vênh vác đi ra khỏi sân khiêu vũ, đón lấy chai nước từ tay mặt rồi, tu ừng ực, rồi lấy tay quệt ngang miệng.

“Đại ca oai ra phết!” Đầu của ninh nọt nói, “Con nhỏ tóc bím đó chết chắc rồi.”

“Hừ, rõ vô vị!” Tiêu Nham Phong lấy tay hất bộ tóc tổ quạ lên, rồi vuốt vuốt cằm, “Nhờ con nhỏ cóc ghê Đức Nhã ấy mà chúng ta thắng hai trận liên, cứ tưởng nó ghê gớm cỡ nào, không ngờ yếu xìu như con gián. Thi thố kiểu đó sao thể hiện được đẳng cấp của ‘con lô c’ Tiêu Nham Phong này. Tí nữa tao chỉ cần động nhẹ một cái là nó bị loại ngay. Ha ha ha!”

Tiếp tục vòng cuối cùng của cuộc thi - khiêu vũ tự do!

Trên sân, các nam sinh và nữ sinh lần lượt đôi bạn nhảy, bắt đầu quay vòng lãng mạn. Chỉ có một đôi duy nhất từ đầu chí cuối vẫn không chịu tách rời nhau ra, đó là Lạc Tiểu Liên và Tiêu Nham Phong. Hai người mặt đối mặt, nhìn nhau hằm hè.

“Đồ vịt bà u si đần! Đợi tí nữa cho cô khóc nhè cả thể.” Tiêu Nham Phong huýt sáo, cho hai tay vào túi, khinh thường nhìn Lạc

Tiểu Liên.

Tiêu Nham Phong vừa dứt lời thì có tiếng kêu như lợn bị chọc tiết vang lên trên sân.

Mọi người tưởng vẫn như cũ, nhưng lần này lại là cảnh tượng khác hẳn lúc nãy...

Tiêu Nham Phong nước mắt tèm lem, trừng mắt nhìn Lạc Tiểu Liên. Hắn nhảy như con chơi chơi, sau đó phẩy cái giày bị in đến ba bốn vết chân, cắn răng nhin đau. Lạc Tiểu Liên tỉnh như sáo đứng một bên, cong môi lên cười đả c ý.

Xẹt!

Trên bảng điện tử, dưới cái tên Tiêu Nham Phong có đèn đỏ nháy lên.

“Cóc ghê Đức Nhã! Cô... cô... cô... Lúc nãy cô không nhảy nổi nữa cơ mà?” Tiêu Nham Phong hét lên kinh ngạc.

“Ha ha ha! Đâu tỏ quạ, tôi có nhảy được hay không chẳng hề cậu không nhìn thấy à?” Lạc Tiểu Liên hứ một tiếng lạnh như băng từ cánh mũi.

Đúng lúc này, Thẩm Tuyết Trì đang lặng lẽ quan sát trận chiến bên thì thềm giải đáp cho Trương Hình Như.

“A! Hóa ra là vậy! Cố tình cho Tiêu Nham Phong thắng hai lần liên tiếp, để hấn thấy Lạc Tiểu Liên không phải là đối thủ của mình. Hấn rất cao ngạo, tự kiêu nên sẽ chủ quan... Đợi đến vòng thi thứ ba, Tiểu Liên sẽ chớp thời cơ, đâm liên tiếp vào chân hấn. Tuyết Trì, cậu giỏi thật đấy!” Hai mắt Trương Hình Như sáng như sao, hào hứng vỗ tay thán phục Thẩm Tuyết Trì.

“...” Thảm Tuyệt Trì mặt lạnh như tiền nhìn Tiêu Nham Phong đang nhảy loạn xạ như khi diễn xiếc, rồi lạnh lùng thốt lên một câu, “Hắn chết chắc rồi!”

“Đáng ghét, Lạc Tiểu Liên! Hôm nay còn lâu tôi mới tha cho cô!”

“Hừ! Có giỏi thì cứ việc! Lạc Tiểu Liên này không bỏ cuộc đâu!”

“Con nhỏ đáng ghét!... Có giỏi thì tới đây!”

“Đầu tổ quạ! Chết đi!”

“Á á á!”

Cùng với tiếng gào thét inh tai nhức óc, một trận “đại chiến thế giới” tiếp tục mở màn.

Lạc Tiểu Liên bỗng biến thành một chú hươu con nhanh nhẹn, thay đổi bước nhảy liên tục, giơ chân lên giáng mạnh liên tiếp vào chân Tiêu Nham Phong. Còn Tiêu Nham Phong như con thú hoang nổi đóa, cũng lao vào tấn công liên tiếp, nhưng bị đâm liên tục, hắn ta bậm răng bậm lợi, khó khăn lắm mới có thể giữ được thăng bằng.

Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Những chiếc đèn đỏ bật sáng liên tiếp.

Lúc này, hầu hết các học sinh trên sân đều ngừng khiêu vũ, xì xèo bàn tán trước cuộc chiến đầy kịch tính. Bụi đất bay mù mịt, ai nấy đều sợ đến nổi mặt mày tím tái.

“Họ khiêu vũ hay là ụynch nhau vậy?”

“Nhìn xem, nhìn xem! Giống như là đang quyết chiến sinh tử í...”

“Ừm... Có điề`u bước nhảy của Lạc Tiểu Liên không sai chút nào. Còn bước nhảy của Tiêu Nham Phong loạn nhịp lung tung phèng cả lên.”

Những người vây quanh càng lúc càng nhiề`u, mà`y học sinh giám sát cuộc thi khiêu vũ thấ`y điề`u gì đó bất bình thường, định chen vào trong ngăn cuộc khiêu vũ điên cuồng này lại, thì thấ`y Thẩm Tuyế`t Trì lạnh lùng giơ tấ`m biển lên. Trên tấ`m biển có đề` mà`y dòng chữ to tướng:

Attention

Màn vũ đạo khi vương quyế`t đầ`u

Động tác nguy hiểm, không nên bắ`t chước theo

Người không liên quan tránh xa kẻo bị thương.

“Oái!”

Đúng lúc này, một tiế`ng kêu thảm thiế`t gây chấ`n động khắ`p nơi.

Xẹt!

Dưới cái tên Tiêu Nham Phong, ánh đèn đỏ cuố`i cùng bật sáng lên, mà`y nhân viên vệ vàng lao tới dán một chữ “out” rõ to vào phía sau lưng hắ`n.

Tiêu Nham Phong nổi khùng, vừa lê cái chân bị thương, vừa quàng quạc kêu gào tức tồ`i:

“Á á á! Đồ` vịt bầ`u óc đậu phụ! Con nhỏ nhà quê tóc bím kia! Nhớ đầ`y, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô đâu.”

*"Được rồi, bé Củ Lạc, mau đưa chân ra đây!
Có thiếu gia đây băng bó cho, vết thương của
bé sẽ khô nhanh như tên lửa ấy chứ!"*

*"Sao cậu lại tốt với tôi
như vậy?"*

4

Chương

GIẤU ĐÀU HỞ ĐUÔI

Two imaginary enemy

[Lãng mạn]

Một cành thù du có thể đại diện cho chiế' n thắ' ng

Cũng có thể đại diện cho sự lãng mạn

Một chiế' c mặt nạ có thể che giấ' u khuôn mặt

Cũng có thể ngăn lộ ra chân tướng

Nhưng tìm đập thành thích loạn nhịp...

Cuô' i cùng là vì ai?

Xẹt! Pắ' ng! Pắ' ng pắ' ng pắ' ng!

Cùng với hai cây pháo hoa màu vàng kim nở bung trên đỉnh núi Đại Nguyệt, chiế' u sáng rực cả màn đêm, lễ hội Văn hóa Mùa thu mỗi năm một lầ' n bước vào bầ' u không khí tung bùng chưa từng có.

Tiế' ng nhạc lãng mạn và dịu dàng vừa vang lên, MC hứng khởi tuyên bố' bắ' t đầ' u cuộc thi cuô' i cùng của lễ hội Văn hóa Mùa thu - nghi thức trao hoa cúc. Nghi thức mà các bạn học sinh chờ đợi mong mỗi nhấ' t cuô' i cùng cũng tới, đó là trao hoa cúc tượng trưng cho tình bạn. Lúc này, ngọn lửa chiế' n tranh cháy hùng hực đã lụi tàn theo tiế' ng nhạc và làn gió đêm, chỉ còn tình bạn trong sáng và thuầ' n khiế' t.

Có điề' u, trên thê' giới này không phải cái gì cũng là thuầ' n khiế' t hế' t cả.

Dù lúc đó, những bong bóng màu hờ' ng vẫn tiế' p tục bay bay trên đỉnh núi Đại Nguyệt, nhưng bên đờ' ng lửa trại, ba người được cả lễ hội chú' ý - Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyế' t Trì và Tiêu Nham Phong giồ' ng như võ sĩ giác đấ' u, lắ' y hế' t sức bình sinh đờ' t cháy cơ thể nổ lép lép, trợn hỏa mắ' t với đờ' i phương.

“Hai con nhỏ vọt giời đáng chết... Dám dùng kế hại thiếp u gia đây, bây giờ còn dám vác mặt đến chỗ này, chán sống rồi hả?” Ánh mắt của Tiêu Nham Phong đảo qua phía Thẩm Tuyết Trì và Lạc Tiểu Liên đang ngồi ở hàng đầu tiên, “Nói cho hai cô biết, tôi không dọa suông. Thực ra tôi chỉ mới dùng ba mươi phần trăm sức mạnh của mình thôi, vẫn chưa giở hết tuyệt chiêu ra đâu.”

“Hơ hơ hơ, ba mươi phần trăm sức mạnh hả? Có dùng hết sức thì cũng thua thảm hại thôi.” Lạc Tiểu Liên cắn răng nhìn cái chân sung vù, cố gắng giữ thăng bằng, khó khăn lắm mới nhếch mép cười giễu cợt.

“Xí! Con trai không thềm chập chờn con gái. Hai cô cứ đợi đó!” Tiêu Nham Phong hung hăng quăng ra một câu, rồi quay đầu đi về chỗ ngồi.

“Không được đi!”

Một giọng nói hờ hững vang lên, Tiêu Nham Phong dừng chân theo quán tính. Khi hắn quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh như đá tảng của Thẩm Tuyết Trì, đôi mắt trong như pha lê của cô nhìn chằm chặp hắn.

Tiêu Nham Phong nhìn Thẩm Tuyết Trì khấp lợt, sau đó nhú mày lại không còn kiên nhẫn được nữa:

“Sao hả? Muốn gì đây?”

“...” Thẩm Tuyết Trì chẳng nói năng câu nào, đột nhiên đứng phắt dậy trước mặt Tiêu Nham Phong. Lúc này hai cái mũi của họ gần như chạm vào nhau.

“Cô... cô muốn gì?”

Tiêu Nham Phong bỗng run như cây sậy, bị Thẩm Tuyết Trì ép lùi về phía sau. Hắn cúi mặt, mở to mắt nhìn Thẩm Tuyết Trì.

Một giây... hai giây... ba giây...

Má Tiêu Nham Phong bỗng hơi đỏ đỏ như bị phản ứng hóa học. Hắn nghĩ bụng:

“Con nhỏ này mặt mũi lúc nào cũng lạnh như băng nhưng trông cũng được đấy chứ... Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn như hạt trân châu màu đen, đôi lông mày mềm mại, cái mũi cao cao, môi đỏ hồng như trái anh đào... Hơn nữa... hơn nữa từ trước tới giờ mình chưa được đưa con gái nào nhìn đã mắ đầ i con cá chuồ i đầ n thề ...”

Thích thích thích!

Tiêu Nham Phong say đầ m nhìn đôi mắ t đen lắ p lánh như sao đầ m của Thẩm Tuyết Trì, tim giậ t thó t như con thỏ nghe thắ y tiế ng độn g, đặ p loạ n xì ngầ u.

“Đồ ỏ heo! Nghe đây!” Thẩm Tuyết Trì nhìn thắ ng vào mặt Tiêu Nham Phong, nói gắ n từng tiế ng mộ t.

Nhưng Tiêu Nham Phong lại thắ y xồ n xang như gió xuầ thồ i lồ ng lồ ng, cảnh đẹ p như trong mộn g với nhữ ng đóa hoa rự c nở, ánh mắ t nhìn khô ng chóp, lòng thắ y vui phoi phoi.

Oái!... Bây giờ mình mới phát hiện ra, hóa ra giọng nói của con nhỏ gồ lim này cũng hay ra phề t. Đôi mắ t cô ta như bắ ng pha lê, có thể phát ra ánh sáng.

“Chúng ta... quyề t đầ u mộ t trậ n sồ ng má i.”

“Í? Cô nói gì?”

“A a a a!”

Tiếng hét trên đỉnh núi Đại Nguyệt như sấm dậy nổ tanh bành.

Lạc Tiểu Liên mồ hôi mồ kê nhễ nhại ôm lấy cái chân đau, nhìn Tiêu Nham Phong đang la hét àm ỉ chạy thực mạng, còn Thẩm Tuyết Trì mặt mày đã ãng đã ãng sát khí đuối riết phía sau.

Thẩm Tuyết Trì lúc tức giận cứ như bà La Sát hiện hình. Từ khi biết Tiêu Nham Phong là chủ nhân của chiếc huy hiệu, nhỏ ta lúc nào cũng gây sự với hắn. Phù phù, may mà cái huy hiệu đó không phải của mình, đắc tội với nhỏ ta thì đời thảm thật... Thẩm Tuyết Trì sao lại thù người có chiếc huy hiệu đó thế nhỉ? Lại ghê...

Khi Lạc Tiểu Liên còn đang mãi đắm mình trong suy nghĩ vẫn vơ thì ngọn gió mang theo những tiếng xì xèo của mọi người vang tới tai cô.

“Này, này! Cậu có biết gì không? Vũ hội lần này Giang Sóc Lưu bí ẩn cũng tới tham dự đó! Tôi nghe nói cậu ấy đeo mặt nạ thù du.”

“Ôi chao! Thật hả? Nhưng mặt nạ thù du thì nhiều vô kể, làm sao mà biết được đâu mới là Giang Sóc Lưu?”

“Nói cho cậu nghe nhé, các nữ sinh trong Hội Học sinh đã tịch thu toàn bộ mặt nạ thù du của các nam sinh khác rồi.”

“Trời ơi!... Hôm nay cuối cùng cũng được tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan cậu ấy. Hi hi hi!”

...

Giang Sóc Lưu? Vừa nghe thấy cái tên này, tai Lạc Tiểu Liên đã động lên, phẫn khích đến nỗi hai bím tóc vênh ngược.

Khà khà khà! Ông trời đúng là có mắt t! Kẻ thù không đội trời chung với mình cuối cùng cũng xuất hiện.

Thằng cha Giang Sóc Lưu đáng ghét, không dám ra mặt đầu tay đôi, toàn nấp một chỗ, sai tên đầu tổ quạ dùng thủ đoạn bỉ ổi hãm hại mình. Hôm nay mình không được bỏ lỡ cơ hội trời cho này, phải vạch trần bộ mặt tiểu nhân của hắn.

Nghĩ đoạn Lạc Tiểu Liên nghiêm nét mặt, quay đầu nhìn đám người đang lơnhô phía sau.

Mặt nạ thù du... Mặt nạ thù du... Nếu Giang Sóc Lưu đeo mặt nạ thù du thì hắn không chạy thoát nổi đâu...

Huych!

“Oái!...” Đột nhiên một nữ sinh trượt ngã ngay cạnh chỗ Lạc Tiểu Liên ngã, đập mạnh vào chân cô.

Á! Có nhảm không vậy? Sao lại va vào đúng cái chân bị đau thế này? Lạc Tiểu Liên thấy chân mình đau buốt, cả người chuẩn bị đổ rầm xuống đất.

“Cẩn thận!”

Đúng lúc cô sắp đổ xuống đất như cây chuối bị đổ thì một tiếng nói trầm ấm đột nhiên vang lên.

Sau đó, lưng Tiểu Liên được ai đó đỡ lấy, cả người cô dừng lại trong không trung.

“O...” Lạc Tiểu Liên vội vàng nuốt nước bọt, từ từ mở đôi mắt vừa nhắm tịt lại vì sợ hãi. Nhưng khi định cảm ơn người đã giúp mình thì cô bỗng sững lại như hóa đá, thậm chí máu trong người cũng ngừng chuyển động.

Sao lại thế? Ân nhân của mình đeo mặt nạ thù du... Sao lại có chuyện nực cười thế này?

Lẽ nào hắ n ta là Giang Sóc Lưu?

Lạc Tiểu Liên giữ nguyên tư thế như vậy, trợn tròn mắt nhìn vị khách không mời mà đến. Tóc hắ n màu hạt dẻ sẫm, nửa khuôn mặt bị chiếu mặt nạ thù du màu vàng che khuất. Đột nhiên Lạc Tiểu Liên thấy choáng váng cả người, còn cuối ng họng thì rõ ràng là muố n gào lên nhưng chỉ ú ớ phát ra tiếng kêu rè rè, như cái băng cát xét bị nhòe tiếng.

“Cậu... cậu là...”

Không đợi Tiểu Liên kịp lên tiếng, anh chàng đeo mặt nạ thù du vội đỡ Tiểu Liên đứng thẳng dậy bắ ng đôi tay rắ n chắ c, rồi lịch lãm cúi đầ u trước mặt cô, sau đó đưa tay ra mời nhảy theo kiểu rắ t quý tộc.

Trời ạ! Ngón tay Giang Sóc Lưu sao lại thon dài và cân đố i thế kia? Lạc Tiểu Liên không giơ tay ra mà cứ đứng đực mặt tại chỗ, đầ u óc quay cuồ ng. Hắ n... toàn bày trò làm hại mình cơ mà, sao lại mời mình khiêu vũ nhỉ? Hay là...

Đột nhiên đầ u Tiểu Liên lóe sáng, các noron thầ n kinh bắ t đầ u ăn nhập lại với nhau.

A! Mình biế t rồ i!

Chắ c hắ n muố n trả thù cho tên đàn em Tiêu Nham Phong đầ u tổ quạ. Hừ, người có chí lớn muố n đứng đầ u Liên minh như mình quyế t không thể thua loại người này đượ c. Giang Sóc Lưu, có giỏi thì lại đây coi!

Lạc Tiểu Liên nhìn chàng trai đeo mặt nạ thù du ở trước mặt, hít một hơi sâu để lấy lại tinh thần, sau đó tự tin ngược đầu lên, làm động tác nhận lời. Cô đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên tay anh chàng đeo mặt nạ thù du.

Quay tròn, khiêu vũ...

Không đợi Lạc Tiểu Liên kịp định thần, chàng trai đeo mặt nạ thù du đã nắm lấy tay cô một cách rất tự nhiên, khẽ khàng ôm lấy eo, rồi bắt đầu màn khiêu vũ bay bổng.

Dường như nắm ngoài dự kiến của Lạc Tiểu Liên, chàng trai đeo mặt nạ thù du khiêu vũ với những bước nhảy vô cùng thuần thục, mỗi bước tiến lùi đều đẹp tuyệt vời, khớp với bản nhạc làm thành một dòng chảy vũ đạo với những làn sóng lăn tăn nhẹ nhàng.

Khi âm nhạc lên tới cao trào, chàng trai đeo mặt nạ thù du đột nhiên nắm chặt tay Lạc Tiểu Liên, sau đó để cô xoay tròn.

Đúng lúc ấy, Lạc Tiểu Liên bỗng thấy mình mất thăng bằng, đầu óc choáng váng. Chàng trai đeo mặt nạ thù du thu bàn tay đỡ lấy eo cô. Lạc Tiểu Liên thấy mình đang nắm gọn trong lòng cậu ta. Mặt nạ thù du cúi người xuống, nhìn cô chằm chằm...

Thịch thịch thịch! Thịch thịch thịch!

Lúc này, Lạc Tiểu Liên cảm thấy mình như biến thành bức tượng đá, toàn thân đông cứng lại, không thể cử động được. Trái tim chẳng còn nghe lời sai khiến của mình nữa, cứ đập rộn ràng trong lồng ngực. Toàn thân anh chàng đeo mặt nạ thù du toả mùi thơm dịu dịu, khiến lòng cô thấy xốn xang. Đột nhiên một ý nghĩ kì cục hiện ra trong đầu Tiểu Liên, nếu hắn không phải là kẻ thù đội trời chung của cô thì chắc chắn sẽ là bạn nhảy lí tưởng. Hơn nữa đôi tay hắn ta lại mềm mại đến thế...

Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên nhìn bạn nhảy, như muốn xuyên thấu cái mặt nạ thù du để thấy khuôn mặt thật của người đó. Đáng tiếc dưới chiếc mặt nạ, chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng trong khẽ nháy nháy như trêu chọc cô. Lạc Tiểu Liên tò mò cắn chặt răng, bất ngờ giơ tay lên định gạt chiếc mặt nạ thù du xuống.

Hơ hơ hơ, cơ hội tới rồi đây. Đúng là giấu đầu hở đuôi! Hôm nay mình muốn biết hắn ta ba đầu sáu tay như thế nào.

Nhưng không ngờ tốc độ của Giang Sóc Lưu còn nhanh gấp đôi Lạc Tiểu Liên.

Đôi tay giơ cao của Tiểu Liên bị Giang Sóc Lưu nắm chặt lấy nhanh như điện giật. Lạc Tiểu Liên không biết khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ kia có cảm xúc gì, nhưng đôi mắt có vẻ như đang cười mỉa mai. Nhanh như cắt cậu ta chuyển tiếp đầu nhảy mau lẹ, khiến cho Tiểu Liên một phen choáng váng.

Rõ ràng là hắn có ý.

Không được! Cứ quay tròn thế này chắc mình chóng mặt đến phát nôn mửa. Tên đáng ghét!

Ta giãy này, giãy này...

Nhưng dưới sự “cưỡng chế” của anh chàng mặt nạ thù du, Lạc Tiểu Liên giống như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn, tay chân luôn cuộn cuộn.

Đột nhiên cô bị anh ta dẫn bước, quay tròn đột ngột một vòng. Rầm! Cả người cô đâm ngay vào bức “tường người”.

“Á! Xin lỗi, xin lỗi!” Lạc Tiểu Liên xâu hổ quay đầu lại, định xin lỗi những người bị cô va vào, nhưng vừa quay lại, cô bỗng lạng người đi.

Mình có nã`m mơ không nhi? Người mình vừa đâm vào cũng đeo mặt nạ thù du.

Sao... sao lại thế` này?

Lẽ nào lúc nãy quay vòng nhiê`u quá mình hoa mắ`t chóng mặt chẳng?

Người đeo mặt nạ thù du chỉ có Giang Sóc Lưu cơ mà? Lạc Tiểu Liên tròn tròn mắ`t như ô`c bươm nhả miệng.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiê`n đầ`u óc Lạc Tiểu Liên quay cuô`ng, xây xảm mặt mày.

“Oái! Á á á! Giang Sóc Lưu ở kia kìa! Giang Sóc Lưu!”

“Giang Sóc Lưu! Anh khiêu vũ với em một bản nhé!”

“Oái! Á á á! Giang Sóc Lưu! Cho tôi bắ`t tay cậu một cái có được không?”

Sân khiêu vũ trên đỉnh núi Đại Nguyệt như chảo dầ`u sôi, nô tanh tách. Tắ`t cả các nữ sinh đầ`u la ó à`m ì rô`i lao như điên về` phía Lạc Tiểu Liên và chàng trai đeo mặt nạ thù du.

“Đây... đây là...” Thắ`y đám người đổ ập về` phía mình như trận sóng thầ`n, Lạc Tiểu Liên kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ.

“Chạy mau!” Đúng lúc này, anh chàng đeo mặt nạ thù du vừa khiêu vũ với Lạc Tiểu Liên vội vàng nhắ`c nhở.

Lạc Tiểu Liên bỗng hoàn hồ`n, nhưng vừa lê`t được vài bước thì thắ`y chân đau buô`t tới tận óc.

Đau quá!... Cái chân chề`t tiết, sao lại đau đúng lúc quan trọng thế` này cơ chứ?

Lạc Tiểu Liên toát mồ hôi lạnh, đôi chân nặng như đeo chì, không thể nào nhúc nhích nổi. Đúng lúc tình hình ngàn cân treo sợi tóc, anh chàng đeo mặt nạ thù du không để cho Tiểu Liên kịp định thần, đã bế xôc cô lên, rồi chạy thục mạng như tên bắn về một bên sân.

“Giang Sóc Lưu! Sao anh lại bế con nhỏ đó?”

“Giang Sóc Lưu! Em xin anh đừng có bỏ đi mà!”

“Đợi đã, mọi người xem kìa! Phía sau cũng có một người đeo mặt nạ thù du!”

Tiểu Ng bước chân hỗn loạn sau lưng càng lúc càng gằn, khi Lạc Tiểu Liên tưởng mình sắp bị nhún chìm trong cơn sóng phát cuồng của lũ con gái mê trai đẹp thì chợt nghe thấy một tiếng gào lên như bát mẻ.

Đám người đó đột nhiên khựng lại, nhón nháo cả lên. Nhiều người lại căm cổ chạy về phía chàng trai đeo mặt nạ thù du kia.

“Á... Tiểu Liên! Tiểu Liên bị người ta bắt cóc rồi! Làm sao bây giờ?”

Đứng sau đám người ồn ào, Trương Hình Như mặt mày trắng bệch, lo lắng nhìn về phía Lạc Tiểu Liên, lẩm nhẩm một mình.

“Sẽ vui thôi!”

Thẩm Tuyết Trì đứng bên cạnh, bình tĩnh giơ máy quay trong tay lên, rồi ném một miếng thạch vào miệng, lẳng lặng thốt ra ba từ đó.

“Vui á?” Trương Hình Như trợn tròn mắt lên không hiểu. Nhưng Thẩm Tuyết Trì chẳng giải thích thêm gì nữa mà quay đầu bỏ đi.

Lạc Tiểu Liên nằ m im re trong lòng anh chàng đeo mặt nạ thù du, nhìn thấ y đám người ô ãn ào kia đã đi xa khuấ t mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Cô nhận ra người mang mặt nạ thù du đó lại đang nhìn mình chắ m chắ m...

Xoạt!

Cách suô i Thanh Tuyê ãn không xa, Lạc Tiểu Liên ngô ãi trên bãi đá cuội, nhân lúc anh chàng đeo mặt nạ thù du má t cảnh giác, liê ãn nhanh tay gỡ mặt nạ của cậu ra.

Anh chàng sững người một lúc, hơi ngạc nhiên nhìn Lạc Tiểu Liên. Ánh trắng hiê ãn hòa phản chiế u trên khuôn mặt thanh tú của cô, giồ ng như cái bóng phát sáng lấ p lánh trên suô i nước.

“Thời Tuân? Sao lại là cậu?” Nhìn thấ y khuôn mặt quen thuộc, Lạc Tiểu Liên hét lên kinh ngạc.

“Ừa? Là lắ m sao?” Thời Tuân mỉm cười nhìn Lạc Tiểu Liên, “Bé Củ Lạc phải cảm ơn tôi mới đúng, ngoài tôi ra, chẳng có ai thềm mời bé nhảy cả.”

“Í?” Lạc Tiểu Liên lặ ng người đi, ngoảnh đi ngoảnh lại, một lúc lâu mới lắ p bắ p, “Á... Không phải thê ... Tôi nghe má y nữ sinh nói tô i nay Giang Sóc Lưu sẽ đeo mặt nạ thù du... nên tôi tưởng cậu là...”

“Nhưng rõ ràng bé Củ Lạc cũng nhìn thấ y có một người nữa đeo mặt nạ thù du mà.” Lạc Tiểu Liên chưa kịp nói hế t câu thì Thời Tuân bỗng cắ t ngang lời cô.

“...” Nghe thấ y vậy, Lạc Tiểu Liên như sực nhớ ra điề u gì đó, “Này Thời Tuân! Sao cậu lại đeo mặt nạ thù du đóng giả tên Giang Sóc Lưu hả? Còn dẫn tôi tới đây làm gì nữa?”

“Là vì thế này!” Nói đoạn, Thời Tuân lôi từ phía sau ra một chiếc hộp cứu thương màu trắng giống như biểu diễn ảo thuật, giơ trước mặt Tiểu Liên, “Bé Củ Lạc, chân bé bị thương có đau lắm không?”

Đau chết đi được, đều là do tên đầu tử tổ quạ hại mình. Nhưng càng chữa càng tổ nặng thêm...

Lạc Tiểu Liên lấy tay xoa xoa đôi chân đau buốt, bực dọc nghĩ ngợi. Cô ngược đầu lên nhìn Thời Tuân với ánh mắt nghi ngờ:

“Sao cậu lại tốt với tôi như vậy?”

“Tôi luôn đối xử tốt với bé đấy chứ? A Lộc yêu quý!” Thời Tuân nhún vai thản nhiên như không, hai mắt cười tít như chú mèo lười nhác nghịch ngợm, “Và lại tôi cũng không muốn bé lấy có chân đau để trốn không làm A Lộc cho tôi.”

“Hừ!” Nghe thấy Thời Tuân nói vậy, Lạc Tiểu Liên bực mình há t mặt sang một bên, lẩm bẩm một mình, “Tôi thừa biết cậu chẳng phải loại tử tế gì.”

Thời Tuân không nói thêm câu nào, tự động mở hộp cứu thương ra, nhúng tằm bông vào thuốc.

“Được rồi, bé Củ Lạc, mau đưa chân ra đây! Có thuốc gia đây băng bó cho, vết thương của bé sẽ khỏi nhanh như tên lửa ấy chứ!”

Lạc Tiểu Liên do dự chút, sau đó ngại ngần tháo giày ra khỏi chân, mặt đỏ bừng như người bị sốt. Thời Tuân lại chấm tằm bông vào nước thuốc, cẩn thận xoa xoa gòn vết thương.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Thời Tuân, một cảm giác là lạ giống như màn sương phủ trên sương mai, lan tỏa khắp trái tim Lạc Tiểu Liên.

Không ngờ, tên cà chớn ngày nào cũng bày trò nghịch ngợm này cũng có lúc dịu dàng đến thế ...

Dưới mái tóc màu hạt dẻ sẫm là khuôn mặt sáng dịu dàng như ánh trăng, đôi mắt trong vắt lại xa xăm tựa màn đêm. Sống mũi cao cao pha chút ngang tàng, đôi môi vừa độ nhếch lên thành hình bán nguyệt, nụ cười vừa rục rở lại tinh nghịch...

Ánh trăng như lớp sa tanh bạc nhẹ nhàng bao phủ lấy Thời Tuân. Trông cậu ta đẹp như thiên thần trong giấc mơ khiến Tiểu Liên thất thần.

“Nước dãi chảy ra rồi kia!” Đột nhiên, Thời Tuân ngược đầu lên, cười gian manh.

“Á? Gì cơ?”

Thời Tuân cứ nhìn đăm đăm Lạc Tiểu Liên, hình như phát hiện ra điều gì đó, cậu mỉm cười tinh nghịch.

“Đừng nhìn người ta dằm dằm dưới thế chứ... Mà bé Củ Lạc nè, lúc này mở mặt nạ ra chắc bé thất vọng lắm nhỉ, tưởng được nhìn thấy Giang Sóc Lưu phải không?”

“Có... có gì mà phải thất vọng chứ?” Mặc dù trên mặt viết hai chữ “thất vọng” to tướng, nhưng Lạc Tiểu Liên vẫn gân cổ cãi cùn, “Giang Sóc Lưu chẳng qua chỉ là con rùa rụt cổ, không dám xuất hiện trước mặt người khác. *Haiz*, gặp hấn làm chi cho mệt. Oái!...”

Lạc Tiểu Liên đang mãi thao thao bất tuyệt, dưới chân bỗng thất ý đau như cắt.

“Hơ hơ hơ! Xin lỗi, xin lỗi!” Thời Tuân cúi đầu nhìn chân Lạc Tiểu Liên sung sướng, mặt mày hớn hờ, “Vừa rồi không cẩn thận nên hơi mạnh tay chút. Đau lắm hả?”

“Lắ m lờ i!... Tôi tưởng chân đứt lìa ra rô`i!” Lạc Tiểu Liên nước mắt lưng tròng, day day cái chân bị thương, chu môi ra.

“Bé Củ Lạc này, còn anh ta thì sao?” Thời Tuân đột nhiên nhớ ra điề u gì đó, nghiêm mặt lại, “Cuộc thi tới đây là kế t thúc, bé đã chuẩn bị tinh thầ n để bày tỏ lòng mình với anh ta chưa?”

“Tôi... tôi...” Nghĩ tới Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên như biế n thành người khác, cô chố ng cắ m, ánh mắ t sáng bùng lên ngọn lửa hi vọng, giọng nói bỗng dịu xuố ng, “Tôi đã hẹn với anh Hàn Thu Dạ rô`i, nế u như tôi lọt vào *top* 10 trong cuộc thi lâ n này thì cuố i tuầ n chúng tôi sẽ đi xem phim với nhau...”

“Ồ` vậy hả?... Hơ hơ hơ, tiể n triển nhanh thật!” Thời Tuân mỉm cười nhưng ánh mắ t lại không hê` vui chút nào. Cậu ta cúi người xuố ng, nhanh nhẹn rút ra một cuộn băng, kéo lắ y một đoạn...

“Có thể...” Lạc Tiểu Liên không nhận ra biểu hiện khác thường của Thời Tuân, hàng mi dài của cô khẽ chớp chớp, nhìn xuố ng bãi đá cuội dưới chân, sau đó gắ gắ đầ u cười gượng, “Ha ha ha, có điề u anh Hàn Thu Dạ đã có người trong lòng rô`i.”

Dưới ánh trăng trong trẻo, suố i Thanh Tuyề n lặng lẽ chảy róc rách khiể n cảnh vật xung quanh càng thêm tĩnh mịch.

Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân chỉ im lặng. Sau một lúc, Thời Tuân khẽ mỉm cười, cúi đầ u tiể p tục giúp Lạc Tiểu Liên băng bó chân.

“Bé Củ Lạc, bé cũng thật là... Bình thường gan cóc tía thê` mà... không ngờ cũng có lúc lại sợ mắ t mặt...”

“Không phải! Không phải vậy!” Lạc Tiểu Liên đột nhiên lớn tiể ng cắ t ngang câu nói của Thời Tuân.

Thời Tuân dùng tay lại, ngược đầu lên, khuôn mặt khó hiểu nhìn cô.

Lạc Tiểu Liên khẽ thở phào, nói khẽ khàng: “Tôi... Không phải tôi sợ bị từ chối, mà vì... vì tôi nghĩ mình không thể mang lại hạnh phúc và niềm vui cho anh ấy. Thay vì ép buộc anh ấy đón nhận tôi, tôi mong anh ấy được hạnh phúc...”

Gió mơn man vuốt ve từng sợi tóc của Lạc Tiểu Liên. Cô ngơ ì thẳng lưng, khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc... Ánh mắt Thời Tuân nhìn Lạc Tiểu Liên sáng như sao sa, có chút thất thản.

Một lúc sau, cậu cúi xuống, lầm nhảm như tự nhủ: “Lẽ nào hạnh phúc của người khác lại quan trọng hơn niềm vui của chính bản thân mình?”

Lạc Tiểu Liên gạt đầu qua quyết, rồi nở nụ cười rạng rỡ, mắt bỗng sáng rực: “Ê đồ ngốc, nếu người cậu thích mà không vui thì liệu cậu có vui nổi không?”

Thời Tuân lặng người đi ngược đầu nhìn Lạc Tiểu Liên. Ánh mắt của cô sáng như ánh mặt trời, khiến mọi thứ xung quanh trở nên ấm áp lạ lùng. Ngay cả trái tim của Thời Tuân cũng như có một luồng khí ấm làm tan chảy.

“Ha ha ha! Có điê u Thời Tuân này, cậu không phải lo cho tôi. Kể cả có bị từ chối, tôi cũng sẽ nói ra tình cảm của mình. Lạc Tiểu Liên tôi không phải là đứa gan thỏ để đâu.”

Lạc Tiểu Liên hờn nhiên đập tay vào đầu Thời Tuân, sau đó cười ha hả.

Nhìn thấy khuôn mặt cười vô tư như trẻ con của Tiểu Liên, trong lòng Thời Tuân khẽ xao động: “Nói cũng phải, Lạc Tiểu Liên mà mình

quen không phải là đứa nhát gan, chỉ có điều mình chưa lúc nào nhận ra ánh sáng đó trong tim cô ấy...”

Thời Tuân nhẹ nhàng đặt cái chân đau của Tiểu Liên xuống đất, nói khẽ khàng: “Có điều, bé Củ Lạc... chuyện tỏ tình không phải chỉ của hai người đâu nhé!”

“Hả?” Lạc Tiểu Liên tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Sau khi bày tỏ tình cảm xong nhớ về báo cáo cho tôi biết, hơ hơ hơ! Vì cô là nô tì A Lộc của tôi mà!” Nói đến đây, Thời Tuân ngược đầu lên, cười gian xảo.

“Cậu đừng có mà mơ hão!”

Cứ nghĩ tới việc bị rơi xuống hố, bị ép phải kí hợp đồng làm A Lộc cho Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên lại tức sôi máu, há tấc m lên gườm gườm nhìn hấn ta.

Nhưng khi thấy khuôn mặt thuôn khiết, tươi rói hơn cả hoa hướng dương của Thời Tuân, lửa giận trong lòng Tiểu Liên đang dâng trào bỗng tắt ngóm, cô thở dài ngao ngán.

Thật tình... Thằng cha này như có thể bỏ bùa điều khiển người khác, khiến tất cả mây mù xung quanh mình tan biến, chỉ còn lại mặt trời rực sáng. Mình thật sự không hiểu hấn ta là thiên sứ hay ác ma nữa?...

Màn đêm dần buông xuống, núi Đại Nguyệt vẫn chìm trong giấc ngủ say. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, chiếu thành những cái bóng đen đặc kín. Những gốc cây to đan xen vào nhau như những người khổng lồ đứng vai kề vai, dường như phân tách mọi thứ.

Tiếng cười của Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân dần dần tan vào không gian tĩnh mịch.

Vàng trắng giữa trời như chiếc lưới liềm, không biết tại sao bỗng nấp vào trong những đám mây dày. Bầu trời trở nên ảm đạm, ánh sáng lờ mờ, dường như bị một bóng đen khổng lồ bao phủ.

Bóng cây long não ở cách suôi Thanh Tuyển không xa đột nhiên lay động. Một bóng người mờ ảo thào chiếc mặt nạ thù du đeo trên mặt ra, trầm ngâm nhìn về phía Lạc Tiểu Liên, rồi lại đưa ánh mắt nhìn chằm chằm Thời Tuân. Những ngón tay thon dài nắm chặt thành nắm đấm, đấm mạnh vào thân cây loang lổ...

“Lên! Lên đi! Tiêu Phong! Mau tiêu diệt yêu quái!”

“Ôi! Chị Chân Hi, cho em chơi một lát thôi mà. Em đã đợi rất lâu rồi!”

“Đừng làm ồn! Đừng làm ồn! Chị sắp bị *out* rồi! Á! Thôi chết rồi!”

Sáng thứ bảy, trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc vô cùng ồn ào. Trong một căn phòng nhỏ ở lầu hai, tất cả lũ trẻ đều tranh nhau chơi *game*.

Còn Lạc Tiểu Liên im lặng ngồi trước chiếc máy vi tính cũ đặt gần cửa sổ, lướt *web*.

Đột nhiên, cô hét lên sung sướng.

“Vui quá! Cuối cùng mình cũng lọt vào danh sách rồi.”

“Í? Danh sách gì thế? Tiểu Liên, bà làm nhầm cái gì vậy?” Nghe thấy Lạc Tiểu Liên reo, Hách Chân Hi hiểu kì đặt máy chơi *game* trong tay xuống, chạy tới bên Lạc Tiểu Liên.

“Ồ! Đây là bảng xếp hạng những học sinh ưu tú của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa mà. Tiểu Liên, bà đứng thứ ba mươi

chín đó! Thật không ngờ!”

Thầy giọng Hách Chân Hi không biết là tán thưởng hay giễu cợt, Lạc Tiểu Liên bất mãn chu môi lên, rồi liếc xéo Hách Chân Hi. Cô bỗng dừng nhớ lại cảnh tượng hôm qua

Tùng tùng tùng! Tùng tùng tùng!

Tiếng trống rộn rã vang lên, lễ hội Văn hóa Mùa thu của liên minh Tinh Hoa đã đi vào những thời khắc cuối, đó là lễ trao giải. Kết quả thắng thua của mỗi trường và điểm đánh giá của ban giám khảo theo ba vòng thi: leo núi, đố thơ và khiêu vũ đã có. Tất cả học sinh được xếp hạng đều được cộng điểm trong danh sách của Liên minh.

“Xếp thứ sáu, đội Gió Lốc, trường Tinh Hoa!”

Tiêu Nham Phong phẫn khởi như con tinh tinh vỗ hai tay vào nhau đôm đốp, ra vẻ ta đây trước mặt mọi người.

“... Xếp thứ tư, đội Hoa Hồng, trường Nghiêm Lễ!”

“Xếp thứ ba... đội Tuyệt Liên... trường Đức Nhã!”

Tiếng MC vừa dứt, mặt Lạc Tiểu Liên vừa ngạc nhiên vừa tươi rói như hoa.

“Oái! Hay thật! Chúng ta đứng thứ tư kìa! Cuối cùng cũng có tên trong danh sách rồi.”

“Tuyệt Trì! Hình Như! Chúng ta đã đánh bại tên đầu tổ quạ rồi! Ha ha ha!”

Xẹt xẹt xẹt!

Lúc đó, Tiểu Liên thấy một bóng người đang lén la lút định chuồn đi chỗ khác, cô bèn kêu to lên:

“Ai chà! Tên tướng bại trận đâu tổ quạ chạy mất rồi!”

Thẩm Tuyết Trì khinh khinh nhìn tên Tiêu Nham Phong, sau đó hừ một tiếng lạnh lùng ...

“Tiểu Liên! Phía trên! Phía trên!” Đúng lúc Lạc Tiểu Liên phẫn khởi hô ỉ tưởng lại thì Hách Chân Hi đang dán mắt nhìn vào màn hình đột nhiên reo lên.

Lạc Tiểu Liên di nhẹ con chuột, tập trung nhìn vào cái tiêu đề nổi bật trên màn hình:

**Bảng soái vương mới nhất của Liên minh trung học
Tinh Hoa**

Lạc Tiểu Liên vừa ngạc nhiên vừa phẫn khích lướt chuột nhấp vào tiêu đề đó, nhưng khi đọc nội dung thì toàn thân cô như đờ ra.

**Bảng soái vương mới nhất Liên minh trung học Tinh
Hoa**

Vương: Khuyết ngôi

Soái: Hàn Thu Dạ, Văn Chân Hải, Ứng Thiên Ngữ

Vương... khuyết ngôi? Hàn Thu Dạ sao lại mất ngôi Vương, xuống thành một trong ba Soái vậy? Tại sao lại thế nhỉ?

“Tiểu Liên! Mau xem những topic nói về lần công thập trước nè!” Hách Chân Hi huých vai Lạc Tiểu Liên, sốt ruột giục.

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, lúc định thản lại, cô vội vã nhấp chuột mở trang web sau đó nhìn chăm chăm.

[Hot] Thiên tài của các thiên tài Giang Sóc Lưu đột nhiên xuất hiện ở Tháp Sao, dòng hoàng tử trường vì xanh Hàn Thu Dạ vào thế bí.

[Chuyện động trời] Thiên tài Giang Sóc Lưu coi thường Vương công tháp Hàn Thu Dạ, làm náo loạn cuộc thi rồi bỏ đi giữa chừng, hiện nguyên nhân vẫn chưa được làm rõ.

Giang Sóc Lưu dám gây rối trong cuộc thi công tháp của anh Hàn Thu Dạ? Thật quá đáng! Giang Sóc Lưu mới học lớp mười nên chưa đủ tiêu chuẩn tham gia công tháp, hẳn định chơi trò gì đây?

Những câu hỏi giống như sóng biển trào dâng trong đầu Lạc Tiểu Liên từng đợt, từng đợt một. Nhưng khi lòng cô đang rối như tơ vò thì tiếng điện thoại reo lên.

Reng reng reng! Reng reng reng!

Lạc Tiểu Liên cầm điện thoại di động, nhưng mắt vẫn dính chặt vào những tin tức trên màn hình máy vi tính, rồi ấn phím nghe.

“A lô! Lạc Tiểu Liên đây!”

“Tiểu Liên! Là anh, Hàn Thu Dạ đây mà!”

“Á? Anh... Hàn Thu Dạ?”

Vừa nghe thấy tiếng của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên như bị chết đứng. Đây là lần đầu tiên Hàn Thu Dạ chủ động gọi cho cô...

Hách Chân Hi đứng bên cạnh Lạc Tiểu Liên, hai mắt sáng như đèn pha ô tô, vội dí tai sát vào máy điện thoại để nghe ngóng.

“Tiểu Liên! Lần trước anh định mời em đi xem phim, nhưng giờ anh có ý này hay hơn, không biết em có đồng ý không?”

“Ý... Ý hay hơn ạ?” Anh Hàn Thu Dạ lại nghĩ ra ý tưởng gì vậy?

“Em có rảnh không?”

“Á! Có, có! Có chứ ạ!”

“Được rồi, thế thì mười giờ sáng ngày chủ nhật chúng ta gặp nhau ở công trường nhé!”

Yên lặng! Yên lặng!...

Thầy Tiểu Liên cúp máy, Hách Chân Hi như vừa trúng giải độc đắc, tròn xoe cả hai mắt, miệng giật giật liên hồi.

“Tiểu Liên... Cậu với anh Hàn...”

“Suyt!” Thầy Hách Chân Hi vui đến phát điên, Lạc Tiểu Liên vội đưa tay lên làm dấu be bé cái miệng thôi, rồi trừng mắt ra lệnh im lặng.

Hách Chân Hi bèn im bật, Lạc Tiểu Liên nhìn đăm chiêu về phía bảng vương soái mới, thầy trong lòng nặng trĩu.

Đều là do tên tiểu nhân bỉ ổi Giang Sóc Lưu hại nên anh Hàn Thu Dạ không chiếm được ngôi Vương. Chắc anh ấy buồn lắm, mình rất lo cho anh ấy. Có điều, anh ấy vẫn muốn ăn mừng chiến thắng với mình...

Khi gặp anh Hàn Thu Dạ, có nên nhắc tới chuyện này không nhỉ, mình biết làm gì để an ủi anh ấy đây?...

"Muốn bày tỏ tình cảm hả?
Đâu có dễ thế! Bây giờ cô hãy coi
chiếc điện thoại là Hàn Thu Dạ!"

[Cái bóng]

Cầu vồng sắc sỡ có bảy màu

Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím

Tôi đuổi theo nó từ rất lâu

Mới phát hiện ra mình chỉ là cái bóng dưới ánh mặt trời.

Dù có đi tới đâu

Cũng chỉ có một màu duy nhất, đó là màu cô đơn.

“Ôi! Đẹp quá! Em tưởng đây là cảnh tiên cõi nhân gian cơ. Sao trường mình lại có nơi đẹp mê li thế này cơ chứ!”

Ngày chủ nhật, ánh mặt trời chói chang hòa cùng tâm trạng phấn chấn của Lạc Tiểu Liên. Ánh sáng tỏa xuống mặt đất, nhìn thẳng vào thấy nhức mắt vô cùng.

Trong một khe núi nhỏ lấp ló phía sau dãy núi Đại Nguyệt, Lạc Tiểu Liên mặc bộ váy liền màu cam mà Hách Chân Hi chọn lựa kỹ càng cho từ hôm trước, cứ đi đi lại lại mãi không thôi. Tiểu Liên đội mũ trắng, đứng trong một khe núi cao ngang với hai tầng lầu, cạnh một thác nước cao tầm hai mét tung bọt trắng xóa. Một tay cô giữ mũ rồi hào hứng tròn xoe mắt nhìn mọi vật xung quanh, xuýt xoa khen không ngớt.

Cả khe núi trông như bức thủy mặc đẹp tinh tế và trầm mặc. Nước suối chảy xuống theo dòng thác như một dải lụa quăn quanh khe núi. Hai bên khe suối là những tảng đá màu xanh rêu, có một phiến đá lộ ra ngoài trông y chang một chiếc xích đu thiên tạo.

Đã gần tới Trung thu, mỗi khi có làn gió mát thổi qua, cỏ trên sườn núi lại hóa thân thành những chú bướm vàng bay lượn rung rinh

trước gió. Bên cạnh khe suối, những đóa hoa dại, bông thì màu đỏ như lửa, bông thì trắng tinh khiết như ngọc, nở bung, lan tới tận chân trời.

“Ha ha ha ha! Em chỉ muốn dựng một cái lều vải ở đây, để ngày nào cũng được thưởng thức cảnh đẹp này!” Lạc Tiểu Liên nhìn thây trước mắt cảnh sắc tươi đẹp như trong truyện cổ tích, phấn khích kêu lên, mắt sáng như sao sa. Đột nhiên, cô quay đầu lại nhìn Hàn Thu Dạ: “Nhưng... anh ơi, sao nơi đẹp như thiên đường thế này lại không có ai lui tới?”

“Vì nơi này đường núi khó đi, hơn nữa cách trường khá xa, nên ít người để ý tới.” Hàn Thu Dạ mỉm cười, nhấc cái ba lô căng tròn ở phía sau lưng, sau đó lại ngược đầu lên, nhìn đắm đắm vào cảnh đẹp như chốn thần tiên trước mắt.

“Thế ... sao anh lại tìm được nơi này?” Lạc Tiểu Liên nghiêng đầu, tò mò nhìn Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ đột nhiên lặng người đi, một sợi dây đàn trong kí ức bỗng nhiên được ngân lên. Im lặng vài phút, Hàn Thu Dạ mới nở nụ cười dịu dàng như làn gió xuân thoảng qua vuốt ve đôi mắt buồn mướt như nhung.

“Lần đầu anh tới đây là do tình cờ...”

Hàn Thu Dạ vừa nói vừa sải chân bước qua tảng đá, đi thẳng về phía thác nước.

Tình cờ? Lạc Tiểu Liên lặng người đi, ngược đầu lên nhìn dáng người cao cao của Hàn Thu Dạ, nhưng cô vẫn gảng bỏ qua những hoài nghi không nên có ra khỏi đầu, rồi nhảy tung tăng chân sáo như chú thỏ con giữa những tảng đá.

Tới dưới thác nước, Hàn Thu Dạ quay đầu lại, mỉm cười quyến rũ nhìn Lạc Tiểu Liên, sau đó giơ tay tóm lấy mòm đá nhô ra khỏi thác nước, kéo cô trèo lên. Nhanh như cắt, hai người đã trèo lên tới chỗ “xích đu” lưng chừng thác.

Hàn Thu Dạ nhẹ nhàng vỗ vai Lạc Tiểu Liên, rồi chỉ về phía cách đó không xa, ánh mặt trời chiếu vào thác nước sáng lấp lánh: “Tiểu Liên, nhìn kìa!”

Lạc Tiểu Liên nhìn theo hướng tay Hàn Thu Dạ chỉ, ánh mắt hào hứng tràn đầy niềm vui bất ngờ.

“Cậu vô tình! Cậu vô tình! A... Anh nhìn kìa! Cậu vô tình lắm ngay trong tay chúng ta!”

Lạc Tiểu Liên vui vẻ đứng ra ven mòm đá, tay phải nắm vào phiến đá mát lạnh, tay trái cô vươn ra, nắm lấy cậu vô tình vô định trong không trung.

Hàn Thu Dạ mỉm cười dịu dàng. Khi thấy chân của Lạc Tiểu Liên đang từ từ nhích dần lên phía trước, anh vội vã nhắc nhở.

“Tiểu Liên! Cảnh thận rơi xuống đó!”

“Anh yên tâm đi, không sao mà!” Lạc Tiểu Liên đưa một tay khua khoảng cậu vô tình trước mặt, rồi quay đầu lại nhìn Hàn Thu Dạ phía sau lưng, “Anh đã nghe truyền thuyết cậu vô tình chưa?”

“Truyền thuyết cậu vô tình?”

“Đúng thế!” Lạc Tiểu Liên gật đầu, tiếp tục nói, “Truyền thuyết nói cậu vô tình nối giữa trời và đất, gửi những lời cầu xin của loài người tới các vị thần. Nếu truyền thuyết này có thật thì em mong cậu vô tình nói hộ mong ước của em với các thần, em mong

cuộc đời mình ngày nào cũng hạnh phúc và tràn đầy năng lượng như cậu vô tình. Ha ha ha!”

“... Ha ha ha!... Ha ha ha!... Dạ ơi, cậu vô tình đẹp quá!”

“Dạ này, cậu có biết không? Cậu vô tình là vị thiên sứ đưa tin giữa loài người và thần linh đây. Liên muốn cậu vô tình giúp Liên nói với thần linh là, Liên mong mỗi ngày đều được ở bên Dạ, ngày nào cũng vui vẻ thế này...”

Hàn Thu Dạ thốt thốt nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời của Lạc Tiểu Liên. Hình ảnh trước mắt Thu Dạ như ảo ảnh thoáng ẩn hiện. Trong ảo ảnh đó, một cô gái có nụ cười tươi rói, lấp lánh như viên pha lê tỏa sáng, khiến cho ánh mắt bình lặng nhất cũng như bị hút hồn.

“Hàn Thu Dạ... Anh Hàn Thu Dạ?” Thốt y Hàn Thu Dạ đứng chôn chân nhìn mình, Lạc Tiểu Liên hơi cúi xuống, giơ tay ra khua khua trước mặt anh, “Anh ơi, sao sắc mặt anh xấu thế. Anh mệt hay khó chịu ở đâu à?”

Hàn Thu Dạ kịp hoàn hồn, xua khỏi đầu những suy nghĩ mông lung, giống như người ngủ mê vừa thoát khỏi giấc mộng. Anh ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tiểu Liên trước mặt, rồi cười gượng gạo, nhưng không thể che giấu nỗi vẻ cuống quýt, bối rối.

“Anh không sao... Chắc là tại gió to quá nên...”

“Anh bị cảm à?...”

Nghe thốt y Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên lo lắng, quay người lại định bước về phía Thu Dạ, nhưng vì bước gập quá nên cô bỗng bị trượt chân.

“Oái!”

“Á! Dạ”

Tiếng kêu thất thanh của Lạc Tiểu Liên vang lên cùng lúc với tiếng kêu hân sâu trong kí ức của Hàn Thu Dạ. Hàn Thu Dạ cũng người, bất giác lao như tên bắn về phía trước, bất chấp tất cả, chỉ hướng về phía Lạc Tiểu Liên và ảo ảnh phía trước.

“Liên! Cảnh thận!”

...

Rào rào rào! Rào rào rào!

Cái mũ trắng bị rơi xuống và cuốn theo dòng nước chảy xiết, cuối cùng chìm chìm trong bọt nước trắng xóa.

Lúc này, Hàn Thu Dạ khó khăn lắm mới bắt đầu được vào phiến đá, tay kia níu lấy Lạc Tiểu Liên suýt tí nữa thì ngã xuống phía dưới. Thu Dạ giật mình kinh hãi không kém gì Lạc Tiểu Liên, mèm chút nữa là tan xác.

Toàn thân Lạc Tiểu Liên như hóa đá, mắt đờ đẫn nhìn Hàn Thu Dạ chỉ cách mình có mười mấy xentimét. Má cô ửng đỏ vì hơi thở từ cánh mũi của Hàn Thu Dạ, cả người cô ngã mtron trong vòng tay anh... Bất ngờ bị trượt chân nên tim cô chỉ thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài lồng ngực.

Hàn Thu Dạ nhìn Lạc Tiểu Liên chăm chú, nhịp thở mãi mới trở về bình thường, ảo ảnh trước mặt dần biến thành bộ dạng vừa xấu hổ vừa hoang mang của Lạc Tiểu Liên. Hàn Thu Dạ kịp hoàn hồn, vội vàng buông tay ra nhanh như điện giật, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên.

“Xin lỗi...”

“...” Nghe thấy lời Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên vội ngược đầu lên, nhìn khuôn mặt đẹp như thiên sứ của anh có đôi chút khó hiểu.

“Lúc này sợ lắm hả?” Hàn Thu Dạ lại bình tĩnh và dịu dàng như trước. Anh giơ tay vuốt mái tóc rối bời của Lạc Tiểu Liên, “Đá ở đây rất trơn! Không nên tới gần đâu!”

“Ừm... em biết rồi! Xin lỗi anh...” Lạc Tiểu Liên vẫn dấm mình trong phút giây khiến con tim cô đập loạn nhịp, không dám nhìn Hàn Thu Dạ, chỉ cúi đầu khẽ đáp.

Hàn Thu Dạ mỉm cười, đột nhiên ánh mắt dừng ở móm đá phía sau lưng Lạc Tiểu Liên.

Trong rừng cây xanh ngắt, những đóa hoa trà màu trắng và đỏ đan xen nhau nở rộ.

Bàn tay trắng hồng và thanh mảnh của Hàn Thu Dạ ngắt một bông hoa trà, rồi cẩn thận cài vào mái tóc bên tai Tiểu Liên. Thu Dạ dường như đang được chiêm ngưỡng cảnh sắc tuyệt đẹp hiếm nơi trên thế, dịu dàng nhìn Lạc Tiểu Liên.

“Đây... đây chính là phần thưởng của anh! Chúc mừng em đã giành chiến thắng trong lễ hội Văn hóa Mùa thu.” Hàn Thu Dạ trái lòng như tờ giấy trắng.

“Phần thưởng?...” Lạc Tiểu Liên lấy tay chạm vào bông hoa trà cài bên tai, tim đập thình thịch, cả khuôn mặt nóng ran như bị thiêu đốt. Cô nhìn Hàn Thu Dạ một lúc lâu rồi đột nhiên thốt lên, “Anh... anh دوست với ai cũng tốt vậy sao?...”

Vừa dứt lời, cả Hàn Thu Dạ lẫn Lạc Tiểu Liên đều đờ người ra như khúc gỗ.

Trời ơi! Mình vừa buột miệng nói linh tinh gì vậy? Mặc dù... mặc dù rất muốn biết, nhưng... nhưng không nên hỏi thẳng như ruột ngựa thê chứ. Anh ấy... anh ấy liệu có phát hiện ra mình... mình...

Lòng Lạc Tiểu Liên rôi như tơ vò, ngay cả hơi thở cũng gập gáp. Cô vội vàng quay đầu đi, hoảng hốt nhìn quanh chỗ phiến đá, tìm đập thành thạch như có một chú thỏ đang nhảy nhót trong lồng ngực.

Hàn Thu Dạ lặng người đi, hơi ngạc nhiên nhìn Lạc Tiểu Liên, nhưng rất nhanh sau đó, vẻ mặt rất đổi kinh ngạc của anh được thay bằng nụ cười dịu dàng, ấm áp.

“Không đâu... Đói với Tiểu Liên... rất khác đấy!”

Thích! Thích! Thích!

Nghe thấy câu nói đó của Hàn Thu Dạ, lòng Lạc Tiểu Liên như chiếc tàu lượn siêu tốc lao lên thẳng chín tầng mây, không thể giữ nổi bình tĩnh nữa. Khi cô và Hàn Thu Dạ cùng ngồi xuống, cô xúc động đến nỗi tay chân luống cuống, không biết nên đặt ở đâu.

Hàn Thu Dạ từ từ quay đầu lại, rôi mỉm cười khó hiểu: “Tiểu Liên, em có muốn nghe anh thổi một khúc sáo không?”

“Ừm!” Nghe thấy Thu Dạ nói vậy, Lạc Tiểu Liên giơng như người say rượu, gật đầu lia lịa.

Hôm nay là ngày những vì sao may mắn chiếu u cô tới mình sao? Được ở bên anh Hàn Thu Dạ ở nơi đẹp như tiên cảnh thế này, lại còn được nghe anh ấy thổi sáo nữa chứ. Lẽ nào, ngay cả ông trời cũng ủng hộ mình bày tỏ tình cảm với anh ấy. Hơ hơ hơ hơ!

Lạc Tiểu Liên háo hức nhìn Hàn Thu Dạ chậm chậm đưa ống sáo lên đôi môi như cánh hoa đào. Đôi hàng mi của anh ấy như cánh bướm nhẹ nhàng đậu trên làn da trắng hồng. Những nốt nhạc dịu

dàng bắ t đầ u tuôn chảy, ngọt ngào bay bổng trong không gian thanh bình.

Lạc Tiểu Liên lặng lẽ ngồ i bên Hàn Thu Dạ. Tiế ng sáo réo rắ t khiế n cho thê giới này sạch trong như vừa mới được gột rửa, trái tim Tiểu Liên đang căng bông từ từ thả lỏng, có cảm giác khoan khoái, ngắ t ngây. Cô khẽ cúi đầ u, không nói thêm lời nào với Hàn Thu Dạ, nhưng trong lòng mông lung, cảm giác ngổn ngang khó tả.

Ngồ i ở góc này, Tiểu Liên có thể thấ y rõ khuôn mặt thanh tú, điển trai của Hàn Thu Dạ, đôi hàng mi thật dài, mái tóc suôn mượt như một dải lụa đào khẽ bay bay trong gió thu man mát buồ n. Tại sao mỗi lâ n nhìn thấ y anh ấy, mình lại rung động nhi? Rõ ràng biế t trong lòng anh ấy đã có người con gái khác, nhưng mình vẫn muố n được ở bên anh ấy, mình làm thê có quá quắ t lắ m không?

...

Khúc sáo kế t thúc nhẹ nhàng, mơn man như không muố n dứt, Hàn Thu Dạ từ từ đưa cây sáo xuồ ng, đôi mắ t u sầ u vẫn lặng lẽ ở lại với chuỗi kí ức. Dường như Hàn Thu Dạ hoàn toàn quên mắ t Tiểu Liên đang ngồ i bên cạnh mình. Lạc Tiểu Liên thấ y tâm trí Hàn Thu Dạ như bay tới tận nơi nào cực kì xa xăm. Đột nhiên cô phát hiện ra phía cuố i ô ng sáo trúc của anh ấy có khắ c chữ “Liên”.

“Lạc Tiểu Liên... Hóa ra tên em cũng có chữ ‘Liên’...”

Bồ p!

Nhìn thấ y chữ này, Lạc Tiểu Liên như bị một chiế c chùy nặng trịch giáng trúng đầ u, bên tai văng vắ ng những lời Hàn Thu Dạ nói với cô trước đây. Cô bắ t giác cắ n môi, ánh mắ t bắ t an lướt tới, nhìn chòng chọc vào chỗ khắ c chữ “Liên” trên ô ng sáo trúc. Cuố i cùng cô cũng lắ y hế t dũng khí nói rõ khúc mắ c trong lòng mình:

“Anh à, khúc sáo vừa này... Anh có thể cho em biết tên của khúc sáo vừa rồi không?...”

“Khúc sáo đó có tên... ‘Dạ chi liên’...” Ngón tay thon dài của Hàn Thu Dạ xoa xoa vào chữ “Liên” trên ống sáo, ánh mắt mê đắm chưa từng thấy.

Thích!

Câu trả lời của Hàn Thu Dạ khiến trái tim Lạc Tiểu Liên đập mạnh.

Quả nhiên lại là “Liên”...

“Hơ hơ hơ! Anh Thu Dạ, ý em... ý em muốn nói là cây sáo trúc của anh có khắc chữ ‘Liên’, khúc sáo mà anh thổi có tên là ‘Dạ chi liên’, anh dùng nước hoa hương sen, có phải đúng là do anh thích hoa sen à?...”

Lạc Tiểu Liên thôn thức gãi gãi đầu, khờ khạo đưa ra kết luận ngộ c nghệch nhất thế giới. Rõ ràng tiếng nói tự thuyết phục mình càng lúc càng bé tí hon, trái tim đập trong lồng ngực càng lúc càng nhanh như gõ trống phách, nhưng cô vẫn muốn tự dối lòng mình.

“Ha ha ha, đúng đấy!” Hàn Thu Dạ tựa đầu vào phiến đá sau lưng, nhìn bầu trời trong xanh đầy hoài niệm, “Anh rất thích hoa sen... bởi vì tên cô ấy có từ ‘Liên’...”

Choang!

Hàn Thu Dạ vừa dứt lời, Lạc Tiểu Liên dường như nghe thấy tiếng vỡ vụn của con tim mình.

Do cô gái đó tên là “Liên” nên anh Hàn Thu Dạ mới quan tâm tới tất cả mọi thứ có liên quan tới hoa sen... Anh ấy دوست với mình cũng là vì tên mình giống tên cô ấy...

“Nói thật, cô ấy và em có nhiều điểm rất giống nhau.” Nhắc đến người con gái ấy, Hàn Thu Dạ như được khơi nguồn cảm hứng, tuôn ra hàng tràng hoài niệm nhớ nhung. Anh tiếp tục lảm nhảm một mình, mái tóc bồng bềnh bay theo gió như gợi nhớ về một miền kí ức xa xăm, “Cô ấy háp tấp, có những lúc biến mất tầm như làn gió, nhưng khi anh nổi giận thì cô ấy lại đột nhiên cười ha ha xuất hiện trước mắt anh, rồi xin lỗi rồi rít... Cô ấy làm anh không thể giận nổi nữa... Anh luôn nghĩ... mình không thể nào thích người con gái nào khác ngoài cô ấy...”

Cảm giác đau đớn lan khắp người Lạc Tiểu Liên... Nhìn thấy ánh mắt vừa vui mừng vừa lạc lõng của Thu Dạ, cô đột nhiên cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Đúng lúc này, Hàn Thu Dạ quay đầu chăm chú nhìn Lạc Tiểu Liên rồi khẽ gặng hỏi:

“Tiểu Liên, em đang nghĩ gì thế?”

“Á... không... không có gì!”

Ánh mắt Hàn Thu Dạ như chìm trong biển hồ i ức đẹp đẽ.

Cô gái ở bên anh ấy chắc chắn là người cực kì tuyệt vời. Mặc dù trong lòng hơi ghen tị nhưng Tiểu Liên vẫn cảm thấy rất ngưỡng mộ... Thật đáng ngưỡng mộ...

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên mỉm cười nhìn về phía Hàn Thu Dạ đang mơ tưởng xa xăm: “Em đang nghĩ, cô gái đó... thật hạnh phúc...”

Hàn Thu Dạ dường như thấy hơi bất ngờ, nhìn Tiểu Liên trên trên rồi mỉm cười. Anh im lặng một lát rồi quay người kéo cái ba lô căng tròn, sau đó rút ra một cái áo choàng màu trắng, khoác lên người Tiểu Liên.

“Gần đây em thế nào? Quen thêm nhiều bạn mới chưa?”

“Í?” Lạc Tiểu Liên kinh ngạc khi thấy Hàn Thu Dạ đột ngột chuyển chủ đề câu chuyện, nhưng vẫn gật đầu, trả lời chân thành, “Ừm, mọi người đều دوست với em... đặc biệt là Tuyết Trì...”

“Hi hi hi! Thế thì tốt!” Hàn Thu Dạ khẽ cười, hơi nheo nheo mắt, hàng lông mi dài rung rung làm thành một đường cong trên làn da trắng hồng, “Anh... còn thấy em hay đi với một nam sinh trường Tinh Hoa nữa...”

“Á! Anh định nói tới Thời Tuân à?” Lạc Tiểu Liên vội vã lắc đầu, như là sợ Hàn Thu Dạ hiểu lầm, “Cái tên đó... là gián điệp năm vùng của em ở trường Tinh Hoa, nhưng hẳn ta toàn trêu chọc em thôi, cũng từng giúp em... Có điều... chúng em chỉ là bạn bè bình thường.”

“Thời Tuân? Em nói cậu ta tên là Thời Tuân?” Ánh mắt Hàn Thu Dạ lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Nhưng nhìn bộ mặt sốt ruột lo lắng của Tiểu Liên, Thu Dạ dường như hiểu ra điều gì đó, dịu dàng cười đáp lại, “Ha ha ha, anh hiểu rồi... Quen thêm vài người bạn nữa cũng hay mà!”

“Phù!” Nghe thấy Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười an tâm.

“Cô thích anh ta... có đúng không? Đợi đến lúc cô thả ng trong cuộc thi tiết Trưng Dương thì hãy tự mình bày tỏ lòng mình với anh ta...!”

Một lúc lâu, hai người chẳng ai nói với ai nửa lời.

Lạc Tiểu Liên chố ng cắ m trên đầ u gồ i, nhìn chắ m chắ m xuố ng khe nước chảy róc rách. Không hiểu sao câu nói của Thời Tuân cứ vắ ng vắ ng bên tai cô. Lạc Tiểu Liên lắ c lắ c cái đầ u, muố n xoá câu nói ấy ra khỏi đầ u mình.

Ban nắ chắ c anh Hàn Thu Dạ muố n chữa nguợ ng cho mình nên mới chuyể n chủ đề` câu chuyện, hỏi mình về` cuộc số ng gầ n đây ở trường. Anh ấy tận tình chu đắ o như một vị thiên sứ. Nhưng tiể c là vị thiên sứ ấy không thuộc về` mình... Trong lòng anh Hàn Thu Dạ chỉ có hình ảnh của cô gái ấy. Người mang lại hạnh phúc và niề m vui cho anh ấy chỉ có cô ta mà thôi.

Lạc Tiểu Liên, mày nên sớm biể t kắ t quả sẽ thể` này...

Tại sao mày không biể t tự lượ ng sức mình? Tại sao tự dưng đắ ng yên đắ ng lành lại bị anh ấy hớ p hờ` n cơ chứ?

“Bây giờ là bây giờ tớ i, tiể p theo xin mời quý vị nghe bản tin thời sự...”

Tách!

“Đừng mà! Tướng công! Đừng vứ t bỏ thiể p...”

Tách!

“Ăn thắ y ngon liề n, dầ u hào Kim Đỉnh Hoa...”

Tách!

Trong căn phòng tớ i như mực, chiể c ti vi to đùng treo trên tường thay đổ i kênh liên tục, sau đó nín thình.

Keng!

Trên chiếc ghế sofa đồ i diện ti vi, vang lên tiếng đồ` gì đó đập mạnh vào tá m kính trên trà ki, tiế p theo đó là tiế ng thở ngắ n than dài trong bóng tồ i.

Thời Tuân ngồ i khoanh chân trên ghế sofa, cả người uể oải không còn chút sức lực nào. Cậu nhìn chiếc ti vi vừa mới bị tắt ngóm như kẻ mất hờ n, rồ i giơ tay ra vớ lấ y cái điện thoại. Thấ y màn hình không báo sáng hay rung lên, cậu lại lạnh lùng ném điện thoại xuồ ng sofa.

“Đồ` ngồ c! Không hờ gọi điện báo một tiế ng, chắ c lại tít má t lên rồ i... Hôm nay đi cùng với Hàn Thu Dạ ra ngoài, không biế t có xảy ra chuyện gì không?...”

Thời Tuân lảm nhảm một mình, lấ y ngón tay day day trán rồ i đột nhiên lại vớ lấ y điện thoại, sau đó á n phím gọi.

Tu tu tu! Tu tu tu!

“A lô... Tôi là Lạc Tiểu Liên...”

Đầ u dây bên kia có tiế ng đáp lại, nhưng giọng nói nhỏ tí như sắ p đầ u i sức đầ n nơi.

“Này, Lạc Tiểu Liên!” Thời Tuân nắ m trên sofa, nhìn lên trá n nhà, sau đó vuồ t vuồ t tóc, cô ra vẻ thản nhiên như không, “Đây là phòng công tác điề u tra đầ i số ng học sinh của Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa. Nghe nói hôm nay bạn dành cả ngày để bày tỏ tình cảm của mình?”

“...” Đầ u dây điện thoại bên kia lặ ng ngắ t như tờ, tiế p đó vang lên tiế ng thờ u thảo của Tiểu Liên, “Thời Tuân! Cậu đừng bày trò nữa. Tôi đang không vui...”

“Thế ... thế bé Củ Lạc đang ở đâu?” Thời Tuân ngừng xoa tóc, hỏi nghiêm túc.

“Ở địa ngục!” Lạc Tiểu Liên vẫn chưa hết cơn bực dọc, giờ như ngọn lửa bùng lên.

“Được! Cứ ở yên đó, đừng có đi đâu đấy. Tôi tới ngay đây!”

“Gì cơ? Cậu... này! Này!”

Cạch!

Tu tu tu! Tu tu tu!

Đầu dây bên kia, Lạc Tiểu Liên đang đứng một mình ở sân vận động Lam Trướng không một bóng người, cúi đầu nhìn chiếc điện thoại trong tay, khuôn mặt đầy ngạc nhiên và buồn tủi.

Tên ngốc này, hẳn định đi đâu tìm mình thế không biết? Phù... Thôi kệ vậy, đúng là bó tay với hẳn.

Lạc Tiểu Liên đắn đo một lúc, rồi tức anh ách vênh ngược mặt lên trời, nhắ n cho Thời Tuân một tin:

Đồ ngốc, tôi đang ở sân vận động Lam Trướng <(>_<)>

Tít tít tít! Tít tít tít! Có tin nhắ n lại:

Bé Củ Lạc nè, bé đúng là nói dối không biết chùi mép. Tôi mà không làm như vậy thì bé có ngoan ngoãn nói cho tôi là bé đang ở đâu không? (*^__^*)

Grừ! Tên khố n, dám giỡn mặt mình! Cứ đợi đấy!

Vừa nhìn thấy tin nhắ n của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên ba máu sáu con, ngọn lửa tức giận bốc cao lên tận trời. Nhưng nhớ lại giọng nói

đầy lo lắng của Thời Tuân lúc này, con tức giận chột lẳng xuông, cô ngán ngâm thở dài.

Thôi kệ, tha cho hấn lần này, lần sau nếu hấn còn dám lừa gạt mình thì mình sẽ đập bể đầu hấn luôn. Hừ!

Lạc Tiểu Liên bước chậm chậm đến bãi cỏ giữa sân vận động Lam Trường, toàn thân như đuối sức, nằm vật xuông.

Phù!... Trời bắt đầu tối dần, bầu trời xanh sẫm như đáy đại dương trông rất xa xăm... Đã từ biệt Hàn Thu Dạ được ba tiếng đồng hồ, ban đầu cô chỉ muốn về phòng đánh một giấc đến sáng, nhưng không biết tại sao mà đưa lối, quý dẫn đường thế nào mà cô lại mò tới Lam Trường...

Đúng rồi, hôm nay mình đã quên mất một việc quan trọng. Ngôi Vương của anh Hàn Thu Dạ trong bảng nhất vương tam soái sao lại hạ xuông thành ngôi soái nhì? Mình định an ủi anh ấy nhưng mãi tới khi từ biệt, ngay cả tâm trạng của mình còn không thể kiểm soát nổi thì làm sao an ủi người khác được chứ?... Đáng ghét! Mình đúng là đồ vô dụng!...

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên giơ một tay lên trước mắt che ánh sáng của sao.

Hôm nay ánh sao nhức mắt quá! Nhìn lâu khiến nước mắt ứa ra khỏi khóe mắt.

Cộp cộp cộp!

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Khi Lạc Tiểu Liên đang đắm mình trong tâm trạng chua xót và buồn tủi thì có tiếng bước chân gập gáp cùng với tiếng thở dốc vang lên bên tai.

Bịch!

Lạc Tiểu Liên giật bả́n mình. Ai dè khi cô quay đầ̀u lại, bên trái bỗng vang lên tiế́ng kêu nặng trĩch. Cô định thầ̀n thì thầ́y Thòi Tuân mồ̀ hôi mồ̀ kê nhễ nhại, nắ̀m vật ra đầ́t ngay bên cạnh cô.

Tên này... lẽ nào chạy một mạch tới đây?...

Nhìn thầ́y dáng vẻ thờ gắ́p gáp của Thòi Tuân, Lạc Tiểu Liên kinh ngạc như nhìn thầ́y đĩa bay từ hành tinh lạ đổ bộ xuố́ng trái đầ́t.

“Đồ̀ đầ̀u heo! Đừng có mà nhìn tôi với ánh mắ́t ướt át cảm động thề́!” Mặc dù nhìn lên trời nhưng dường như không gì có thể qua nổi mắ́t Thòi Tuân. Cậu ta vừa thờ vừa nói thản nhiên như không, “Tôi chỉ tới để xem đứa ngồ́c nào đang khóc thút thít, làm mắ́t bầ̀u không khí vui vẻ ở đây thôi!”

“Đồ̀ cà chón! Cậu bảo ai khóc đầ́y?...”

“Nhưng mặt bé hiện ra rõ bớ́n chữ...”

Thòi Tuân quay người lại, giơ tay ra vuố́t vuố́t cắ̀m, sau đó nhìn Lạc Tiểu Liên dò xét như thám tử.

“Tôi thầ́t tình rồi!”

Bớ́p!

Một tiế́ng động rắ́t đanh vang lên trên bãi cỏ, tiế́p theo đó, Lam Trướng lại chìm trong cô tịch.

“Này! Sao bé tự dưng lại câm như hế́n thề́? Bé làm tôi sồn da gà rồi đây này!...” Vài phút sau, Thòi Tuân vẫn xoa xoa cái đầ̀u vừa bị Lạc Tiểu Liên đánh, “Được rồi! Được rồi! Hôm nay tâm trạng của thiế́u gia đây cực vui, có gì buồ̀n bực thì cứ trút giận lên đầ̀u thiế́u

gia đây. Bờ vai này chờ sẵn cho bé dựa, tôi còn chuẩn bị cho bé cả giấ y ăn nữa đó!” Nói xong, hắ n lôi hai hộp khăn giấ y to tướng trong túi nilon ra, đập đập lên vai Tiểu Liên.

Không có động tĩnh gì...

“Ừm... Thực ra thấ t tình chẳng có gì ghê gớm cả! Cô gái đó chỉ hơn bé là biế t Hàn Thu Dạ sớm hơn thôi, bé không hề kém cỏi chút nào...”

Vẫn không có phản ứng gì...

“Bé có còn là bé Củ Lạc mà tôi biế t không vậy? Sao lại ử dột thế há? Chưa tỏ tình câu nào mà đã thấ t tình luôn rồ i à? Ngay cả chút vấ p vấp nhỏ còn không chịu đựng nổi mà đòi làm người đứng đầ u Liên minh Tinh Hoa à?”

Người đứng đầ u Liên minh Tinh Hoa... Người đứng đầ u Liên minh Tinh Hoa...

“Hừ! Cậu đừng có mà xem thường người khác! Lạc Tiểu Liên này không phải là con ngồ c vô dụng đâu nhé!” Sau một giấ y trấ n tĩnh lại, có tiế ng gầ m ghé như sư tử cái vang bên tai Thời Tuân.

“...” Thời Tuân kinh ngạc nhìn Lạc Tiểu Liên đang hùng hổ chồ ng nạnh.

Lạc Tiểu Liên ngẩng cao đầ u tuyên bố hùng hô n: “Ha ha ha! Chút rắ c rồ i nhỏ này sao quật ngã được tôi. Tôi đã nghĩ thông suồ t rồ i.”

“Nghĩ thông suồ t? Chẳng lẽ bé...”

“Rắ t đơn giản... Nói đi nói lại... tôi nên cảm ơn cô gái đó mới đúng. Nế u anh Hàn Thu Dạ không thích cô á y, nế u tên cô á y

không có chữ ‘Liên’ thì sao anh ấy lại quan tâm tới tôi như thế? Tôi thấy mình thật may mắn!”

“Bé Củ Lạc, bé có bị ốm đâu không vậy?” Thời Tuân không dám tin vào tai mình, đưa tay sờ lên trán Lạc Tiểu Liên. Lạc Tiểu Liên đập “chát” một cái vào tay Thời Tuân.

“Tôi rất bình thường! Bây giờ tôi vẫn chưa xứng đáng với anh Hàn Thu Dạ, thì tại sao lại mang rắc rối đến cho anh ấy?” Lạc Tiểu Liên dường như đang tuyên thệ, gật gật đầu, “Tôi cần cố gắng hơn nữa, trở thành người thật xuất sắc. Hàn Thu Dạ, anh nhất định phải chờ em nhé!”

Nhìn Lạc Tiểu Liên múa tay hung hăng bọ xít ngay trước mặt, ánh mắt sáng như sao sa, Thời Tuân bỗng nghĩ bụng: Cô gái ngộ c nghệ ch này có phải là con gái không vậy? Từ trước tới giờ chưa thấy cô gái nào lại có thể vững vàng vượt qua thử thách như vậy. Cô ấy rất kiên cường... không chịu lùi bước trước thất bại...

Cô ấy trông giống như một viên ngọc vĩnh viễn không bao giờ rạn nứt, lúc nào cũng tỏa sáng lấp lánh.

Nhưng... Thời Tuân khẽ thở dài, hời hợt nghĩ: Nếu biết làm thế này cô ấy càng hăng hái, quyết tâm thì mình chẳng đến an ủi còn hơn...

Đúng lúc này, Lạc Tiểu Liên đột nhiên hát cả m lên, thở dài đánh thượt một cái: “Có điề u... đã tập đi tập lại câu nói đó không biết bao nhiêu lần... nhưng khi gặp anh Hàn Thu Dạ, tôi lại mất hết dũng khí, không nói nổi một câu nào. Tôi đúng là vô dụng thật!”

“Muôn bày tỏ tình cảm hả? Đâu có dễ thế?” Thời Tuân lặng lẽ nhìn Lạc Tiểu Liên, tay rút điện thoại ra khỏi túi quần, rồi hướng

thẳng về phía cô, “Bây giờ cô hãy coi chiếc điện thoại này là Hàn Thu Dạ.”

“Hà?...” Lạc Tiểu Liên hơi cảm động trước hành động của Thời Tuân, muốn giơ tay ra nhận lấy, nhưng bỗng nhiên cảnh giác nhìn hấn chòng chọc, “Thời Tuân này, phiền cậu bịt tai lại!”

“Ôi dào! Cô tưởng tôi muốn nghe lắm hả?” Thời Tuân bất bình liếc xéo Tiểu Liên, rồi ngoan ngoãn dịch sang một bên, dùng hai tay bịt chặt tai lại.

Lạc Tiểu Liên cẩn thận kiểm tra xem đã ổn thỏa cả chưa, rồi mới quay người lại ngó xuống bãi cỏ. Không ngờ chỉ mới coi chiếc điện thoại là Hàn Thu Dạ mà Lạc Tiểu Liên đã thấy bối rối, căng thẳng.

Cô gắng giữ bình tĩnh, hơi nhắm mắt lại, nói khe khẽ vào chiếc điện thoại:

“Hàn Thu Dạ, từ khi vào Liên minh trung học Tinh Hoa, em đã thích anh...”

Cuối cùng cũng nói được ra thành tiếng, Lạc Tiểu Liên thở phào như trút được gánh nặng.

Thời Tuân ở bên cạnh, sa sầm mặt lại nhìn Lạc Tiểu Liên...

Đột nhiên, một tiếng cười ma mãnh vang tới tai Lạc Tiểu Liên, không hiểu tại sao trong tiếng cười ấy lại có chút trầm uất.

“Hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc, bé có muốn biết làm thế nào để trở thành nhân vật đình đám, học sinh ưu tú trong thời gian ngắn nhất không?...”

“Ha ha ha!” Lạc Tiểu Liên cười gằn từng tiếng với Thời Tuân, về mặt cảnh giác cao độ.

Thằng cha này lại định giờ trò gian manh gì đây.

Thời Tuân ngò i bật dậy, tay chông cắ m, quay đầ u lại nghiêm túc nhìn Lạc Tiểu Liên: “Nế u ngày nào bé cũng nghĩ tới Hàn Thu Dạ thì chỉ gây áp lực cho chính mình thôi. Cho nên, trong khoảng thời gian này bé phải cố gắ ng quên anh ta đi. Hãy cho tôi tá t cả thời gian của bé, tôi nhắ t định sẽ mang lại cuộc số ng đầ y màu sắ c cho bé.”

Nói đoạn, trên khuôn mặt Thời Tuân bỗng hiện lên nụ cười ranh mãnh mà ngay cả tên ngó c cũng hiểu rằ ng hắ n chẳng có ý đồ tắ t đẹp gì.

Dành tá t thời gian cho hắ n ta? Thằng cha này lại bày trò gì mới đây...

Binh!

Trong đầ u Lạc Tiểu Liên đang rồ i rắ m, liên tưởng tới lời nói của Thời Tuân, đột nhiên một cuộn giấ y trắng từ trên trời rơi xuố ng, đáp ngay giữa đầ u cô.

“Oái! Sao cậu lại ném tôi?”

“Hơ hơ hơ! Chắ c bé thắ y cuộn giấ y này quen lắ m hả?” Thời Tuân ngoác miệng ra cười, không trả lời câu hỏi vừa rồ i của Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên tò mò mở cuộn giấ y ra rồ i lắ m nhắm đọc:

Quy tă c ứng xử của A Lộc (Bản chưa hoàn thiện)

Quy tă c chính: A Lộc phải coi chủ nhân như tính mạng của mình. Những điề u chủ nhân dặn làm thì phải đô c hế t sức làm cho bắ ng đượ c. Những gì mà chủ nhân chưa kịp nghĩ tới thì phải nghĩ trước chủ

nhân. Buôn với nỗi buồn của chủ nhân, vui cùng với niềm vui của chủ nhân. Mệnh lệnh của chủ nhân chính là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của A Lộc.

A Lộc phải tuân thủ toàn bộ những quy tắc ứng xử sau và chủ nhân có quyền quyết định toàn bộ những quy tắc dưới đây:

1. Gọi là phải tới, phải tới chỗ chỉ định của chủ nhân trong vòng mười phút sau khi nhận được lệnh.

2. Phải tuân thủ toàn bộ mệnh lệnh của chủ nhân một cách vô điều kiện, chỉ có thể nói “vâng”.

3. Phải chăm chút ngày ba bữa của chủ nhân, không được lặp lại món đã ăn, phải thay đổi khẩu vị thường xuyên.

...

“Cậu bị tôi đánh vào đầu nên hóa khùng rồi hả? Làm gì có chuyện tôi tuân thủ mấy cái trò nhảm nhí này!”

Vừa mới xem được mấy dòng đầu ghi trên cuộn giấy trắng, Lạc Tiểu Liên đã vò cuộn giấy lại, rồi ném về phía Thời Tuân.

“Bé Củ Lạc, bé định vi phạm thỏa thuận hả?” Thời Tuân bất mãn đỡ lấy cái cổ gáy bị cuộn giấy ném trúng, bộ dạng tiu nghỉu như mèo cụp đuôi, “Lúc tôi cứu bé ra khỏi cái hố đó, bé đã in vân tay lên tờ giấy thỏa thuận rồi mà.”

“Nhưng trên hợp đồng chỉ nói làm A Lộc có bảy ngày, không nói rõ lúc nào bắt đầu.” Nói đến đây, Lạc Tiểu Liên đã c ý khoanh tay trước ngực, vênh mặt lên, “Tôi quyết định kéo dài vô thời hạn.”

“Hơ hơ hơ, nói vậy cũng đúng! Có điều... A ha! Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện!” Thời Tuân thản nhiên nhướn mày, khua khua cái

điện thoại loang loáng trong tay, “Hàn Thu Dạ nếu nghe thầy lời nói lúc này của bé, chắc sẽ vui đến nỗi cả đêm trằn trọc không ngủ được mất. Hơ hơ hơ!”

“Á! Thời Tuân! Cậu là tên khốn! Dám uy hiếp tôi!”

Nhìn thầy bộ mặt nhăn nhó của Thời Tuân, cùng với chiếc điện thoại lấp lánh trong tay hắn, Lạc Tiểu Liên tức sôi gan, nhưng đành vô vọng cúi đầu xuống, “Cậu... cậu được lắm... Cậu dám chơi xỏ tôi... Tôi... tôi đồ ngớ ngẩn là được rồi chứ gì...”

“Hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc, mong tuấn tới sẽ được bé chỉ bảo thêm cho!”

Nhìn thầy khuôn mặt vừa đáng yêu vừa đáng ghét của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên cắn răng bặm lợi, nghiến răng ken két, chỉ muốn lao đến bóp cổ tên đó chết tươi.

Tên khốn Thời Tuân, rồi sẽ có ngày ta cho người không ngóc đầu được, ăn miếng trả miếng nhé. Hừ! Nhưng mà... vừa rồi cãi lộn với tên Thời Tuân, mình thầy lòng nhẹ nhõm hẳn đi, không còn bức bối nữa. Lạc Tiểu Liên, mày phải lấy lại tinh thần. *Fighting!*

“Á! Bé Củ Lạc, tôi đói bụng quá, muốn đi ăn nhẹ buổi tối!”

“Liên quan gì tới tôi?”

“Thế hả? Vậy thì xin lỗi nhé, hay là... chúng ta bật điện thoại nghe lại đoạn tỏ tình mùi mẫn vừa rồi vậy!”

“Được rồi! Được rồi! Đồ chết bầm! Tôi đi là được chứ gì?”

Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân vừa cãi nhau chí chóe vừa đi về phía cổng Liên minh trung học Tinh Hoa.

Họ đi khỏi không lâu, một dáng người cao cao thanh mảnh đột nhiên bước ra từ phía góc của một tòa nhà giảng đường nằ m ngay bên cạnh sân vận động Lam Trườ ng.

Cái bóng ấ y dầ n dầ n lớn lên, lặ ng lữ nhìn theo bóng hút xa của Lạc Tiểu Liên và Thời Tuầ n, tay nắ m chặt lại thành nắ m đấ m...

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chép phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kị giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêdi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\ . Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\ . Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\ . Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\ . Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\ Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\ Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tế tướng và Tế phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\ Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

1\ Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\ Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\ Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\ Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\ Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\ Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\ Tiền Chung Thư (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\ ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\ Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\ Ý giống câu “Kỳ đà cảm mũi” trong tiếng Việt

1\ Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tữ thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tữ”.

1\.. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi
hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

2\.. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hi cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hi.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mờ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tữ chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trên Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).

2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).

4.Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).

5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).

6.Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ
Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).

7.Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng
Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).

8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điệu sức
Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).

9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đẩu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiên là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).

10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khử tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).

11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân tử hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).

12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).

13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).

14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).

15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).

1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).

1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).

2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).

3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đóa nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

[BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỔ ANGEL](#)

[Girlné Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá](#)